

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Març 2006 • número 73 • 0,50 euros

www.cgtcatalunya.org

La tortura, encara

Foto: Dídac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada - cgtanoia@yahoo.es
Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109
08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - cgtrubi@telefonica.net
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

La policia, encara, tortura i assassina

Tot i semblar un dels molts lemes de manifestació combativa i poca cosa més, el crit de "La policia tortura i assassina" continua sent completament vigent a l'Estat espanyol.

Any rere any, les comissaries i presons espanyoles, tant sota responsabilitat dels cossos policials estatals com dels autonòmics, continuen aportant el seu gra d'arena al mapa mundi de la infàmia. Les organitzacions més solvents pel que fa a la defensa dels drets humans denuncien explícitament l'Estat espanyol com un indret on es desenvolupen pràctiques de maltractaments i de tortures contra els detinguts que s'accentuen encara més quan aquests detinguts pertanyen a alguna de les múltiples dissidències polítiques que encara es mantenen als nostres països.

Sabem perfectament que molts presos socials pateixen les mateixes pràctiques i en no ser enfocats per cap mitjà de comunicació els seus casos passen a formar part dels que no existeixen, dels que no computen. Però els maltractaments i les tortures continuen existint.

És per això que hem dedicat la portada, l'editorial, el reportatge i l'entrevista d'aquest "Catalunya" a aquesta vergonya col·lectiva que ens continua amenaçant a totes i a tots des de l'ombra, expectant, fins que algun dia ens toqui. Com a llibertaris i llibertàries volem acabar amb el monopoli de la violència que exerceix l'Estat no per repartir-la en altres mans sinó perquè no volem violències, però sabem que aquest és un objectiu a llarg termini. Ara bé, ara mateix, exigim ja l'acabament de la tortura a comissaries i presons per tal que el titular esdevingui només un lema.

Policies d'arreu del món en el concurs per veure qui fa millor la fena i queda millor a la foto

La millor imatge del mes

Estatut constitucional

Entre les coses que quedaran d'aquest joc de despropòsits que és el projecte per a la reforma de l'Estatut de Catalunya, hi ha una sèrie de cartells que utilitzen la ironia i la mala llet per atacar a cada una de les parts. No ens hem pogut estar de reproduir aquest cartell penjat a Internet just després de començada la campanaya de recollida de signatures del PP contra l'Estatut. Tejero va ser un dels primers "famosos" que s'hi va adherir.

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Dídac Salau, Joan Rosich, Pau Juvillà, Josep Estivill, Xavi Roijals, Carlus Jové, Josep Garganté, Patrícia Carles, Vicent Canet, Mireia Bordonada, Jose Cabrejas, Jordi Martí i Òscar Porqueras. **Col·laboren en aquest número:** Gila Svirsky, Dones Llibertàries, Àlex Tarradellas, Indymedia Barcelona, Reinald Roca, Associació de Dones Periodistes de Catalunya, Carmen de Celis, Ariadna Nieto, Antonio Carretero, Núria F., Assemblea d'Entitats Ecologistes de Catalunya, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (Portada). Mireia Bordonada, Gabriel Serra, Regino Hillera, Indymedia Barcelona i Esther Sancho. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgt.es** i (cronologia) **cronocata@cgt.es**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dilluns 20 de febrer del 2006.

"No hi ha lluita de classes: hi ha tensions socials polaritzades entorn de desiguals repartiments de la renda nacional"

"España", poema de Joan Brossa

REPORTATGE

L'Estat espanyol continua apareixent cada any a les llistes de llocs del món on es tortura i aquí com si se sentís ploure

La tortura és una de les pràctiques més aberrants d'entre les possibles per vèncer l'"enemic"

PREVENIR LA TORTURA

Jornades per a la implantació del Protocol Facultatiu de l'ONU

Text: **Ariadna Nieto (historiadora) i Esther Sancho (advocada);** fotos: **Dídac Salau**

Els passats dies 3 i 4 de febrer la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura (CPT), integrada per 37 associacions i col·lectius, va realitzar les primeres Jornades per a la Prevenció de la Tortura, que van tenir lloc a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona, com a punt de partida d'una iniciativa que s'estendrà posteriorment per diversos punts de l'Estat espanyol, com és el cas de Bilbao el 6 de febrer i Madrid el 8 de febrer del 2006.

Les Jornades, així com la CPT, parteixen d'uns objectius comuns, com són la ratificació i posada en marxa del Protocol Facultatiu (PF) de la Convenció contra la Tortura i Altres Tractes o Penes Cruels, Inhumanes o Degradants, aprovat per l'Assemblea General de l'ONU el 18 de desembre del 2002 i signat per l'Estat espanyol, com a pas fonamental de cara a avançar en la prevenció de la tortura.

La CPT, davant el que consideren una situació crítica a l'Estat espanyol, van decidir organitzar aquestes Jornades, convidant al debat jutges, advocats/des, fiscals, metges, periodistes... al costat d'organitzacions humanitàries, associacions de suport a persones preses, col·lectius contra la llei antiterrorista... i les pròpies víctimes de tortura i els seus familiars. Cal destacar la presència de l'exRelator Especial sobre la qüestió de la tortura a l'Estat espanyol i membre de l'ONU, Theo Van Boven. Ell va ser el responsable, juntament amb altres experts estatals i internacionals, de l'elaboració de tot un seguit de recomanacions al Govern espanyol fruit d'una visita efectuada del 5 al 10 d'octubre del 2003 i que es va plasmar en un informe l'any 2004 sobre el grau de compliment del PF, examinant els aspectes de fet i de dret de les denúncies per tortura i maltractaments, en particular en relació a les persones detingudes sota l'aplicació de la Llei antiterrorista.

Van Boven va constatar que Espanya, tot i ser un estat que va acceptar cooperar en tots els procediments i mecanismes de supervisió internacionals i regionals existents per a la protecció dels drets humans, i a més formant part del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, presentava una preocupant dicotomia entre les afirmacions de l'Estat que deien que no tenia lloc la pràctica de tortura tret d'alguns casos aïllats, i la informació obtinguda de fonts no governamentals que revelaven la presència de nombrosos casos de tortura per part de les forces i cossos de seguretat de l'Estat mai investigats.

Detenció, incomunicació i empresonament

La primera taula rodona de les Jornades va tractar el tema de la incomunicació de les persones detingudes o preses, permesa per la legislació espanyola i que es veu amb absoluta preocupació des de la Comissió i el Comitè de Drets Humans de l'ONU, en considerar que la detenció incomunicada pot facilitar que es cometin actes de tortura.

Aquest període d'incomunicació, segons van exposar l'advocat Jaume Asens i l'experta internacional Judith Sunderland, a l'Estat espanyol pot arribar fins a 13 dies seguits (5 a comissaria, més 5 a presó prorrogables en 3 dies més), durant els quals la persona detinguda o presa queda totalment desprotegida i mancada de les garanties bàsiques: no pots comunicar el lloc ni el moment de la detenció als teus familiars, que no s'assabenten, per tant, de la teva situació; no tens accés a un advocat/da ni a un metge de confiança; no pots rebre cap visita... entre d'altres restriccions contemplades per l'article 527 de la Llei d'Enjudiciament Criminal. En aquest sentit, els testimonis presents a la sala, com Susana Atxerandio (víctima de tortures per la Guàrdia Civil a Madrid), Jordi Vilaseca i els seus pares (jove de Torà incomunicat 5 dies a la comissaria de Mossos de Lleida i víctima de maltractaments) o Estanis Extaburu, familiar de presos/es bascos dispersats per tota la geografia peninsular, van fer palesa l'angoixa viscuda durant aquells inoblidables 5, 10 o 13 dies tant per les persones sotmeses a incomunicació com per la família, havent arribat com en el cas de Torà a denunciar la desaparició del seu fill sense que la policia es dignés a informar de la situació real.

Davant d'aquesta situació, Theo Van Boven, en el seu informe del 2004, recomanava textualment al Govern espanyol "suprimir el règim d'incomunicació per crear condicions que facilitin la perpetració de la tortura i poder constituir en sí una forma de tracte cruel, inhumà o degradant". A aquesta opinió s'hi afegia un altre òrgan de supervisió, el Comitè de Drets Humans de l'ONU, que manifestà que s'haurien d'adoptar disposicions per acabar amb el règim d'incomunicació.

El paper dels tribunals

Malgrat tot, l'evolució legislativa de les diferents disposicions que regulen la detenció, incomunicació i empresonament a l'Estat espanyol sembla ignorar l'opinió internacional al respecte. Encara més, sembla que les lleis espanyoles estan enfocades en una direcció totalment oposada.

Aquest fet queda palès en l'aprovació de les Lleis Orgàniques núm. 13/2003, del 24 d'octubre del 2003 i núm. 15/2003 del 23 de novembre del 2003 (la primera d'elles a tan sols dues setmanes d'haver rebut la visita oficial del Relator Especial de l'ONU), a través de les quals es modificà el Codi Penal i la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECrim), no per suprimir ni limitar el règim d'incomunicació, sinó per a tot el contrari: consolidar-lo definitivament en el nostre ordenament jurídic.

En la segona taula rodona on es va tractar el paper dels tribunals, el magistrat de l'Audiència Provincial de Barcelona, Santiago Vidal, va exposar que l'única modificació que s'havia efectuat arran de l'informe del Relator Theo Van Boven havia estat la de l'article 510 de la LECrim per incorporar el dret a una segona opinió mèdica, això sí, per part d'un metge forense dels jutjats i no pas per un metge de confiança de la persona incomunicada. Aquest avenç minúscul contrasta amb la rotunditat amb la que el jutge assegura que "el marc processal segueix essent massa restrictiu i que encara hi ha un alt nivell d'impunitat en els cossos policials."

Pel que fa al control judicial dels casos de tortura, Vidal coincidia amb els advocats José Luis Galán i Arantxa Zulueta, presents a la taula, en què existeix certa inèrcia judicial en no investigar les denúncies per tortura. En el mateix sentit, el Relator Especial havia contrastat informacions procedents de diferents fonts que evidenciaven que el control dels tribunals era més aviat formal i administratiu, que no entrava en absolut fins al fons de la qüestió abans d'arxivar aquests casos. Vidal es mostrà contundent en la cerca de solucions: "cal canviar el sistema de selecció dels jutges perquè molts fan resolucions legals

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

Vuit-centes denúncies per maltractaments i tortures durant el 2004 a l'Estat espanyol

Un informe realitzat per la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura l'any 2004 apunta que 800 persones van denunciar haver estat sotmeses a tortures i maltractaments durant aquest any.

El 31% de les persones denunciants de tortura pertanyien al moviment sindical, el 18% als moviments socials, el 17% són persones preses, un 6% persones immigrades, un 5% en aplicació de la llei antiterrorista i un 2% eren menors.

Per cossos funcionarials, el 42% de denunciats eren policies nacionals, el 23% municipals, el 17% funcionaris de presons, el 7% ertzaintza, el 5% guàrdies civils i el 3% mossos (força elevat tenint en compte que les dades són estatals). A més, entre 2001 i 2004 han estat sentenciats en processos judicials 227 membres de les forces de seguretat en delictes relacionats amb la pràctica de la tortura.

però en cap cas justes. La majoria són persones que han viscut aïllades de la societat durant llargs anys d'estudi i de sobte els posen a resoldre conflictes dels ciutadans mentre que ells no n'han viscut cap". Proposa també ampliar el marc processal actual: identificar nominalment totes les persones que realitzen els interrogatoris, gravar totes les sessions d'interrogatori en àudio i vídeo, introduir el dret a l'assistència lletrada efectiva i de confiança, el dret al teu metge de confiança, entre d'altres.

Sobre l'assistència lletrada, José Luis Galán, de l'Asociación Libre de Abogados (ALA), exposà la lògica desconfiança envers l'advocat/da d'ofici que sentien les persones sotmeses a incomunicació amb una alta probabilitat d'haver rebut maltractaments i a qui s'ha negat el dret a ser assistides del seu advocat/da particular. Per això recomanava a tots els advocats/des d'ofici que prenguessin una postura més activa i competent, deixant clara la seva independència i fomentant la confiança mútua amb la persona detinguda.

Per la seva banda, Arantxa Zulueta criticà la manca de justificació d'aquesta privació del dret al teu advocat/da particular en els casos d'incomunicació, tenint en compte que la detenció és la culminació d'una operació policial i no pas el seu punt de partida; de manera que l'excusa oficial de la transmissió d'informació perd tota credibilitat.

Per la seva banda, Gisela Perren, metgessa present a la taula, deixà molt clara l'obligació ètica de tot professional de la medicina que detecti l'existència de signes de maltractaments en persones detingudes de denunciar els fets d'immediat, deixant al marge el secret professional.

Però per investigar com cal les denúncies per tortura, ja existeixen les eines legals suficients. Aleshores per què no s'investiguen? A la inèrcia judicial denunciada pels ponents cal afegir-hi "la tolerància del govern, quan no col·laboracionisme" -diu Vidal- amb els cossos de seguretat implicats i que té una traducció pràctica en l'ús sistemàtic de l'indult per als pocs casos de funcionaris que resulten condemnats per tortura. També l'informe Van Boven ha servit per evidenciar que, tot i que existeixen mecanismes d'investigació en l'ordenament jurídic espanyol, per diverses raons aquesta capacitat d'investigació està infrautilitzada i resulta amb freqüència ineficaç, cosa que provoca que la pràctica de la tortura és realitzi amb una total impunitat. Santiago Vidal advoca per derogar la llei que regula l'indult exclusivament en mans del govern des de 1870 i que és la llei més antiga actualment vigent a l'Estat espanyol, i en el seu lloc proposa conformar una comissió paritària que valori els casos a indultar i que compti amb representants del govern, de la víctima, d'una associació humanitària i del propi jutge sentenciador.

Tots tres ponents van concloure que per posar fi a l'existència de la tortura calia adoptar totes les modificacions legals exposades, més una darrera de definitiva: suprimir l'Audiència Nacional. Com a jurisdicció especial que coneix de casos en què s'aplica la llei antiterrorista, van posar de relleu les distorsions que sorgien del propi fet d'estar jutjant a més de 400 quiulòmetres, per exemple, del lloc dels fets i sota una excepcionalitat constant; pel que cal retornar al concepte de jutge ordinari, proper a la gent a qui jutja i seleccionat sota nous criteris.

Discriminació i tortura

En la tercera taula de la jornada es va tractar com afectaven les coordenades de classe social, nacionalitat, ètnia i gènere a l'hora de convertir-se en víctima de tortura.

El públic assistent i la resta de ponents van destacar en més d'una ocasió l'especial lucidesa de discurs de Laudelino Iglesias, expres comú en règim d'aïllament FIES qui, sense acudir a teories doctrinals o jurídiques, va assenyalar com a causa subjacent en les pràctiques de tortura que es donen en condicions d'aïllament de la persona (ja sigui per l'aplicació de la llei antiterrorista, ja sigui per l'aplicació de la classificació i els càstigs a les presons i centres de menors) la lluita per la supervivència de l'Estat i del sistema capitalista enfront les persones pobres o excloses que amenacen l'estabilitat del sistema.

Al seu torn, Rafael Lara, d'Andalusia, va exposar la problemàtica de les persones immigrades que intenten creuar les tanques de Ceuta i Melilla i com, massa sovint, són víctimes de maltractaments i fins i tot són assassinades per cossos de seguretat de l'Estat espanyol i marroquí. A més, milers de persones de diferents ètnies romanen cada any privades de llibertat en centres d'internament d'immigrants, sense que cap d'elles hagin comès cap delicte. Ens alertà de l'increment en la penositat de les condicions de vida d'aquestes persones des del 2005 i de l'actual enfortiment de les tanques a Ceuta i Melilla, a les que anomenà "fronteres-arma", ja que no estan pensades tan sols per al control de fronteres, sinó com una arma en elles mateixes, pensades per fer mal. Per últim, destacà el perill que representa l'existència d'un espai entre fronteres, que sobre el paper és territori espanyol, però a la pràctica és "territori de ningú", on no existeix el respecte mínim als drets humans.

Carlos Hernández ens exposà l'estudi de Salhaketa (associació de defensa dels drets de les persones preses per causes socials) sobre les agressions sexuals comeses en el centre penitenciari de Nanclares de Oca el 2004. Un estudi que posa de relleu que les dones som les grans afectades per la tortura sexual, tant quantitativament com qualitativament. Per percentatges, el 60% de víctimes d'agressions sexuals en comissaries, presons i centres de menors són dones. I qualitativament, quan les dones som víctimes de tortura sexual hi ha més acarnissament. Per últim, destacà la importància d'aconseguir suport no solament judicial, sinó també social, a les persones agredides sexualment que s'atreveixen a denunciar.

Societat, mitjans de comunicació i tortura

Davant d'aquesta realitat, el Relator Especial de l'ONU es va reafirmar en la necessitat de crear un espai públic per plantejar i discutir les qüestions referents a la vulneració dels drets humans a l'Estat espanyol. Aquesta motivació és la que ha incentivat la creació de les Jornades per a la Prevenció de la Tortura, que han aplegat en la mateixa taula de debat persones de la judicatura, advocacia, medicina i persones dels moviments socials en defensa de les víctimes de tortura sistemàtica a l'Estat espanyol.

Totes elles han donat visibilitat a una situació que durant anys ha estat silenciada.

Sobre aquesta necessitat de difondre l'existència de tortura com a primer pas per eradicar-la, van parlar Martxelo Otamendi (director d'Egunkaria) i David Bassa (periodista de TV3 i autor d'un llibre sobre tortures a Catalunya). Bassa va ser molt clar en afirmar que els grans mitjans de comunicació esdevenen còmplices de la tortura en el moment en què la silencien i que aquesta complicitat es deu a interessos econòmics i polítics. Apuntà als grans mitjans com a causants de l'opinió pública que minimitza el drama de la tortura i resta credibilitat a les persones que s'atreveixen a denunciar-la. I afegeix que és cert que molts periodistes adopten una postura no sols acrítica, sinó directament còmplice de la barbàrie, quan redacten notícies de tortures i hi afegeixen que es pot tractar d'autolesions o de l'estès "manual d'instruccions" per a terroristes, donant arguments a l'espectador per creure que la denúncia és falsa. Otamendi, en la seva doble condició de periodista i víctima de tortura, puntualitzà que l'acusació pública de denúncia falsa no és casual i que persegueix dos objectius molt clars: desacreditar les víctimes salvaguardant l'honor dels cossos policials davant la societat i directament la d'encobrir el delicte. Sobre la censura diu Bassa que aquesta no sol ser directa, a excepció del cas dels independentistes catalans detinguts el 92, on va haver-hi censura sobre les seves denúncies de tortura i fins i tot es va fer cessar periodistes que les havien difós com ara Salvador Alsius a TV3 o Jordi Vendrell a Catalunya Ràdio. En la resta de casos explica que la censura arriba de forma indirecta: "el director del mitjà 'aparca' les notícies 'problemàtiques', el cap de redacció en veure l'anterior, el periodista en veure el seu cap i el becari/a l'estripa".

Mecanismes de superació de la tortura i el protocol

Al llarg de les diferents intervencions s'ha reiterat la persistència avui dia de la tortura a l'Estat espanyol i la necessitat que ratifiqui d'una vegada per totes el Protocol Facultatiu de l'ONU, seguint les recomanacions del Relator Especial Theo Van Boben.

En aquest sentit, aquestes Jornades han estat un espai de debat públic que, davant la gravetat de la situació, han permès plantejar i debatre les fórmules per prevenir aquesta pràctica, assumint responsabilitats i organitzant-se per lluitar per la seva total eradicació. Han estat una magnífica plataforma de denúncia davant la ignorància, per part de l'Estat Espanyol, de les recomanacions compreses dins l'informe del Relator de l'ONU del 2004. Fruit d'aquesta actitud bel·ligerant, el 2 de novembre del 2004, el Tribunal Europeu de Drets Humans va fer pública una sentència en què es condemna l'Estat espanyol per vulneració de l'article 3 de la Convenció Europea dels Drets Humans.

Entrevista a Santiago Vidal i Carlos Hernández

'És fonamental que el debat social sobre la tortura es reobri'

Text: **Ariadna Nieto i Esther Sancho;** fotos: **Regino Hillera**

Santiago Vidal i Marsal (S.V.) és jutge de l'Audiència Provincial de Barcelona i professor de Dret al departament de Criminologia de la UB. Carlos Hernández (C.H.) és membre de Salhaketa Bizkaia i coordinador de la campanya contra els abusos sexuals a preses de Nanclares de la Oca.

-Quina ha estat la vostra motivació a l'hora de participar a les primeres Jornades de Prevenció de la Tortura que es realitzen?

-S.V. Qualsevol jutge hauria d'estar motivat sempre en matèries tan sensibles com la defensa dels drets humans, no només a l'Estat espanyol, sinó arreu del món. En aquest cas concret, m'ha semblat necessari fer palès que dins la judicatura també hi ha un sector que estem disposats a lluitar amb totes les eines legals contra l'ús de la tortura i els maltractaments al detingut com a mètode d'investigació de delictes. (...) És molt necessari dur a terme debats públics com els de la Jornada que posin en qüestió aquesta percepció tolerant amb els qui encara defensen que "el fi justifica els mitjans".

-C.H. Salhaketa és una associació abolicionista de la presó i de suport a les persones preses que com a part del seu ideari rebutja totalment qualsevol forma de tortura i lluita contra qualsevol abús de poder dins i fora de la presó. Des d'aquesta base, Salhaketa s'integrà des d'un primer moment en la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura.

-Cada un en els vostres àmbits respectius de la judicatura i dels moviments socials, com treballeu la problemàtica de la tortura?

-S.V. Els jutges tenim la responsabilitat de fer dues aportacions cabdals. D'una banda, suggerir en les nostres sentències que cal efectuar canvis en les normes processals per tal de fer realitat el Protocol de garanties que recomana el Relator Especial de NNUU. De l'altra, aplicar la llei amb tot el rigor quan comprovem que un funcionari públic ha comès un delicte de tortures o maltractaments.

-C.H. A Salhaketa desenvolupem el que nosaltres mateixos definim com a "solidaritat activa" amb les persones preses. En aquest sentit, juntament a l'acompanyament personal de les persones preses (...), donem molta importància a "l'autoformació" jurídica de la persona presa perquè ella mateixa sigui autònoma en la gestió dels seus processos i tràmits tant penals com, especialment, penitenciaris; i per damunt de tot creiem en el valor que implica denunciar els abusos de poder i les violacions dels drets humans en espais de custòdia, i per això mateix oferim assistència jurídica i suport social a tota denúncia que ens arriba de la presó, comissaria, etc. De fet, "salhaketa" en euskera vol dir denúncia, la nostra associació explica la seva missió des del mateix nom.

-Sembla que ens trobem en un moment en què està emergint tota una realitat sobre la tortura que durant anys ha estat silenciada. Creieu que cal sortir dels àmbits minoritaris on habitualment es tractava?

-S.V. Sense cap mena de dubte. En especial en el camp de la lluita antiterrorista. Si volem que la ciutadania atorgui credibilitat a les denúncies que fan públiques les entitats afins al món abertzale que treballen en l'àmbit de prevenció de la tortura, és imprescindible que altres organismes jurídics i socials assumeixin la responsabilitat de donar suport a la seva denúncia, prèvia comprovació objectiva de cada cas concret.

-C.H. Sí, em sembla fonamental, com he dit abans, que el debat social sobre la tortura es reobri en les diferents societats de l'Estat espanyol, i que estructures com els col·legis d'advocats s'obrin com a espais a aquests debats. Això sí, s'ha de matisar aquesta apreciació amb una problemàtica que "regionalitza" aquesta qüestió... Vaig poder acompanyar Theo van Boven durant tota la seva estada a l'Estat espanyol i això va suposar una autèntica radiografia: efectivament, a Barcelona, on les Jornades van ser un enorme èxit, cal destacar la col·laboració del Col·legi d'Advocats, així com el divers i nombrós públic assistent. A Bilbao va passar el mateix, tant en la roda de premsa com en les xerrades en un centre cívic municipal. Però a Madrid, on el Col·legi d'Advocats també va oferir la sala d'actes, l'assistència va ser reduïda i limitada als grups i col·lectius de la pròpia Coordinadora.

-Al llarg de les Jornades es fa una referència constant al Protocol Facultatiu (PF) de l'ONU aprovat el 2002. Tres anys després, quin balanç es pot fer de la seva aplicació per part de l'Estat espanyol?

-S.V. Força decebedor, ja que de totes les propostes només se n'ha fet realitat una. S'ha modificat l'art. 510 Lecrim per tal que el detingut pugui gaudir d'una segona valoració pericial forense en matèria de sanitat. Tanmateix, ni es permet encara que aquest segon metge pugui ser designat per la família del detingut; ni es contempla el caràcter obligatori de les gravacions audiovisuals de l'estada a comissaria del detingut, ni la presència del secretari judicial en l'interrogatori, ni la posada immediata a disposició judicial de la persona que s'acull al seu dret constitucional a no declarar en seu policial, la qual cosa significa que estem molt lluny de complir les recomanacions proposades pel Relator de l'ONU i pel Comissari Europeu de Drets Humans.

-Durant les Jornades, s'ha reiterat en diversos casos que el marc jurídic processal espanyol és massa restrictiu de drets. Quines modificacions caldria fer?

-S.V. En primer lloc, caldria modificar l'actual art. 520 bis) en el sentit de suprimir la pròrroga de la detenció preventiva en matèria de delictes de terrorisme. És cert que la investigació de tots els fets relacionats amb bandes organitzades és molt més complexa per a les forces de seguretat, però res justifica una diferenciació amb el règim de detenció comú. La policia ha d'investigar tant com calgui i acumular proves abans de detenir ningú, i no a l'inrevés, com passa ara. L'interrogatori del detingut no pot ser mai el principal mètode de descobriment d'un delicte. En segon lloc, caldria modificar substancialment el règim d'incomunicació (art. 527), de manera que el detingut estigués ja sota custòdia judicial i no policial. Finalment, caldria garantir el dret de defensa i permetre que el detingut fos assistit per un lletrat de la seva confiança, amb independència del tipus de delicte imputat.

-I l'Audiència Nacional ha de seguir jutjant els casos en què s'aplica la Llei Antiterrorista en lloc de fer-ho els jutjats ordinaris del lloc on es produeixen les detencions?

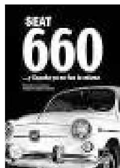
-S.V. L'existència de l'Audiència Nacional és -en ella mateixa- una anomalia en el sistema judicial espanyol. Va néixer l'any 1977 com a substitutiu temporal del TOP Tribunal d'Ordre Públic) i amb una previsió legislativa de substitució per una jurisdicció especialitzada en el propi territori on es cometés el delicte, amb la qual cosa es faria compatible el dret al jutge natural del lloc on succeeixen els fets i la necessària competència jurídica en l'àmbit dels delictes de terrorisme. La llei orgànica del Poder Judicial 6/85 va frustrar aquesta expectativa i ja portem gairebé 30 anys convivint amb un tribunal "d'excepció".

-Per què un percentatge tan alt de denúncies per tortures s'acaba arxivant sense ni tan sols investigar-les?

-S.V. A la dificultat d'obtenir proves objectives sobre la realitat dels maltractaments soferts durant el període d'incomunicació en dependències policials (atesa la manca absoluta de transparència i col·laboració dels comandaments dels funcionaris públics implicats), s'hi afegeix un cert temor de la classe judicial a ser titllada de "poruga" en relació als actes terroristes de la banda ETA.

-Una eina fonamental en la difusió dels casos de tortura són els mitjans de comunicació. Quin paper hi juguen?

-C.H. Si per grans mitjans entenem aquells de difusió estatal, la veritat és que la seva aportació al debat sobre la tortura ha estat la de col·laborar en la seva ocultació. Potser algun periodista a títol personal hagi fet crítiques o aportacions, però els mitjans entesos com un tot han aportat ocultació sobre les tortures succeïdes al propi Estat, la qual cosa ressalta quan es comprova la doble moral d'aquests mitjans, on és habitual trobar-hi grans proclames contra els EUA per les tortures a Guantánamo o Abu Graib, mentre s'ignora el que succeeix a Nanclares, Quatre Camins o Valdemoro... De fet, fins i tot situacions com la de Roquetas de Mar han estat silenciades pels mitjans, fins i tot després de conèixer-se la notícia. Precisament per aquesta actitud cal potenciar altres formes d'informar més alternatives.

La Bolkenstein pretén portar els països de la Unió Europea cap al neoliberalisme extrem, és per tant una normativa contra les treballadores i treballadors

Continua la lluita per la readmissió dels i les acomiadades a Seat

Acomiadament del delegat de CGT a Correus de Tarragona i resposta solidària

Secció Sindical de CGT Correus Tarragona

El passat 24 de gener va ser acomiadat el delegat de la Secció Sindical de la Confederació General del Treball a Correus de Tarragona, esgrimint com a argument la finalització del contracte.

Aquest company va ser declarat indefinit per sentència del Jutjat Social número 1 de Tarragona amb data 5 de novembre de 2003, sentència que va ser ratificada posteriorment pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el 25 de febrer de 2005.

Aquest afiliat de la Confederació General del Treball ara acomiadat va ser membre del Comitè d'Empresa de Correus per la CGT entre 1998 i 2002, actualment era delegat LOLS de la secció sindical de CGT des de febrer de 2005, i durant tots aquests anys ha treballat activament en defensa dels interessos dels treballadors i treballadores de Correus, denunciant davant la Inspecció de Treball la falta d'elaboració de les avaluacions de riscos dels llocs de treball a Correus a la demarcació de Tarragona, així com altres temes de salut laboral, aconseguint requeriments favorables a aquestes denúncies i posant en evidència la despreocupació de l'empresa davant un aspecte tan important com és la prevenció de riscos laborals i la salut de la plantilla.

A la CGT considerem que aquest acomiadament és una agressió a l'activitat sindical del nostre company i de la CGT, i un intent de fer callar les veus discordants amb la política empresarial de Correus a Tarragona, per això s'emprengueren les accions legals pertinents per revocar aquesta incoherència empresarial d'acomiadar per suposat fi de contracte un treballador indefinit, i ens mantindrem en la mateixa línia d'actuació sindical de defensa dels drets dels treballadors i de denúncia de tots els incompliments normatius que porti a terme l'empresa.

El 2 de febrer uns 30 militants de la CGT van participar en una concentració davant el local central de Correus a Tarragona, a la plaça Corsini, per denunciar la persecució sindical a què se sotmet el nostre company i exigir-ne la readmissió.

Es va discutir al Parlament Europeu el 14 de febrer i la CGT i altres organitzacions van ser al carrer per denunciar-la

Només la lluita pot frenar la Directiva Bolkestein

Confederació General del Treball (CGT)

El comerç de serveis es defineix de manera molt àmplia per a incloure la inversió estrangera directa en serveis tals com salut, educació, aigua, pensions, transport. Significativament, també inclou acabar amb "els monopolis públics" els quals gestionen precisament aquests serveis com necessitats socials: la salut, l'educació, la sanitat, etc. Obre al mateix temps la possibilitat de la desregulació, la qual cosa suposa que si una norma es considera massa onerosa per als inversionistes i proveïdors de serveis estrangers (multinacionals, sobretot), s'eliminen les traves jurídiques.

En aquells països, estats, àrees geopolítiques, on les persones accedíem a aquests serveis com drets ciutadans, ara són mercaderies que caldria comprar i milions de persones amb baixos recursos no tindrien accés a ells.

Les preocupacions per la desigualtat, el repartiment de la riquesa, l'equitat social, la qualitat de vida, les formes autònomes-locals de produir, el medi ambient, la terra, la igualtat, l'equitat... no tenen preu i no compten en aquesta lògica instituïda per l'OMC i on la UE pretén instal·lar prèviament aquest model de "serveis" per a d'aquesta manera arribar a un volum de negoci suficient que li permeti competir en qualsevol punt del planeta.

L'Acord General sobre el Comerç de Serveis (AGCS) -GATS en anglès- és un dels acords de major abast de l'Organització Mundial del Comerç (OMC). El seu propòsit és liberalitzar progressivament el "comerç de serveis" entre els membres de l'OMC.

El sector de serveis en l'actual economia global, ofereix les millors oportunitats en termes de comerç: increment del volum d'operacions de negoci, increment de facturació, increment de la demanda i increments de l'ocupació. Solament en l'àrea de serveis es contempla un nombre ampli de sectors, que inclou l'aigua, la salut, l'educació, l'habitatge, i una multiplicitat d'altres serveis abans oferts pels estats i ara oberts a la competència privada internacional.

Això es vincula als processos actuals de la privatització del sector públic i la deterioració dels serveis socials en totes les regions del món. L'efecte és la remodificació i canvi de concepte del que fins a ara coneixíem com serveis bàsics.

La UE, en paral·lel, agilita la seva agenda quant a aquestes tres àrees. A la fi de novembre del 2005, la Comissió del mercat Interior, votava a favor de la Directiva Bolkestein, sense reformes substancials, com el principi del país d'origen i sense delimitar quins serveis essencials no poden ser objecte de mercaderia.

El 14 de febrer el Parlament Europeu havia de votar sobre aquesta directiva, tot i que en algunes de les seves parts va ser retallada, i a partir d'aquests moments i atès que el Consell de la UE la sancioni, la mateixa serà d'obligat compliment en tots els països membres (UE-25).

Davant aquesta situació, la CGT va fer una crida a tots els treballadors i treballadores i a tota la societat per a frenar i desmantellar les estratègies per la competitivitat les quals utilitzen tots els factors: humans, empresarials, ambientals, territorials, institucionals, com recursos per a atreure inversions, per a ser més competitius que l'empresa del costat, que la regió, que el país, etc.

L'empresa CTP'S accepta la readmissió dels tres companys acomiadats a Llucmajor

CGT Balears

El passat27 de gener del 2006, estava prevista la celebració del judici per l'acomiadament dels tres companys de l'empresa CTP's Mallorca, de la planta de reciclatge de residus de Llucmajor. A les portes del judici, els representants de l'empresa van acceptar la readmissió dels tres companys acomiadats sobre la base de les següents condicions:

1-Incorporació immediata a partir del dilluns 30 de gener.

2-Consideració especial per a un company dels tres, que ha hagut de desplaçar-se al Senegal per un problema familiar greu i que s'incorporarà abans de l'1 de març.

3-Pagament dels salaris de tramitació des del dia de l'acomiadament (7 d'octubre del 2005) fins al dia abans de la reincorporació (29 de gener del 2006).

4-Garantia de condicions, dins de la legalitat, d'horari (40 hores setmanals), salari i condicions de treball.

5-Compromís d'una trobada de l'empresa amb CGT,a la seu del TAMIB (mediació i arbitratge) el dimecres 1 de Febrer per tractar les condicions de treball del personal de la planta de residus de Llucmajor.

CGT de les Balears valora aquesta decisió d'una manera extraordinàriament positiva.

Concentració a Correos de Barcelona per la negociació del Conveni

El 24 de gener, un grup de delegats sindicals de CGT i USO a Correos es van concentrar davant l'oficina principal de l'empresa a Barcelona, per denunciar els problemes en la negociació del Conveni Col·lectiu i l'obscurantisme existent.

Els dos sindicats rebutgen el model de negociació que exclou una part de la representació sindical i converteix en interlocutors únics CCOO, CSIF i UGT. Cal tenir en compte que entre CGT i USO sumen el 45 per cent de la representació sindical a Correos de Barcelona.

Entrevista a Miguel Á. Menchón i José C. Iglesias, SS de SAS Martorell

‘Tenim moltes ganes i un gran suport dels companys’

Josep Garganté

-Com i per què es forma la secció sindical de CGT a SAS Martorell?
-Es forma d’una manera precipitada, però amb el convenciment de lluitar pels nostres drets i el dels nostres companys i amb l’objectiu de representar a la major part d’ells. D’una manera precipitada perquè SAS incompleix l’acord de trasllat dels treballadors d’Abrera a Martorell, de manera que solament trasllada un afiliat de la CGT i tanca qualsevol possibilitat que el nostre sindicat pugui accedir a la resta de treballadors.

Ens costa adonar-nos dels drets que ens retallen dia a dia, i ja sigui per no buscar-nos problemes o perquè estem acostumats que siguin uns altres els que reclamin els nostres drets, no donem el pas fins que portem uns mesos a Martorell.

Veiem que és molt important que ens unim i que l’empresa no aconsegueixi el que vol, que no és altra cosa que tenir a la gent atemorida i callada. El nostre objectiu està clar, que l’empresa no ens trepitgi i que compleixi els acords signats que tant ens va costar aconseguir a Abrera, respectant a tots els treballadors, tinguin contracte d’empresa o estiguin eventuals, perquè tots tenim els mateixos drets i fem el mateix treball.

-Quines dificultats heu tingut en el procés de muntar-la?
Hem tingut dificultats de tot tipus, ja que SAS ha fet tot el possible perquè la CGT no estigués representada a Martorell, ja que sap per l’experiència d’Abrera, que aquest sindicat no cedeix a les seves pressions i no es deixa comprar (exemple dels nostres companys que estan acomiadats). Hi ha hagut companys que no han volgut saber rés quan els hem dit que havíem d’unir-nos per a defensar el nostre, contestant-nos que podria haver conflictes amb l’empresa i que això repercutiria en ells. També hem hagut d’escoltar d’algunes que altres (companyes) coses com “que fa aquesta gent aquí”, com si no tinguéssim dret a expressar la nostra opinió.

Han intentant enfrontar-nos amb les altres seccions sindicals (CCOO i UGT) traient escrits amb les sigles de la CGT com si els haguéssim fet nosaltres, una cosa amb molta mala bava per part de qui ho hagi fet, encara que no ha aconseguit el seu objectiu.

-Quins han estat els primers passos que heu donat com a secció sindical?
-El primer que hem fet és explicar a tots els companys que ens han volgut escoltar quins eren els nostres objectius i els passos a seguir en les nostres reivindicacions. Fins a una setmana abans de les eleccions sindicals no vam poder fer rés, però finalment vam aconseguir que diversos companys més s’hi interessessin i formessin part de la llista electoral de la CGT. Sobretot, hem coincidit en una cosa, que encara quen tinguem poca o cap experiència sindical, sí que tenim moltes ganes i un gran suport dels companys de la CGT de SAS Abrera, que malgrat qui els pesi, ens han anat guiant en aquest món.

-Quins resultats hi ha hagut en les eleccions sindicals i què comportaran?
En les eleccions es triava un Comitè d’Empresa de 9 integrants, sent 7 del col·legi obrer i 2 del col·legi tècnic. La CGT ens hem presentat solament al col·legi obrer. Els resultats han estat bastant bons, ja que hem aconseguit 2 representants (21 vots), 2 UGT (17 vots) i 3 CCOO (28 vots). Els 2 del col·legi tècnic han estat per a CCOO. Aquests resultats li donen la majoria a CCOO, però comporten que es tirin per terra part dels plans que havien fet entre l’empresa i les Federacions de CCOO i UGT, ja que des d’un principi han tingut el convenciment que la CGT no anava a estar present a Martorell.

A partir d’ara és tota una incògnita, perquè el gruix de la plantilla ha repartit el vot i hi ha una part d’aquesta que dóna suport a la CGT.

-Com està, a dia d'avui, el conflicte a SAS?
-El conflicte està pendent del que es decideixi en els jutjats, ja que l’acord de trasllat d'Abrera a Martorell l’ha incomplert l’empresa, i la CGT som els únics que ho hem denunciat perquè es compleixi i es traslladi als companys que encara estan a Abrera i que l’empresa no vol traslladar.

Respecte a Martorell, es podria dir que estem immersos en un procés en ebullició, ja que la direcció de l’empresa no compleix els acords signats a Abrera, que són pels que ens hem de regir en els diversos camps del treball.

Continuen les mobilitzacions a Atos Origin contra l’arbitrarietat

Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de l’empresa Atos Origin, ubicada a Barcelona, van tallar la C-31 d’entrada a Barcelona, a l’altura de les Glòries, el passat 28 de gener.

Els treballadors van tallar, a més, l’avinguda Diagonal i el carrer Sardenya, on tenen els seus centres de treball. Aquests talls de trànsit es van repetir el 2 de febrer, i el 6 de febrer es va realitzar una concentració de treballadors davant la seu del Banc de Sabadell a la pl. de Catalunya, a Sabadell.

El conjunt de la representació sindical present a l’empresa (CGT inclosa) continua així amb la campanya de protesta amb les convocatòries de concentracions de treballadors davant les seus d’Atos Origin a Madrid i Barcelona.

Els sindicats denuncien que els increments salarials a Atos Origin es concedeixen de forma arbitrària i que són molt freqüents les congelacions salarials i els augments molt per baix de l’IPC anual. En conseqüència, els treballadors pateixen una constant pèrdua de poder adquisitiu (21,6% des de gener del 2000), mentre que el seu mànager general, Bernard Bourigeaud, és el dirigent d’empresa de serveis informàtics millor pagat (més de 2.800.000 euros, segons la revista francesa “Capital” en la seva edició de desembre del 2005). Els sindicats exigeixen un canvi en la postura de l’empresa i que estiguin disposats a negociar.

L’empresa Atos Origin és el principal soci tecnològic mundial per als Jocs Olímpics, en els quals hi té un important paper el centre de Barcelona, i els seus clients són grans companyies nacionals i internacionals de tots els sectors d’activitat: SCH, Ministeri de Defensa, BBVA, “la Caixa”, Vodafone... L’empresa en qüestió compta amb una plantilla de més de 45.000 empleats arreu del món, dels quals 5.000 estan a l’Estat espanyol.

LA MIRADA INDISCRETA

A voltes amb la transició

Emili Cortavitarte

El 20 de novembre de 1975, va morir el dictador i es va començar a desenvolupar un procés de canvi social i polític de magnituds i implicacions desconegudes en la història espanyola del segle XX. Cal recordar que durant els primers 23 anys del segle regí el sistema caciquista i corrupte de la Restauració borbònica; després, set anys de dictadura amb Primo de Rivera i un de dictatova amb Berenguer; de 1931 a 1936 la II República; entre 1936 i 1939 la guerra civil; i, a continuació, 37 o 40 anys de dictadura, en funció de la resistència al cop d’estat militar.

Després de 48 anys de dictadures militars, 23 de fals sistema democràtic dominat per les tupinades i altres extorsions electorals i només cinc de sistema republicà democràtic es pot entendre la importand dimensió, especialment des del punt de vist a democràtic, d’aquesta etapa.

El 76 va ser un any de canvi de govern (Suárez substituí Arias Navarro), de vagues, d’excarceracions, de violència feixista (Montejurra), de segrestos i atemptats d’ETA, de retorn d’exiliats, de negociacions polítiques, de forta inflació (més del 20%), de tancaments d’empreses.

Doncs bé, si avui és necessària una recuperació de la memòria històrica ha estat en bona mesura pels pactes entre els anomenats sectors més oberturistes del règim franquista i els representants més moderats de les anomenades forces d’oposició, sota l’excusa de no tornar a repetir un altre conflicte bèl·lic.

Però no només de la guerra civil i el franquisme, també s’ha tergiversat el propi procés de transició. Aquest model internacional de transició política s’explica a les noves generacions des de l’arbitri de Joan Carles I, l’harakiri voluntari de sectors del franquisme, el patriotisme de l’exèrcit i l’habilitat negociadora d’aperturistes i reformistes.

Trenta anys després, el diari (“independiente de la mañana”) de més tirada de l’Estat, nascut precisament l’any 1976, en el llibre dedicat a la memòria gràfica de transició (1975-1982) no posa ni una sola foto de la CNT. No van existir els mítings de San Sebastián de los Reyes o de Montjuïc (per a molts historiadors l’acte partidista més massiu de l’època), ni les celebracions al carrer per la seva legalització, ni la manifestació pel Paral·lel barceloní contra els Pactes de la Moncloa.

L'ALTRA REALITAT

Els mitjans de comunicació i la crisi de Seat

Timanfaya

Des de fa uns quants mesos, l'empresa automobilística Seat forma part de les nostres notícies quotidianes.

Hi ha una notícia, però, que està passant de llarg per no dir que està sent ocultada a l'opinió pública, ens referim a la denúncia realitzada per un sindicalista de la UGT sobre l'elaboració de llistats de persones "molestes o conflictives en l'empresa" mesos abans de la presentació de l'ERO. El més aclaparant de la notícia, però, no és que aquestes persones fossin "molestes" per a l'empresa sinó que encobertament els sindicats (si més no en el cas del denunciat) també han aprofitat l'ocasió per a realitzar una "neteja ètnica de descontents" o com s'establia en el règim anterior, en els temps de la dictadura franquista, de "desafectos al règim". L'esmentat treballador/sindicalista actiu denuncia que s'esdevenen ascensos de categoria, decidits pels dos sindicats majoritaris, al marge dels canals ordinaris de promoció, com va ser amenaçat amb l'acomiadament del seu germà, de la seva companya sentimental o el germà d'aquesta si no dimitia dels seus càrrecs de representació, ja que havia deixat de ser una persona en la qual es podia confiar i no estava disposada a identificar persones "conflictives". Per si això no fos suficient, denuncia com el representant d'UGT demandat es va vanagloriar que "tiraria al puto carrer" dues persones que acabaven de donar-se de baixa del sindicat, a pesar que encara no s'havia presentat l'ERO (1.346 extincions de contractes de treball) i consegüentment "es desconeixia" a qui afectaria (principalment dones separades amb fills, matrimonis, discapacitats, majors de 58 anys, presència desproporcionada d'afiliats a CGT,…), a pesar d'això, segurament per casualitat, entre els afectats per l'expedient es trobarien també 26 persones que acabaven de desafiliar-se del sindicat del demandat.

A pesar de les amenaces, no es va fer ferma la dimissió i ja que va continuar en l'exercici de la seva activitat com a delegat de prevenció, va ser novament coaccionat si no deixava d'intervenir en aquesta matèria laboral. Així mateix, donat el seu interès a assessorar els acomiadats per l'ERO va ser de nou avisat que seria executada immediatament "la seva renúncia" als càrrecs de representació. La conseqüència de tota aquesta pressió és que es troba pertorbat psíquicament i moralment per les pressions. Els mitjans no n'han dit res; curiós.

Un afiliat d'UGT denuncia que li van demanar noms per fer la llista

La lluita de Seat fins al 20 de febrer

Text: **Col·lectiu Catalunya;** foto: **Gabriel Serra**

El 21 de gener la Coordinadora de l'Automoció de la CGT i la CGT d'Aragó van convocar una manifestació a Saragossa amb els lemes "Prou de xantatges en el sector de l'automoció", "Contra l'explotació: unitat d'acció". Hi assisteixen unes 3.000 persones, la majoria de la CGT.

La CGT va presentar el 19 de gener un recurs d'alçada contra l'ERO que va comportar 646 acomiadaments a la Seat. El recurs es basa en el qüestionament de les causes al·legades per la companyia i que no es van esgotar totes les vies per reduir l'excedent laboral. Els diferents capítols del recurs assenyalaven la necessitat de concreció dels treballadors afectats, la insuficiència i manca de motivació dels acomiadaments i la falta de causes al·legades per l'empresa, entre altres. A més, rebutjava la proporcionalitat de la mesura i considerava que vulnera el principi constitucional de no discriminació. En aquest sentit, assenyalava una important sobrerepresentació en la llista d'acomiadats de les dones i dels afiliats a CGT, amb major proporció entre els acomiadats que en el conjunt de la plantilla. CGT recordava que la jurisprudència exigeix més que el mer reflex de les xifres de l'excedent. Segons CGT, la resolució impugnada no entrava a valorar la situació real de l'empresa i de la corporació mundial a la qual pertany, el Grup Volkswagen, com tampoc entrava a valorar la proporcionalitat i oportunitat de la mesura sol·licitada per l'empresa, ni a indagar en la possibilitat d'altres solucions menys traumàtiques per a la plantilla, com permet el nostre Dret Laboral.

Per altra banda, més d'un centenar de treballadors i treballadores de Seat van presentar finalment demandes contra els acomiadaments, del total de 646 treballadors de Seat afectats per l'ERO, demandes contra el seus acomiadaments presentades en el Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació (CEMAC) de la Conselleria de Treball i Indústria de la Generalitat. Els serveis jurídics de la CGT han gestionat un total de 23 inscripcions de demanda per a un col·lectiu de 103 treballadors; a banda, hi havia unes desenes de demandes gestionades per altres gabinets. Les demandes es van presentar de forma individual o per grups de fins a nou treballadors de Seat i les causes de denúncia són diverses. Algunes es basaven en els criteris de selecció dels acomiadaments o a estar en situació de baixa laboral. El CEMAC, que s'encarrega de la mediació prèvia a la tramitació de la denúncia a la magistratura, va convocar a grups de treballadors per a diversos dies de començaments de febrer per a reunir-se amb representants de la companyia.

Per altra banda, el dia 25 de gener, la Secció Sindical de CGT a Seat va sotmetre a referèndum la convocatòria d'una aturada pel dia 26 a Martorell i la Zona Franca de Barcelona coincidint amb el lliurament dels impresos on figura la seva opció d'acomiadament. La majoria va optar per la indemnització de 20 dies i la possibilitat de reingrés en la companyia en menys de dos anys, i només 103 dels 646 acomiadats van triar l'extinció definitiva del seu contracte.

Més de 200 treballadors de Seat de les factories de Zona Franca i Martorell van seguir l'aturada d'una hora i 40 minuts convocada per CGT com mostra de solidaritat amb els acomiadats per l'ERO aprovat abans de Nadal per UGT i CCOO i l'empresa automobilística. Uns 200 treballadors i acomiadats en Zona Franca i uns 60 en Martorell es van concentrar davant les portes d'entrada a Seat, impedint en el segon cas l'entrada dels camions amb materials durant l'aturada.

També, uns 50 acomiadats i acomiadades es van concentrar el 3 de febrer a les portes de la fàbrica de SAS a Abrera (Barcelona) per protestar per l'ERO de Seat, impedint l'entrada i sortida de camions per paralitzar la cadena de producció de SAS, proveïdora de Seat, al mateix temps que es realitzava una altra concentració a l'Hospitalet de Llobregat davant el domicili particular del president del comitè d'empresa de Seat, Matías Carnero (UGT), un dels firmants de la retallada de plantilla.

La coordinadora

Dins la dinàmica de lluita, cal destacar que la Coordinadora d'acomiadats i acomiadades ha estat realitzant assemblees setmanals, xerrades informatives, reunions, comissions de treball,.. així com també ho ha vingut fent el Comitè de solidaritat amb els acomiadats i acomiadades de Seat, format per xarxes, moviments i organitzacions socials, polítiques i cíviques, i gent solidària.

En els diferents actes de conciliació produïts en dies diversos de la primera quinzena de febrer (1, 8 i 10) en el Centre de Mediacions, Arbitratges i Conciliacions (CMAC) de la Generalitat, els advocats de Seat van rebutjar negociar amb els acomiadats. Aquestes conciliacions, que afectaven 140 acomiadats i acomiadades, eren el pas previ a la presentació de demandes davant els jutjats socials, demandes per a sol·licitar la improcedència de l'acomiadament o la seva nul·litat per raons de discriminació per disminucions físiques, reduccions de jornada o significació política o sindical. Des de CGT i la Coordinadora d'Acomiadats i acomiadades es van convocar concentracions de suport a les portes del CMAC. A més, CGT va denunciar públicament que els llocs de treballs dels acomiadats i acomiadades s'oferien a diferents oficines d'ocupació i ETT amb un 30% menys de salari.

A la plaça de Sant Jaume

El 15 de febrer, va tenir lloc una concentració a Barcelona contra els acomiadaments a Seat. Uns 200 acomiadats de Seat van encendre espelmes a la plaça de Sant Jaume de Barcelona per a rebutjar l'ERO. Els acomiadats es van concentrar davant l'Ajuntament de Barcelona i el Palau de la Generalitat i van formar amb espelmes el número 660, el total d'acomiadaments previstos per l'ERO. Els assistents, convocats per CGT, portaven una pancarta que reclamava la readmissió dels acomiadats, la mateixa que va encapçalar manifestació celebrada a Saragossa el 20 de gener, i cartells, alguns d'ells amb fotos de fills dels acomiadats.

Per acabar de donar color a la situació un delegat de la UGT va presentar una denúncia contra el president del Comitè d'Empresa de Seat, Matías Carnero. La denúncia la va interposar el delegat d'UGT a Seat fins al passat 30 de gener José Jané, qui va acusar Carnero de demanar-li noms per a elaborar la llista d'acomiadats. Per CGT, amb aquesta denúncia es demostra el que es denunciava des de fa temps, és a dir, que Carnero va elaborar la llista de l'ERO, una cosa que tothom comentava però de la qual no hi havia proves. Qui estigui interessat a tenir una còpia de la denúncia pot demanar-la a la Secció Sindical de CGT a Seat-Martorell, a cgtseat@inicia.es

Es pot seguir la lluita obrera de Seat a www.cgtcatalunya.org i al web www.moviments.net/despidosseat

Privatització del control de seguretat industrial

Secció sindical CGT
Departament Treball i Indústria

Arran de la tramitació a la Comissió d'Indústria del Parlament de Catalunya del Projecte de Llei de Seguretat Industrial, que comporta la supressió de la Subdirecció General de Seguretat Industrial i la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, la privatització del servei públic que prestem, amb greus repercussions laborals, els treballadors del Departament de Treball i Indústria de la Generalitat, a través de les Seccions Sindicals de CCOO, CGT i CATAC-IAC, vam presentar el 23 de gener al president de la Generalitat de Catalunya, al conseller de Treball i Indústria i als presidents dels diferents grups parlamentaris un manifest signat per 57 treballadors i treballadores (el 75% de la plantilla de la Subdirecció General de Seguretat Industrial) en el qual demanàvem la reconsideració del Projecte de Llei.

A través del document fèiem palesa la nostra preocupació davant del Projecte de Llei de Seguretat Industrial (actualment en tràmit al Parlament de Catalunya). És per això que en demanem la reconsideració, ja que:

1.- El Projecte de Llei, malgrat anomenar-se de Seguretat Industrial, tan sols es limita a liberalitzar el règim de gestió de les ITV i dels organismes de control, i el més preocupant és que obre la porta a la inseguretat jurídica de treballadors, treballadores i consumidors, en diluir les responsabilitats públiques en una multiplicitat d'agents que

intervenen en el seguiment i la inspecció de la seguretat industrial.

2.- La creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial que es proposa és innecessària, supèrflua i no comportarà cap valor afegit al servei públic que prestem. Fins i tot entenem que pot suposar una degradació en les garanties necessàries en el Servei Públic d'Inspecció.

3- L'actual redactat del text legal esmentat obre la porta a noves privatitzacions dels serveis públics que prestem, especialment pel que fa a la intervenció i el control dels organismes de control, ja que podran ser subcontractats.

4.- L'Agència pot comportar la pèrdua de drets i garanties jurídiques que tenim actualment el personal funcionari que duu a terme les tasques de control de la seguretat industrial, ja que implicarà un canvi d'estatut jurídic, d'un règim funcionarial passarem a un altre de laboral, fora del conveni únic de personal laboral de la Generalitat, la qual cosa comportarà no només la possibilitat d'acomiadament improcedent, sinó la conculcació sistemàtica dels principis d'objectivitat d'actuació de l'administració pública i dels principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, i de publicitat que han de regir la provisió de llocs de treball, obrint la porta a pràctiques clientelars i irregularitats de tota mena, tal com succeeix en una bona part d'ens instrumentals de la Generalitat (empreses públiques, consorcis, agències, etc.).

5.- L'Administració podria recuperar, al venciment de les actuals concessions ITV, la gestió directa de les estacions ITV, amb la subrogació de la plantilla de treballadors i treballadores que hi presten serveis, la qual cosa suposaria una rebaixa de costos per a la ciutadania d'aquest tipus de serveis i aportaria uns ingressos addicionals a la malmesa hisenda pública de la Generalitat de Catalunya.

Els tres sindicats denunciem que el Govern no ha tingut en compte les propostes i recomanacions del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (CTESC).

Per tot això, demanem:

1. La supressió del Títol III de l'actual Projecte de Llei de Seguretat Industrial, que proposa la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, tal com consideren el CTESC, la Direcció General de Pressupostos i la Intervenció General de la Generalitat.

2. En el supòsit que es cregués imprescindible la creació d'un ens instrumental, que sigui un organisme autònom de caràcter administratiu subjecte al dret públic, amb un sistema de control de la gestió econòmica i financera basat en la Fiscalització Prèvia de la Despesa per la Intervenció General de la Generalitat i amb personal funcionari subjecte al text refós de funció pública i demés normativa d'aplicació, i al personal laboral el conveni únic de personal laboral de la Generalitat de Catalunya.

3. Que s'asseguri mitjançant una disposició transitòria una clàusula que garanteixi el diàleg i la negociació social amb els sindicats més representatius de la mesa sectorial de personal d'administració i tècnic de la Generalitat de Catalunya, pel que fa a la reassignació d'efectius i a la nova estructura i relació de llocs de treball de l'ens instrumental.

4. Que la inspecció dels organismes de control resti sempre reservada a funcionaris públics.

La multinacional Valeo estudia deslocalitzar a Polònia part de la producció de motors de la planta de Santa Perpètua

Col·lectiu Catalunya

La multinacional francesa de components de l'automòbil Valeo ha engegat un estudi sobre el possible trasllat d'una de les seves línies de muntatge de la planta de Santa Perpètua (Barcelona) a Polònia. El Comitè, presidit per Ramon Elena (CGT), anuncia mobilitzacions si a través d'aquesta deslocalització parcial s'acomiada algun dels 150 treballadors de l'empresa. La mesura, de moment, afectaria set empleats.

La direcció de la factoria de Santa Perpètua, on es fabriquen motors de refrigeració, va informar a finals de gener als sindicats (CGT, CCOO, UGT i SIV) que la seva intenció és deslocalitzar una petita part d'un producte desfasat perquè va destinat a cotxes de gamma baixa com els que es fabriquen a països de l'Est d'Europa.

Des de la secció sindical de CGT s'argumenta que la planta és del tot viable i es reclama a la direcció que no traslladi cap línia productiva fins que no assigni al centre de Santa Perpètua la fabricació d'un nou producte. Els directius, per la seva banda, van declarar que un dels motius del trasllat és que a Polònia «serà més rendible», a la qual cosa el comitè va respondre que no està disposat a permetre que desaparegui cap línia, ja que suposa perdre llocs de treball i la descapitalització de l'empresa.

Des del Comitè s'espera ara que la direcció els presenti més dades en una pròxima reunió. Des de CGT es recela dels moviments de l'empresa, tenint en compte la història recent de la multinacional a l'Estat. Es tem que aquest estudi pugui ser una continuació de la deslocalització de la producció que Valeo ja està duent a terme a països de l'Est d'Europa i del nord de l'Àfrica.

Valeo, els darrers dos anys, ja ha tancat, a Catalunya, plantes a Sant Esteve Sesrovires i Abrera, i dues factories més a Madrid, una estratègia que el grup ha aplicat en dotze plantes franceses, alemanyes i espanyoles.

La multinacional francesa Valeo ha arribat a convertir-se en un dels principals fabricants per al sector de l'automoció al món, amb presència en fins a 28 països i més de 72.000 treballadors. Amb tot, fa quatre anys va iniciar el tancament d'una dotzena de factories a França, Alemanya i l'Estat espanyol, per deslocalitzar producció a països amb mà d'obra més barata i retallar un total de 5.000 llocs de treball, el 6,5% de tota la seva plantilla.

La decisió va afectar Catalunya amb els tancaments de les plantes de peces d'il·luminació de Sant Esteve Sesrovires, tasca deslocalitzada a Jaén, i de cablejat d'Abrera, i manté actualment fàbriques a Olesa de Montserrat (on fa sistemes de seguretat), Martorelles (de climatització) i dues a Santa Perpètua.

LABORAL

El coneller de Treball, Rañé, s'apropa a les postures de CGT

José Ángel Ciércoles

Per un cop i sense que serveixi de precedent, el conseller de Treball coincideix amb CGT, quan diu als mitjans de comunicació que no es pot subvencionar amb diners públics aquelles empreses que, podent estar en crisi, tenen com a finalitat operacions merament especulatives, sense cap tipus de pla industrial real per la seva permanència en el futur com a empresa productiva, dintre del teixit industrial de Catalunya, ja que al final s'acabaran perdent els llocs de feina i els diners de les subvencions o crèdits.

Aquesta postura ha estat defensada per CGT en conflictes recents com Fisipe o Iar, sobretot després dels desastres que van significar altres experiËncies com la de Mitasa o Puigneró on milers de milions de les antigues pessetes, aportades per tots els contribuents mitjançant l'Institut Català de Finances, van anar a parar a tapar els forats de la mala gestió de les empreses fins que els grups inversors es van desfer d'elles provocant el seu tancament.

Resulta patètic observar els posicionaments dels secretaris generals de CCOO i UGT de Catalunya en els mateixos mitjans, defensant (més ben dit, mendicant) un fons de 80 milions d'euros per a empreses en crisi, gestió de la qual, evidentment, ells formarien part.

Crec que l'Administració té prou eines per ajudar a les empreses en crisi, el que falta és la voluntat dels empresaris i grups financers per tal de consolidar el futur d'aquelles empreses mitjançant les inversions pròpies i d'arriscar els seu diners en allò que avui pot ser i ha de ser bàsic: formació, I+D (investigació més desenvolupament), feina estable, qualitat,...i sobretot beneficis raonables per a tots, no només per a ells.

De totes maneres al Sr. Rañé li falta una part important del discurs que nosaltres defensem, la part coactiva, que planteja que cada euro que subvencioni o presti l'Administració serà controlat i que el pes de l'Estat caurà sobre aquell que no desenvolupi l'objectiu per al qual s'han destinat aquests diners, obligant a tornar tot allò aportat sigui amb responsabilitats personals o de grup, a nivell nacional o multinacional.

Aquesta és la seva obligació com a dipositari dels béns públics, per a la qual cosa l'han escollit els ciutadans.

Continua la vaga a Iberia contra el Pla Director

Secció Sindical CGT-Iberia

La vaga convocada tots els dijous des de finals de desembre a nivell de tot l'Estat espanyol pels sindicats CGT, CNT, CTA, SEPHA, IC i CISA, amb aturades entre les 12 i les 18 h, es va veure incrementada amb una vaga de 24 hores el 5 de febrer.

Els motius de la vaga són la retirada del Pla Director que pretén imposar l'empresa a tots els treballadors, en el qual es redueixen dràsticament drets socials.

Enmig d'aquest context de lluita, Iberia va signar amb UGT, CCOO i ASETMA el nou conveni col·lectiu del personal de terra, el XVI conveni col·lectiu del personal de terra de l'aerolínia, amb vigència des de l'1 de gener del 2005 i fins al 31 de desembre del 2006, un conveni que congela la base salarial fins al 2007, concedeix més pes a les retribucions variables lligades als beneficis del grup i recull un pagament únic de 18 milions als treballadors de terra que estaven en actiu durant el passat exercici.

Els sis sindicats convocants de la vaga, que representem el 25% de la plantilla de terra, no participem de l'acord i mantenim les convocatòries de vaga previstes en contra del Pla Director 2006/08 de la companyia. El Pla Director elaborat per la direcció d'Iberia contempla una retallada del 9% de la plantilla al llarg dels pròxims tres anys mitjançant la supressió d'un total de 2.164 llocs de treball.

La companyia introduirà, així mateix, una altra bateria de mesures per tal de reduir substancialment el seu compte de costos laborals: congelació salarial de tota la plantilla; substitució de retribucions fixes per altres variables lligades als resultats de la companyia; introducció de nous sistemes d'import de l'antiguitat i de promoció d'empleats; així com l'aplicació de condicions contractuals inferiors al nou personal.

Alguns resultats eleccions sindicals

Aucat SAU

El 16 de febrer, a la concessionària d'autopistes del grup Abertis. La CGT treu una delegada. UGT, 4; CCOO, 4; i CGT, 1.

Rexam Beverage

Eleccions parcials a l'empresa de fabricació de llaunes per a refrescos de la Selva del Camp (Baix Camp). Dels set delegats que s'escollien, CGT, que es presentava per primera vegada, en va obtenir 1.

SAS Martorell

CCOO, 3; CGT, 2; i UGT, 2.

Els acomiadaments afectarien el 18% de la pantilla

Adif planteja acomiadar 2.700 persones amb un ERO

SFF-CGT

El 26 de gener va tenir lloc una reunió entre sindicats i empresa per tractar sobre un nou Expedient d'Acomiadament Col·lectiu que suposarà la destrucció de 2.700 ocupacions a l'empresa pública ferroviària ADIF, que té el menor nivell de plantilla per quilòmetre de via i l'índex de productivitat més alt per treballador de tota Europa.

L'acomiadament proposat que es planteja per a 4 anys (2006-09) preveu una reducció per Unitats de Negoci, on els més afectats serien els treballadors de Circulació, d'Infraestructura i d'Estacions Comercials.

Aquestes pretensions de reducció de personal xoquen frontalment amb la manca de plantilla que té com a conseqüència d'una deficient organització en el treball.

Per desgràcia cada vegada és més freqüent veure estacions sense personal per gestionar els serveis que s'hi haurien de prestar, amb el deteriorament que això comporta.

CGT entén que l'objectiu de l'Expedient de Regulació d'Ocupació proposat per a ADIF, una de les dues empreses en què es va dividir Renfe, no és un altre que seguir amb la privatització de l'empresa pública ferroviària i canviar ocupació fixa amb drets per ocupació precària, en contradicció amb els objectius establerts pel Ministeri de Treball del Govern Socialista que parlen de millora de la qualitat de l'ocupació i reducció de la temporalitat.

Cal recordar que l'ara ministre de Treball, Jesús Caldera, es va manifestar contrari a l'anterior Expedient de Regulació d'Ocupació signat al juliol del 2003 quan era portaveu del grup socialista, argumentant que "es deterioraran més els serveis ferroviaris" i afegint que "és necessari enfortir l'ocupació per millorar els serveis públics, sobretot si són essencials" i que "l'ERO de Renfe no cal". (vegeu hemeroteca de data 3 de juliol del 2003).

CGT defensa la reducció de l'edat de jubilació, no el sistema de prejubilacions enfocat al buidatge de plantilla de les empreses públiques que, al nostre entendre, tindrà efectes negatius en la gestió, la seguretat, els serveis que presta als usuaris i la qualitat de l'ocupació.

Per això, la Confederació General del Treball planteja un procés de rejoveniment de plantilla mitjançant la contractació de nous treballadors i treballadores que enforteixin l'empresa ADIF i permetin escometre les actuals i futures càrregues de treball amb seguretat i qualitat en el servei ferroviari.

Rebuig a la privatització del Manteniment Integral de Trens de Renfe

SFF-CGT

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT rebutja les futures societats mercantils que l'operador públic Renfe-Operadora està negociant amb els constructors de material, amb l'objectiu de fabricar i mantenir els nous vehicles ferroviaris previstos en el Pla Estratègic 05-09, atès que això comportarà la privatització dels tallers de la Unitat de Negoci d'Integria, abans anomenada Manteniment Integral de Trens (MIT).

Això és el que va succeir amb la Societat Anònima Nertus (manteniment d'unitats de rodalia del nucli de Barcelona i situada a Cornellà), on Renfe ostenta el 49% del capital i Siemens el 51%, o la participació de Renfe en la factoria d'Albatros a Alcázar de San Juan, Ciudad Real (muntatge d'equips ferroviaris), situada a les instal·lacions dels antics tallers de Renfe en aquesta localitat, on Renfe hi participa amb tan sols un 20%. A més, Renfe-Operadora està "regalant" les seves actuals infraestructures a aquestes multinacionals, atès que les instal·lacions que utilitzen aquestes noves societats són patrimoni de l'empresa pública ferroviària, que carrega amb el gruix de la inversió.

Aquestes societats conjuntes fomenten la precarietat en l'ocupació, atès que la majoria dels nous contractes de Nertus i Albatros són temporals o vinculats a la finalització de l'obra o servei, qüestió en la qual participa una empresa pública com és Renfe-Operadora, contradient les manifestacions dels responsables del nou govern socialista de reducció de la precarietat en l'ocupació i de la subcontractació.

Des de SFF-CGT apostem perquè tot el treball que es realitzi per treballadors de Renfe o en dependències de Renfe sigui sota el control de l'empresa pública, amb treballadors emparats pel conveni col·lectiu de Renfe i amb ocupació estable.

En l'actualitat, Renfe treballa com a subcontrata d'Alstom en el manteniment dels trens Euromed a Barcelona i Alaris a Madrid, i amb CAF en el manteniment de trens regionals TRD i 598 en els tallers de Sevilla, Salamanca, Vigo, Saragossa i València, dins de les infraestructures aportades íntegrament per Renfe. La Unitat de Negoci d'Integria, abans Manteniment Integral de Trens, recull en el seu pla estratègic 05-09 importants inversions en distintes accions: Construcció de nous centres de treball (322 milions d'euros) i modernització dels actuals (42.016 milions d'euros), però amb l'objectiu de privatitzar els tallers donant entrada als constructors a aquestes instal·lacions, noves o en ús, donada la falta de plantilla que té en aquests moments i que hem de considerar de crítica en províncies com Madrid i Barcelona, on multitud de càrregues de treball dels tallers s'externalitzen (greixatges de vehicles, maniobres, entapissat, moviments de material, reparació de diferents òrgans dels vehicles, substitució de llunes trencades, etc.) per falta de personal.

Això és a causa dels successius Expedients de Regulació d'Ocupació pactats entre Renfe i CCOO, UGT, SEMAF i el Sindicat Ferroviari, que han suposat la pèrdua de milers de llocs de treball en tota l'empresa pública i especialment en els tallers, tot plegat sumat a la política empresarial de traslladar de forma il·legal, sense convocatòria pública, treballadors d'Integria a altres unitats de negoci, fomentant la pèrdua de capacitat productiva dels tallers per facilitar la privatització dels nous manteniments, que a pesar de ser Renfe-Operadora l'empresa contractista cedeix als constructors de material ferroviari, pagant la construcció de nous tallers com el complex de manteniment que s'està realitzant a Cerro-Negro i Santa Catalina i que dóna cobertura al manteniment dels nous trens AVE dels corredors de Barcelona, Toledo i València en el futur i on els manteniments dels trens Talgo (S/102), Alstom (S/104) i CAF (S/120) són realitzats conjuntament per treballadors d'aquestes empreses i Integria-Renfe, sempre sota la direcció tecnològica del fabricant, cosa que suposa una cessió il·legal de treballadors, en ser Renfe un prestador pur i dur de força de treball, sense cap poder organitzatiu.

Des de CGT, es rebitja el Pla Estratègic de Renfe-Operadora per a la UN d'Integria per considerar que està fonamentat en la cessió del manteniment als constructors de material, quan els treballadors dels tallers de l'antiga Renfe han demostrat durant tots els anys d'existència de l'empresa pública la seva professionalitat a l'hora de fer-se càrrec del manteniment dels nous vehicles ferroviaris que Renfe ha anat adquirint al llarg dels anys, des de material d'empreses multinacionals com Mitsubishi, General Motors, Fiatferroviaria, Macosa, Alstom, Adtranz, etc., obeint a interessos polítics la cessió dels nous manteniments per períodes de 14 anys, quedant Renfe presonera de les constructores i obligant Integria-Renfe a cedir el seu domini històric en el sector del manteniment ferroviari. Es tracta d'un pas més en el procés de desmantellament que estan portant a terme els gestors de Renfe-Operadora, un procés al qual CGT se seguirà oposant.

El projecte de Llei Ferroviària de Catalunya

Esteban Guijarro i Juan Ramón Ferrandis, coordinadors de defensa del ferrocarril del SFF-CGT

El 31 d'octubre de 2005 es publica en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya el Projecte de Llei Ferroviària de Catalunya, aprovat com a tal pel consell de Govern de la Generalitat el 11 d'octubre.

Anteriorment, l'avantprojecte havia estat presentat pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques. El 9 de setembre es va presentar al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (CTESC), que emet el Dictamen 12/2005 el 29 de setembre. També es crea l'ens "Infraestructures Ferroviàries de Catalunya" (Ifercat).

La Llei Ferroviària de Catalunya ve a remolc de la Llei del Sector Ferroviari estatal, que va entrar en vigor el 1 de gener de 2005. Aquesta llei presentada pel govern del PP, va ser assumida de manera pràcticament integra pel govern del PSOE, contradient-se d'aquesta manera amb les esmenes que va presentar en el Parlament, i l'oposició que havia mantingut fins a aquest moment respecte a una Llei contrària als interessos de la societat. La Llei del Sector Ferroviari estatal segrega a l'antiga Renfe en dues empreses Adif i Renfe Operadora, susceptibles de ser privatitzades i convertint la seguretat en un factor econòmic mes, emulant així el fracassat model implantat a Gran Bretanya, de tràgiques conseqüències, i que a costat a les arques britàniques un cost elevadíssim, a més d'haver de renacionalizar el transport ferroviari per a garantir la seguretat.

Des de fa anys, la política de transports ve contaminada pels interessos de les empreses privades que pretenen fer-se amb el transport públic, en particular amb el ferrocarril, apropiant-se per un mòdic preu d'un bé públic i de les subvencions que, destinades a garantir la prestació del servei, acaben garantint exclusivament els beneficis empresarials.

La intenció que s'amaga en el Projecte de Llei del Sector Ferroviari, presentat pel conseller de Política Territorial i Obris Públiques de la Generalitat, és la privatització del servei públic ferroviari. Aquest propòsit va quedar evidenciat en les declaracions realitzades pel Secretari de Mobilitat, Manel Nadal, que al desembre de 2004 manifestava que la Generalitat "desitja que el sector privat de Catalunya impulsi algun operador i que també hi hagi un operador públic-privat".

No es tracta tan sols d'introduir nous operadors privats, una mica de per si greu per a la seguretat i el servei, sinó que a més els criteris de servei públic van a estar supeditats als interessos particulars de les empreses privades, l'objectiu de les quals és obtenir els majors beneficis amb el mínim esforç, estalviant en aquells aspectes que sigui possible (desenvolupament i implantació de sistemes de seguretat, manteniment del material, formació del personal, qualitat i freqüència del servei, etc.) i reservant com dividends una part substanciosa de les subvencions públiques.

L'excusa per a "liberalitzar" el transport públic ferroviari és que "fan mancada nous operadors més fiables i eficaços"; aquestes paraules, pronunciades precisament pel responsable de la gestió del transport públic, suposen un reconeixement implícit de les seves pròpies incapacitats; és inqualificable que la solució que solen proposar els responsables de la gestió del públic a la seva confessada incompetència sigui desfer-se d'allò la gestió del qual se li ha encomanat, per a lliurar-se'l a l'empresa privada.

Si el rebuig a la Llei estatal aquesta plenament justificat, són majors encara els arguments contra el Projecte de Llei Ferroviària de Catalunya, ja que la Directiva 91/440/CEE determina que "les empreses ferroviàries l'activitat de les quals es limiti a l'explotació del transport urbà, suburbà o regional queden excloses de l'àmbit d'aplicació de la present Directiva".(Article 2.2)

En aquest mateix sentit, la proposta revisada de Reglament del Consell i del Parlament Europeu sobre els serveis públics de transport de viatgers per ferrocarril i carretera, estableix en el seu article 5.2 que "Qualsevol autoritat competent al nivell local podrà optar per prestar ella mateixa serveis de transport públic o per adjudicar directament contractes de servei públic a un operador intern". Res no impedeix, per tant, que les actuals empreses públiques ferroviàries puguin continuar donant, com fins a ara, els serveis de transport, tenint l'interès social com objectiu fonamental, i la seguretat com prioritat.

Les Directives Comunitàries no exigeixen la segregació de les empreses ferroviàries, ni són a més aplicables als ferrocarrils catalans (FCG, Metre i Tramvia), ni als serveis de Rodalies i Regionals, podent així ser administrats directament per empreses dependents de la Generalitat, tal com succeeix actualment.

Per tant ens trobem davant el Projecte d'una Llei que creiem innecessària, arbitrària i temerària, que pretén engegar un sistema descartat per les institucions comunitàries, que posa en greu risc la continuïtat no només de les empreses públiques catalanes, sinó del propi servei que reben els ciutadans de Catalunya.

Novament lladres amb corbata intenten arrabassar i apropiar-se el que pertany a tota la societat.

OPINIÓ: L'alternativa és el ferrocarril

Josep M. Loste i Romero

L'augment accelerat del preu dels carburants i els tocs d'atenció que ens està donant la natura, a través d'una climatologia molt alterada, són raons de pes per promoure, amb molta més voluntat política, una mobilitat sostenible de debò, que només es pot articular mitjançant una millora considerable del ferrocarril convencional .

Per a la Regió de Girona, aquest necessari gir social i ferroviari és quelcom molt peremptori. El nostre territori ha de mantenir i ampliar un sistema de mobilitat efectiva que permeti que una part important de la seva població pugui seguir - anant a treballar, a estudiar o als serveis sanitaris- a les ciutats i continuar vivint als pobles. Les institucions de la societat civil (La Cambra de Comerç, les diferents patronals, els sindicats, les associacions professionals, el món del comerç) han de liderar un potent moviment cívic a favor del transport públic ferroviari convencional i de la mobilitat sostenible en l'àmbit de la nostres contrades. Cal exigir a les diferents administracions, els Consells Comarcals, la Diputació de Girona, la Generalitat de Catalunya i el govern central, que es coordinin amb la finalitat de fer efectiu l'equilibri territorial, la qual cosa només és possible amb una millora substancial de l'actual ferrocarril convencional .

Totes aquestes determinacions s'haurien de concretar en fets. Així davant de les amenaçes, davant del que pugui succeir quan es posi en circulació el gran tren , davant de possibles retallades de serveis, cal estar preparats per a oferir alternatives possibilistes. Aquesta manera, caldria començar a plantejar un tren-debanadora (llançadora) que amb una freqüència acceptable, fes el recorregut Portbou-Girona o, fins i tot, Portbou-Maçanet/Massanes, per després vertebrar uns bons enllaços amb les línies de rodalies de Barcelona. També caldria aconseguir que tots els trens francesos que moren a Cervera ho fessin a Portbou i viceversa. Un altre aspecte que caldria activar és un millor aprofitament de les infraestructures i edificis que no s'utilitzen i que, a hores d'ara, es troben en molt mal estat.

En síntesi, que per fer realitat el gir social - que només serà de debò si és, de totes totes, un gir a favor del ferrocarril convencional - cal apostar per la inversió ferroviària en el territori. És urgent sortir de la desastrosa situació en què es troba la nostra infraestructura ferroviària convencional. Cal més material mòbil en circulació: més trens, més vagons, més racionalitat horària i, sobretot, més imaginació i menys burocràcia centralista. la Regió de Girona i Catalunya en el seu conjunt, no es mereixen un ferrocarril convencional tan decadent. Això, si no canvia ràpid, és la via directe al suïcidi col·lectiu.

Més aturades a ACC Spain en defensa de la seva continuïtat

Col·lectiu Catalunya i Antonio Aranda

El 13 de febrer, coincidint amb el judici que tenia lloc als jutjats de Sabadell per inaplicació de l'increment salarial de l'any 2005, va tenir lloc una vaga amb aturades de 4,45 hores en tots els torns. Els treballadors de l'empresa van fer una manifestació fins als jutjats.

A banda d'aquesta convocatòria d'aturades del dia 13, també van ser convocades aturades de la mateixa durada per als dies 21, 23 i 28 de febrer, i 2, 7, 9, 14, 16, 21, 23, 28 i 30 de març.

A més de la problemàtica de la inaplicació de l'increment salarial de l'any 2005, des del passat mes de novembre, els treballadors d'ACC conviuen amb la contínua pressió per part de la direcció de l'empresa d'unes mesures de flexibilitat i de retalls de drets.

ACC Multinacional italiana, amb la complicitat de l'anterior propietari d'Unitat Hermètica, la multinacional sueca Electrolux, es proposen acabar amb l'empresa si l'Administració i els treballadors no ho impedeixen. L'empresa té unes 1.000 persones als centres de Sant Quirze del Vallès i Cervera. Fabrica compressors hermètics i exporta per tot el món més del 80% de la producció.

Són una empresa autosuficient a tots els nivells, fabriquen productes de primera qualitat i disposen d'una important cartera de clients arreu del món. Però la nefasta política industrial d'Electrolux, l'anterior propietari, que només pensava a emportar-se els beneficis sense invertir-los en l'empresa, així com ACC, han arrossegat a la difícil situació per la qual estan passant els treballadors. Ara per ara, si no es prenen mesures urgents que, entre d'altres, sanegin econòmicament l'empresa, la seva continuïtat corre un seriós perill.

Els treballadors i les treballadores de l'empresa estan disposats a lluitar per la continuïtat d'aquesta, i hi dediquen tota la seva energia, per això es mobilitzen (a Sant Quirze del Vallès, a Sabadell, a Barcelona) amb l'objectiu d'explicar la situació a l'opinió pública i sobretot per exigir a l'Administració que s'ha de salvar la Unitat Hermètica, encara que per a això sigui aquesta la que es faci càrrec de l'empresa, ja que no podem continuar perdent el teixit industrial del nostre país.

Els treballadors d'ACC (UH) exigeixen responsabilitat a la multinacional, que es plasmi en un Pla Industrial a mitjà o llarg termini.

El professorat rebutja la sisena hora a Primària

Federació d'Ensenyament CGT

Des que va sortir la notícia, i encara avui després de saber que el Departament pensa aplicar l'increment d'una hora en el currículum de Primària passant per sobre de qui sigui, el professorat de Primària dels centres públics es manifesta clarament contrari a aquesta mesura.

A través de la consulta realitzada per CGT mitjançant un mostreig important de centres a la comarca del Vallès, el professorat opina amb més d'un 88% que l'aplicació de la sisena hora a primària no és necessària ni millora la qualitat de l'ensenyament i que altres mesures com l'increment de recursos materials i humans i la reducció de la ràtio sí que contribuirien a millorar l'ensenyament públic.

Així mateix, una majoria del professorat creu que no s'ha de flexibilitzar l'horari del professorat i, si fos així, no hi hauria d'haver cap inconvenient per part de l'Administració a parlar obertament de la jornada continuada. I quant a les activitats extraescolars dels alumnes, un alt percentatge considera que el cost de les activitats hauria de ser assumit per les administracions i gestionades de forma compartida amb les AMPES.

A la campanya mediàtica de la conselleria per vendre a l'opinió pública i els votants en potència la sisena hora, cal sumar-ne una altra d'adreçada al professorat basada en un hipotètic increment de plantilla. Mitjançant reunions mantingudes amb equips directius de diferents zones s'ha estudiat la possibilitat d'un augment de dos professors en centres d'una línia i de quatre en centres de dues. Aquesta proposta explicada amb exemples d'organització dels horaris (flexibles) del professorat en plantilles tipus assumiria l'aplicació de la sisena hora i la reducció a 24 hores lectives signada per alguns sindicats recentment.

Posant-nos en el millor dels casos i pressuposant la "generositat" del Departament, caldria veure en primer lloc si aquest augment respectaria els agrupaments i reforços per a totes les singularitats organitzatives de tots i cadascun dels centres.

I en qualsevol cas, de cara al curs següent, quan segons l'acord sindical esmentat les hores lectives fossin 23, aquesta aportació de professorat seria insuficient per cobrir l'horari no lectiu del professorat més la sisena hora. Un cop més, la possibilitat de negociar un bon acord de plantilles que pogués recollir una important reducció de ràtios quedarà ofegada per l'aplicació de la sisena hora, rubricada per les majories sindicals en el Pacte Nacional per l'Educació.

Resulta paradoxal, però, que després de reivindicar durant molts anys un augment de plantilles, hagués de venir finalment de retruc per beneficiar l'escola privada concertada, la qual ha rebut del tripartit aquests dos darrers anys un increment en els concerts del 8 i l'11%, respectivament (molt més que amb CiU).

La CGT proposa al professorat dels centres públics manifestar el rebuig a la sisena hora a través de les accions mobilitzadores necessàries, alhora que continuarem reivindicant que només un augment de plantilles i reducció de les ràtios pot afavorir una millor qualitat professional i de l'ensenyament públic en general.

Alguns comentaris del professorat:

-"Els nens i nenes necessiten estar amb la seva família més estona (compaginar la vida laboral de pares i fills no significa incrementar el nombre d'hores que els infants estan a l'escola, perquè no és un pàrquing, sinó reduir l'horari dels pares amb el mateix sou)."

-"Comparats amb el territori MEC, som els més pringats!!!!!"

-"Penso que la quantitat d'hores actuals és la correcta i la més semblant a d'altres països europeus. S'està presentant la sisena hora com la solució al fracàs escolar quan el que cal és un canvi en el plantejament metodològic i una millora de les condicions de les situacions d'ensenyament-aprenentatge amb l'augment dels recursos humans i la disminució de la ràtio d'alumnes..."

-"Els nens i nenes no necessiten més hores lectives, sinó més qualitat d'aquestes hores..."

-"... Quan poden els pares educar els seus fills a nivell no curricular? Mentre es dutxen o sopen? L'estat emocional d'un infant repercuteix significativament en els aprenentatges curriculars, i la comunicació, relació... amb els seus pares és el puntal emocional..."

Desconvocada la vaga a GMO (Grups Mòbils Operatius)

Sindicat Federal CGT-Telefónica

El Sindicat Federal CGT-Telefónica va decidir, a finals de gener, analitzar la situació de la vaga de GMO (Grups Mòbils Operatius) que s'estava fent des del juliol del 2005, així com el seu desenvolupament més immediat. En la balança vam col·locar totes les qüestions que calia considerar; no només les pròpies del conflicte: reivindicacions del preavís de vaga i seguiment de les aturades, sinó també aquelles altres circumstàncies que han de contribuir a una solució del problema, discussió i compromís en el Comitè Central de Seguretat i Salut i també aquelles que afecten l'objectivitat d'aquesta anàlisi, com és la situació de deu treballadors als quals es va comunicar el 10 d'agost passat una sanció d'acomiadament.

El debat es va centrar en aquests quatre aspectes essencials, sense llastos electoralistes o d'altre tipus.

En les reivindicacions de les treballadores i treballadors, sensibles a les demandes del col·lectiu afectat, sempre s'han distingit, d'una banda, la discussió sobre els criteris a seguir en els treballs acompanyats en O+M, que constitueix indubtablement el conflicte principal; per una altra, la resta d'exigències relatives a la prolongació de jornada, manteniment de centrals no ateses, eines i equips de mesura i vehicles, i la pressió laboral i psicològica suportada com a conseqüència de l'aplicació en infraestructures d'un Pla Òptima ineficaç i necessàriament millorable.

Les condicions laborals dels treballadors, la seguretat i la salut en el treball especialment, s'han d'anteposar a qualsevol interès economista. La productivitat, inclosa la sindical, no ha de constituir una referència en matèria de prevenció i negociació col·lectiva.

La CGT i el seu Comitè de Vaga, com tots els que havien secundat les aturades convocades (es va arribar a un 35% de la plantilla efectiva), preteníem millorar aquestes condicions laborals i ho hem aconseguit. En conseqüència, CGT decideix desconvocar la vaga mantinguda fins al moment a GMO.

El compromís i l'avanç han estat possibles gràcies a la implicació de moltes forces sindicals i d'una plantilla que ha secundat unes mobilitzacions coartades per circumstàncies externes al conflicte original, però en la decisió de desconvocatòria, CGT també ha valorat que amb el percentatge actual de participació en les aturades a nivell estatal l'avanç no podia ser més gran.

El que fins fa poc se'ns presentava com un problema menor, en virtut a un acord anterior que altres organitzacions defensaven com gairebé perfecte i immillorable, va resultar ser un assumpte d'especial transcendència per a la plantilla afectada. Sabem que no és el text ideal, però haurem de seguir treballant per millorar-lo.

Però que ningú s'enganyi: les polítiques de l'empresa, amb destrucció d'ocupació inclosa, fan dels Treballs Acompanyats l'adequació racional del sistema de treball (Pla Òptima), els plans de formació i prevenció..., un assumpte permanentment obert, i d'aquí la importància del seu seguiment i millora tant en els Comitès Provincials com en el propi Comitè Central de Seguretat i Salut. Al cap i a la fi, si es va arribar a dir que el text era el millor dels possibles i només vuit mesos després ha estat revisat a l'alça, és necessari destinar els nostres esforços a millorar-lo encara més.

Per això, tots els delegats de CGT (de Prevenció, Comitès d'Empresa, LOLS) queden emplaçats al seguiment del nou text i la seva vigilància, perquè s'apliqui en benefici exclusiu de la nostra seguretat i salut.

Ara hem de destinar el nostre esforç sindical al conflicte dels treballadors PNP que segueixen esperant una solució a les justes demandes plantejades.

Un altre conflicte diferent és el provocat per la situació dels acomiadaments diferits; la situació d'aquests companys reclama una acció independent i ferma si Telefónica s'entossudeix a atemptar contra un dels drets fonamentals dels treballadors.

En aquest sentit tornem a exigir a l'empresa la immediata retirada d'aquestes sancions i ho exigirem les vegades que sigui necessari i en els fòrums CGT on estiguem presents. Així ho exigeix el sentit comú i la legislació vigent, que considera la vaga com un dret fonamental.

Tema del mes

FÒRUM SOCIAL MUNDIAL, FÒRUM SOCIAL ALTERNATIU, CONVOCATÒRIES INTERNACIONALS

Contra el neoliberalisme des de Caracas

Fòrum Social Mundial 2006: tres llocs, tres moments i una sola veu per un altre món possible

Aquest any 2006 és l'any del Fòrum Social Mundial (FSM) Policèntric, amb la realització d'un dels Fòrums a Bamako (Mali), del 19 al 23 de gener, destinat especialment al continent africà, l'altre, més multitudinari a Caracas (Veneçuela), del 24 a 29 de gener, i el de Karachi (Pakistan), que tindrà lloc el mes de març. Aquesta nova organització permet aprofundir en temes de caràcter més regional.

Mali va acollir la primera de les trobades d'un Fòrum Social Mundial descentralitzat que intenta implicar més els moviments socials africans. Per primera vegada, a Bamako, milers de persones de tota Àfrica van poder participar al Fòrum Social Mundial i explicar les experiències que en anys anteriors no van poder fer arribar a Porto Alegre (Brasil) o Mumbai (Índia), seus d'altres edicions de la trobada. A Mali es va parlar dels interessos econòmics en les guerres, de l'exclusió que provoquen moltes estructures neoliberals, de la migració, de la defensa de l'agricultura tradicional, del deute extern i dels acords de lliure comerç... tot això amb qüestions com el VIH/sida i la transparència dels governs com a eixos transversals, en la línia de generar debats i reflexió, i també fomentar aliances i grups de treball actius.

A Veneçuela, Caracas va acollir un Fòrum més massiu que el de Mali. La regió llatinoamericana acollia el FSM dies després que un indígena, Evo Morales, s'hagués proclamat president de Bolívia, i setmanes després que l'oposició de governs d'esquerra com Brasil, Veneçuela, Paraguai i Argentina impedís engegar l'Acord de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA).

Més de 80.000 persones van participar a Caracas en el FSM i en les 2.200 activitats organitzades, per abordar temes com la diversitat cultural, el paper dels estats i els poders privats, la reforma agrària, la creació de bases militars estrangeres en països llatinoamericans i la importància de la comunicació per crear xarxes i donar a conèixer les seves propostes.

El FSM és un espai per al debat, la reflexió, formulació de propostes i intercanvi d'experiències per a construir altra alternativa per al planeta. Sis camps temàtics van servir de base per a les discussions que busquen plantar cara al model polític neoliberal: Poder, política i lluites per l'emancipació social; Estratègies imperials i resistències dels pobles; Recursos i drets per a la vida: Alternatives al model civilitzatori depredador; Diversitats, identitats i cosmovisions en moviment; Treball, explotació i reproducció de la vida; Comunicació, cultures i educació: dinàmiques i alternatives democratitzadores.

El FSM de Caracas va acabar amb una agenda plena de convocatòries per al 2006, contra el deute extern i la guerra, per la sobirania alimentària i per un comerç més just.

Algunes de les accions programades:

- Jornada de mobilització internacional contra l'ocupació de l'Iraq: prevista pel 18 de març.
- Jornada contra la conclusió de la Ronda de Doha en l'OMC: prevista pel mes de maig, coincidint amb la trobada de l'OMC.
- Jornada contra la cimera del G8 a Sant Petersburg (Rússia): convocada per juliol de 2006.
- Jornada contra les cimeres del Banc Mundial i el FMI: amb motiu de les trobades anuals d'aquestes dues institucions en el mes de setembre.

En principi aquestes quatre campanyes seran l'eix central dels moviments socials durant aquest any, encara que també estan previstes més accions en defensa dels pobles indígenes (octubre a Guatemala) i de les lluites camperoles (17 d'abril), així com convocatòries per a promoure qüestions com l'ensenyament públic (novembre) i el dret a l'habitatge digne (maig), entre altres.

Kenya 2007, el pròxim FSM

El Fòrum Social Mundial d'aquest any ha estat el primer que s'ha celebrat de manera descentralitzada, en tres llocs i tres moments diferents. El pròxim Fòrum Social Mundial se celebrarà íntegrament a Kenya i servirà per a fer balanç, acordar noves convocatòries i, per primera vegada des de l'engegada del FSM, posar en primer plànol al continent africà.

Més informació a la pàgina web conjunta del Fòrum Social Mundial: http://www.forumsocialmundial.org.br/

Per conèixer detalls de les activitats organitzades per l'FSM a Caracas, Bamako i Karachi entra en els seus llocs web
http://www.forosocialmundial.org.ve/
http://www.fsmmali.org/
http://www.wsf2006karachi.org/

> FÒRUM SOCIAL

Alternatiu de Caracas, la resposta, el debat des de l'esquerra. Teixint nodes, construint autonomia

Del 23 al 29 de gener, 10 organitzacions socials i polítiques locals, amb un clar component llibertari, decidiren configurar una resposta, independent i autogestionada, per partida doble, en un context tan particular com el veneçolà.

El Fòrum Social Alternatiu, en primer lloc, confrontava la progressiva institucionalització assumida pel Fòrum Social Mundial després de mitja dècada de marxa, contrariant aquella gènesi que parlava de la convergència i protagonisme, divers i contradictori, d'un multicèfal "moviment de moviments". El FSM ha servit de catapulta i legitimació d'una sèrie de líders, governs, institucions, ONG i partits polítics d'esquerra de major capacitat quantitativa i econòmica, i per tant amb major possibilitat de realitzar lobbys al seu favor, marginant en el trajecte postures incòmodes, radicals i/o "minoritàries".

En segon terme, i amb major pes dintre del FSA, articular una rèplica al panorama polític local generant un espai autònom per a la relació de diferents moviments socials criollos, les diverses subjectivitats dels quals i reivindicacions oferissin diferents visions alienes al maniqueisme que ha prevalgut en els últims anys a Veneçuela.

El FSA es va realitzar en tres espais de la ciutat: la Universitat Central de Veneçuela, el Col·legi d'Enginyers i l'Organització Nelson Garrido; desenvolupant al seu torn tres tipus d'activitats: fòrums i conferències, tallers teòric-pràctics i una mostra de documentals independents i videoactivisme. Així mateix, diversos grups van realitzar reunions durant la setmana, com és el cas de l'assemblea realitzada per Acció Global dels Pobles (AGP) i la Trobada Internacional Anarquista (13 països, més de 50 activistes) que va acordar l'anomenada "Declaració de Caracas".

L'objectiu de construir un espai, durant una setmana, dissident tant del govern veneçolà, de l'esquerra estatocèntrica criolla i dels partits polítics tradicionals, difonent en conseqüència una multiplicitat de visions i propostes, sense logística ni espais cedits per l'Exèrcit veneçolà, va se sobrepassat àmpliament. El segon objectiu, reconstruir el teixit social de base, potenciar xarxes i moviments transformadors autònoms i bel·ligerants, així com noves formes de fer política és una tasca que transcendeix l'espai temporal d'una setmana, i per a això cadascuna de les organitzacions convocants del FSA ha vingut motoritzant, en diferents nivells i dimensions, variades dinàmiques en les seves trajectòries. La recuperació de les diferents agendes polítiques dels moviments (ecologistes, estudiantils, veïnals, feministes, indígenes, juvenils, urbans, camperols i ciutadans), és el repte emancipador a futur en una realitat política signada pels calendaris electorals i la imposició d'agendes des de les diferents cúpules.

Més informació sobre el FSA, la Declaració de Caracas, les activitats realitzades, les propostes: www.fsa.contrapoder.org.ve / www.nodo50.org/ellibertario

> EL MOVIMENT

VA TENIR LLOC ELS DIES 18 I 19 DE FEBRER A LA MASIA DE LA GUINEUETA

Catalunya recull el testimoni dels zapatistes amb les propostes de la Trobada de Lluites i Resistències

Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista (Barcelona)

Els dies 18 i 19 de febrer, a la Masia de la Guineueta, Barcelona, va tenir lloc una trobada de col·lectius de l'àmbit de Catalunya, a partir del nou repte zapatista que va arribar de Mèxic: construir entre tots i totes, per sota i a l'esquerra, una xarxa de lluites i resistències que faci front al projecte de destrucció neoliberal.

Des que els zapatistes van donar a conèixer la Sexta Declaració de la Selva Lacandona fins ara han passat moltes coses. Entre d'altres que milers d'organitzacions, col·lectius i persones a nivell individual han fet seva la proposta de les comunitats en resistència de Chiapas i, en peu d'igualtat entre totes elles, han iniciat un procés per a la construcció d'una alternativa que ja es coneix amb el nom de "l'altra campanya".

Tot i que les dificultats són moltes, "l'altra campanya" ha començat a caminar amb passes de formiga però amb voluntat de gegant: són, som, molts, cada un en la seva forma, en la seva lluita. Però sols, cada un per la seva banda, sembla evident que no podem.

A més, l'EZLN ens ha convocat a tots i totes per a construir una trobada intergalàctica. Els zapatistes creuen que aquesta trobada no ha de ser el resultat d'una decisió unilateral seva ni de "l'altra campanya", per això han obert un període, d'almenys set mesos (en principi fins juliol), per a que tots aquells que ho desitgin puguin contribuir a la seva "concepció, organització i realització incloent-hi el lloc i les dates de la seva realització".

En aquest sentit persones i col·lectius de Catalunya recullen la invitació i convoquem aquestes jornades. A Catalunya, és cert, hem tingut algunes experiències de campanyes àmplies on diverses xarxes de lluites i resistències han confluït. Però, més enllà de les coses positives i negatives que haguem pogut aprendre en elles, el cert és que es van caracteritzar per ser "con-

continua a la pàgina 15 >

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgt.es/cgtcatalunya www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS EL 15 DE FEBRER

DIVENDRES 14 DE GENER

LA PLATAFORMA contra el Pla Caufec organitza una jornada per a la rehabilitació de la casa de l'últim habitant de Can Oliveres, d'Esplugues. (CI)

DISSABTE 15 DE GENER

AGRESSIÓ NAZI a l'Ateneu de Joves de Calafell. De matinada, un grup de 15 neofeixistes entrà a l'Ateneu i agredí a tres joves que hi eren al seu interior. Es dona el cas que a la zona del Penedès-Camp de Tarragona s'estan incrementant greument els conflictes amb l'extrema dreta. (CI)

DILLUNS 16 DE GENER

VAGA DELS ESTIBADORS als ports de Barcelona i Tarragona, en protesta contra la directiva liberalitzadora que vol tirar endavant la Unió Europea.

DIMARTS 17 DE GENER

GUÀRDIA URBANA de Barcelona i Mossos d'Esquadra desallotgen el Casal Okupat de les Corts, que va tenir escassament dues setmanes de vida. El desallotjament es produí sense detencions i, mentre es realitzava, a l'exterior, es va anar realitzant una concentració de protesta. (CI)

DIMECRES 18 DE GENER

CONSTITUCIÓ del comitè de solidaritat amb els acomiadats/des de Seat a les Cotxeres de Sants.

DIJOUS 19 DE GENER

CGT CONVOCA ACCIONS davant dels concessionaris VW-Audi a totes les localitats de l'Estat espanyol. També es realitza una concentració davant del Departament de Treball de la Generalitat de Barcelona, (amb posterior manifestació que aplegà unes 400 persones), lliurant el recurs d'alçada a l'ERO. Concentracions també a Reus, Vilanova, Tarragona, etc. CGT presenta el recurs d'alçada contra l'ERO, assenyalant la "insuficiència i carència de motivació" dels acomiadaments i la no concurrència de les causes al·legades per l'empresa. Es refusa la "proporcionalitat de la mesura" i es considera que vulnera el principi constitucional de no discriminació.

"CLOS, EL MERDER AL TEU CARRER": acció de protesta contra la deixadesa de determinades zones del barri de Santa Caterina de Barcelona. L'acció consistí en deixar runa abandonada al barri a les portes del mercat de Santa Caterina. Dues persones van ser detingudes, però posteriorment van ser alliberades sense càrrecs. (CI)

DIVENDRES 20 DE GENER

XERRADA-DEBAT a Barberà del Vallès, amb la presència de Merche Sánchez (secretària general de la CGT de Catalunya i treballadora de Seat) i Isabel Molina (assessora jurídica de CGT i representant de les 660 persones acomiadades per Seat), convocada per CGT i d'altres organitzacions a l'Ateneu de Barberà.

ENCARA JUDICIS per Tàrrega, 14 anys després. Es celebra a Lleida un altre judici més pels fets de Tàrrega del 91. Els acusats anuncien la presentació d'una demanda a Estrasburg contra l'Estat espanyol per tortures i els diversos abusos soferts. (CI)

DISSABTE 21 DE GENER

"PROU DE XANTATGES al sector de l'auto": manifestació a Saragossa contra la por i la resignació, per la defensa del lloc de treball a les empreses automobilístiques.

COMENCEN A BARCELONA els actes amb motiu del 15è aniversari de Ràdio Contrabanda, històrica ràdio lliure de Barcelona: amb ràdio al carrer, setmana radiofònica, exposició itinerant i altres activitats.

"QUANTES VIDES només per un abric". Una seixantena de persones es van estirar a terra despullades a la plaça de Sant Jaume de Barcelona per protestar contra l'ús de pells d'animals per confeccionar peces de vestir. (CI)

SEGONA BICICLETADA de rebuig a l'especulació urbanística de Mataró, amb la participació d'una quarantena de ciclistes.

DILLUNS 23 DE GENER

MÉS D'UN CENTENAR de treballadors de Seat presenten demanda contra els acomiadaments, del total de 646 treballadors de SEAT afectats per l'ERO, al CEMAC de la Conselleria de Treball.

CONCENTRACIÓ DE SOLIDARITAT amb el company Juanjo Álvarez als jutjats de Barcelona. En Juanjo és el pare de Pedro Álvarez, noi de l'Hospitalet de Llobregat assassinat ara fa 13 anys; i ha estat acusat de diversos càrrecs que li poden comportar penes de presó i sancions econòmiques desorbitades.

COMENÇA L'EXPOSICIÓ "Il·legal, ni tu ni jo" a la Biblioteca Central Xavier Amorós de Reus. Durarà fins el 4 de febrer.

TRES DESALLOTJAMENTS de cases ocupades a Barcelona. Es tracta de dos immobles del barri de Vallcarca (Av. República Argentina) i un al barri de Sarrià (amb tres detencions per usurpació). (CI)

DIMARTS 24 DE GENER

CGT I USO convoca concentració de treballadors i treballadores de Correus davant la seu central de Barcelona per rebutjar com s'estan duent a terme les negociacions del conveni col·lectiu.

DESALLOTJAMENT DE LA CASA ocupada La Quincalla al barri de Sants de Barcelona. Els mossos la deixen un altre cop abandonada i tapiada, després de despenjar dues persones que es van penjar de la façana amb cordes com a protesta, acusades ara de diversos delictes. Es va produir una concentració de 50 persones que van tallar la carretera de Sants com a protesta durant una hora i mitja. Al vespre tres-centes persones recorregueren el barri de Sants en protesta pel desallotjament. (CI)

DIMECRES 25 DE GENER

LA CGT DE SEAT sotmet a referèndum la convocatòria d'una aturada per al dia 26 als centres de Martorell i Zona Franca per protestar contra els acomiadaments, coincident amb el lliurament massiu dels impresos per part dels acomiadats on figura la seva opció d'acomiadament.

UNA PROTESTA contra la construcció d'una autovia a Eivissa és reprimida per la Guàrdia Civil. Una cinquantena de persones bloquejava el treball de les màquines en una finca que encara no havia estat expropiada.

ENTRA EN VIGOR la nova ordenança cívica de l'Ajuntament de Barcelona. (CI)

DIJOUS 26 DE GENER

CONCENTRACIÓ a les portes de la SEAT: lliurament col·lectiu de les opcions a) de les indemnitzacions.

SALVEM EL CALAMOT: No al Pla de Ponent. Amb l'objectiu de defensar l'últim corredor biològic existent entre el Parc Natural del Garraf i el Delta del Llobregat, es concentraren davant de l'Ajuntament de Gavà.

EL CAP DE LA BRIGADA provincial d'informació de la policia nacional compareix als jutjats en el cas de les tortures del 4 d'octubre. El butlletí "Contra-Infos" informa que és la quarta vegada que ha de declarar per casos semblants (Tres de Gràcia, cas Torà, cas dels independentistes detinguts el setembre de 2004). (CI)

ASSALT DELS MOSSOS d'Esquadra contra un edifici ocupat del barri de Vallcarca de Barcelona. Al no tenir ordre judicial, justificaren la seva acció en un suposat delicte de "temptativa de robatori amb força". Set persones foren detingudes tot i que posteriorment van foren posades en llibertat. (CI)

APROVACIÓ d'una nova ordenança de civisme a Vic, per la qual, per rebre un ajut social a partir d'ara caldrà la realització d'un curset de civisme. (CI)

DIVENDRES 27 DE GENER

DOS-CENTS TREBALLADORS de Seat Martorell i Zona Franca segueixen l'aturada d'una hora i quaranta minuts convocada per CGT en solidaritat amb els acomiadats per l'ERO. Duescentes treballadores i treballadors i acomiadats es concentren a les portes de Seat Zona Franca i uns 60 a Martorell, que ajornaren el lliurament de camions amb materials durant l'aturada.

UNA DESENA D'ACTIVISTES de la Plataforma en Defensa de la Terra Alta es tanquen el divendres 27 de gener a les dependències de la Delegació d'Indústria de la Generalitat a Tortosa, en protesta pels projectes de centrals eòliques de la Terra Alta, que consideren massificats i inapropiats a la realitat de la comarca. Són desallotjats al cap d'unes hores pels Mossos d'Esquadra.

DESALLOTJAMENT de l'antic teatre Euterpe de Sabadell. Els ocupants denuncien el caràcter il·legal del seu desallotjament. Dues-centes persones es manifesten pel centre de la ciutat per protestar contra el desallotjament. (CI)

ELS OCUPANTS d'un edifici situat al barri de l'Eixample de Barcelona des de fa unes dues setmanes, denuncien la visita per part de matons per tal de que abandonin aquest espai.

DISSABTE 28 DE GENER

MANIFESTACIÓ A BARCELONA per la regularització dels immigrants, cinc anys després de les tancades, amb la participació d'entre 300 i 500 persones. Es va demanar, un cop més, la derogació de la Llei d'estrangeria.

CERCAVILA PER DENUNCIAR l'especulació que pateix el barri de Sants de Barcelona, que finalitzà amb una paellada popular. Un grup de joves ocupen una casa al carrer Vallespir del mateix barri. (CI)

MANIFESTACIÓ A SABADELL contra el desallotjament de l'antic teatre Euterpe. Malgrat el fortíssim dispositiu policíac es van aconseguir manifestar. (CI)

DILLUNS 30 DE GENER

NOVA OCUPACIÓ al barri de Badal (Barcelona). Es tracta de la finca situada al carrer Begur 22. Malgrat l'intent per part dels mossos de forçar la porta per entrar-hi, es va aconseguir mantenir l'ocupació. (CI)

DESALLOTJAMENT AL FORAT de la Vergonya. Es tracta de l'espai del carrer Metges 18, on havia estat situada l'Oficina d'Okupació i el Ciber Forat. Els mossos van detenir dues persones al no poder identificar-les. (CI)

DIMARTS 31 DE GENER

"L'AIGUA NO ÉS DEL GOLF. L'aigua al riu". Una acció de protesta de l'ADENC denuncia presumpte tracte de favor de la Generalitat al Real Club de Golf El Prat de Torrebonica (Terrassa). (CI)

L'ASSEMBLEA D'OKUPES de Sabadell interposa denúncia per prevaricació contra la jutgessa responsable del desallotjament del teatre Euterpe. Diverses entitats ciutadanes i veïnals donen el seu suport a l'Assemblea d'Okupes i mostren la seva preocupació per la pèrdua d'aquest espai. (CI)

DESALLOTJAT "EL CASTILLO", centre social i vivenda de Les Planes, Collserola. Una trentena de persones van ser identificades. (CI)

ENCARA MONTAGUT. Operaris d'Agrolleida van eliminar el pou d'on treien aigua els darrers habitants de Montagut. L'Assemblea Pagesa de Catalunya denuncia aquests fets i dóna el seu suport als darrers colons de Montagut. (CI)

DIMECRES 1 DE FEBRER

ACTE DE CONCILIACIÓ per les demandes presentades pels acomiadats per l'ERO de Seat al CMAC del carrer Albareda de Barcelona.

DIJOUS 2 DE FEBRER

JORNADA D'INFORMACIÓ, reflexió i debat sobre la nova reforma laboral a Tarragona, organitzada per les federacions de la CGT de les comarques tarragonines. Al matí, reunió amb Ángel Luis García, secretari d'Acció Sindical del Comitè Confederal de la CGT, al vespre, acte públic al Centre Cívic de Torreforta: "No a una nova reforma laboral, per repartiment del treball i la riquesa".

DIVENDRES 3 DE FEBRER

EMOTIVA PRESENTACIÓ del llibre "Pablo Díez: la otra cara de TMB" als locals de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, amb la participació d'Eva Fernández (FAVB), Julio Benet (ACTUB), Saturnino Mercader (CGT autobusos), Evelia Díez (germana de Pablo) i Carmen de Celis (autora).

VIDEOFÒRUM DE SOLIDARITAT amb les persones acomiadades de la SEAT al Casal Independentista L'Ocell Negre de Lleida, amb la projecció de la pel·lícula "La Toma".

DISSABTE 4 DE FEBRER

XERRADA AMB MERCHE SÁNCHEZ, secretària general de la CGT de Catalunya i treballadora de Seat, al Casal Independentista L'Ocell Negre de Lleida.

CONFUSOS INCIDENTS durant la matinada a la porta d'un espai ocupat de Barcelona. La policia municipal va provar d'impedir l'accés a una festa a l'anomenada Anarcopenya Cultural del carrer Sant Pere Més Baix, i en els incidents posteriors un policia municipal va ser ferit molt greu. En les càrregues i incidents posteriors amics i familiars dels detinguts denuncien que es va detenir i colpejar gent innocent que no tenia res a veure amb els fets. Al matí posterior l'espai va ser desallotjat. (CI)

EN UNA OPERACIÓ al bar Brindis de Manlleu els mossos mantenen durant 45 minuts amb les mans enlaire a desenes de veïns del poble. Una setantena de joves van denunciar els fets amb una concentració espontània a la plaça de l'Ajuntament. L'alcalde va rebre una representació dels joves a les dues de la matinada. (CI)

ES CLAUSUREN les Jornades per la Prevenció de la Tortura al Col·legi d'Advocats de Barcelona, amb fortes crítiques a l'existència de l'Audiència Nacional. (CI)

DILLUNS 6 DE FEBRER

PASSEN A DISPOSICIÓ judicial 3 dels detinguts durant la matinada de dissabte 4 de febrer pels fets de Sant Pere més Baix. 6 persones són posades en llibertat amb càrrecs. Fonts lligades al moviment d'ocupació denuncien que aquest espai ocupat no tenia relacions amb l'assemblea d'ocupes i que alguns integrants de l'espai eren confidents.(CI)

UN CONEGUT NEONAZI de Sabadell es jutjat per amenaces i coaccions a una líder veïnal de la ciutat. Es demana una multa i una ordre d'allunyament per tal que mai pugui estar a menys d'un quilòmetre de la víctima. (CI)

DIMARTS 7 DE FEBRER

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ "Educar en guerra. Els instituts obrers València-Sabadell, 1936-39" al Casal Pere Quart de Sabadell.

JUDICI CONTRA ELS OCUPANTS de Can Mireia (centre social del barri de la Trinitat de Barcelona).

ES FA PÚBLICA una nova ocupació al barri del Raval. Es tracta d'un espai de dones i lesbianes al carrer Arc del Teatre 8 de Barcelona. (CI)

DIMECRES 8 DE FEBRER

CONTINUEN ELS ACTES de conciliació al CMAC de Barcelona per les demandes presentades pels acomiadats de Seat.

DIJOUS 9 DE FEBRER

PROJECCIÓ AL CENTRE de Lectura de Reus d'"A tornallom", documental que narra la lluita de l'Horta de la Punta a València, organitzada pel Gepec.

DETINGUTS AL BARRI de la Clota de Barcelona dos joves llibertaris, acusats de diverses accions contra el sistema penitenciari. (CI)

DIVENDRES 10 DE FEBRER

CONTINUEN ELS ACTES de conciliació al CMAC de Barcelona per les demandes presentades pels acomiadats de Seat.

VIDEOFÒRUM "MI HIJO ARTURO" als locals de CGT de Cornellà, amb la participació d'Isabel Ferragut (mare d'Artur, víctima d'un abús sanitari).

DESALLOTJADA UNA VIVENDA al passatge Lleó del barri de l'Eixample de Barcelona. Els ocupants denuncien que els Mossos no van ensenyar en cap moment cap ordre judicial. (CI)

DISSABTE 11 DE FEBRER

CONVOCATÒRIA de la Secretaria d'Acció Social i la Secretaria de Joves de la CGT de Catalunya al Centre Social Okupat Can Vies de Sants per exposar i compartir les idees que es tenen pels propers 4 anys.

5000 PERSONES es manifesten a Barcelona contra l'Estatut en una marxa organitzada per l'esquerra independentista. Al tornar de la festa posterior, diversos assistents varen ser agredits al Passeig de Gràcia de Barcelona per grups neonazis. (CI)

DIUMENGE 12 DE FEBRER

ELS DOS LLIBERTARIS detinguts dijous 9 de febrer són traslladats a la presó Model. Es produeix una primera concentració i manifestació de suport davant d'aquesta presó de Barcelona.

DILLUNS 13 DE FEBRER

CONCENTRACIÓ DE PROTESTA contra la impunitat policíaca a la comissaria de Nou Barris, per protestar pel tracte vexatori patit per dos joves del districte. (CI)

DIMARTS 14 DE FEBRER

ACTES DE PROTESTA contra l'aprovació de la Directiva Bolkestein arreu. A Tarragona, un grup de delegats de CGT es concentra davant de la subdelegació del govern.

LA PLATAFORMA TREBALL Sexual i Convivència de Barcelona denuncia l'assetjament al que estan sotmeses les treballadores sexuals de Barcelona des de l'aprovació de la nova ordenança cívica. (CI)

DIMECRES 15 DE FEBRER

ENCÉN LA FLAMA de la solidaritat amb els acomiadats de SEAT. S'encenen espelmes de solidaritat formant el número 660, el número de víctimes de l'ERO de Seat a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

> DELS MOVIMENTS

tra" alguna cosa i que van estar marcades per la urgència, per les presses d'un objectiu temporal.

No pretenem copiar la proposta zapatista, però ens interessa la seva invitació oberta i ens reconeixem en moltes de las qüestions clau que planteja. No tenim en ment construir una nova estructura o plataforma, però volem trobar-nos, escoltar-nos, reflexionar col·lectivament i, perquè no, estar oberts a descobrir que ens ve de gust fer més coses junts.

A part dels temes concrets que ens puguin diferenciar, creiem que l'anàlisi zapatista és molt aplicable al nostre entorn pròxim.

Per això entenem aquestes jornades del 18 i 19 de febrer com una oportunitat d'explorar i buscar maneres de posar-lo en marxa, de reflexionar i d'iniciar un procés de construcció.

Algunes propostes de reflexió plantejades van ser:

Com analitzem el context en què ens movem? Per exemple, el canvi de governs del PP a governs tripartítics, com modifica la nostra capacitat de mobilització i visibilitat?

Estem, com diuen alguns, en època de reflux? Què significa això?

Elaborem les nostres experiències, pròpies i alienes? Aprenem d'elles?

Estem guanyant o perdent espais?

Desapareixen lluites i col·lectius per falta de recursos (materials, de recolzament mutu, etc.) o a causa de la repressió, en les seves diverses formes?

Podríem organitzar-nos millor col·lectivament per fer front a les onades repressives (policíaques, judicials, mediàtico-criminalitzadores)?

Les nostres maneres d'organitzarnos faciliten que noves persones participin de processos i lluites?

Com ens relacionem amb aquells que lluiten i resisteixen a prop (o lluny) de nosaltres?

És coordinació o comunicació bombardejar-nos mútuament amb e-mails per diverses llistes de distribució, amb convocatòries que repetidament es superposen en dia i hora (inclús en el tema)?

Des dels nostres espais d'autonomia, quines experiències hi ha de relació amb el poder (des de la no interlocució fins a la interpel·lació, passant per les subvencions)? Què podem aprendre d'elles?

Renunciem amb massa freqüència a la recerca d'objectius comuns? Per què?

Des de baix a l'esquerra, l'espai és prou gran, però de qualsevol manera no val. Sobretot si pretenem que tots tinguem la mateixa veritat i que la mirada es dirigeixi cap a baix per intentar canviar les coses. Amb temps i paciència, des del respecte i la humilitat, hi cabem tots per anar obrint espai a les propostes i iniciatives fins allà on arribem.

Volem reunir les lluites i les resistències per a canviar-nos i per a lluitar millor.

Més informació: www.pangea.org/ellokal

> CONVOCATÒRIES

Un 8 de març de lluita feminista

El 8 de març és el dia de la dona treballadora. Des de la Confederació General del Treball s'han organitzat diverses activitats com un cine-fòrum per part de la Federació Local de Barcelona amb la pel·lícula "Princesas" que servirà per obrir el debat sobre "La prostitució: esclavitud i/o negoci", amb Olímpia, exprostituta i empresària.

A Lleida s'ha convocat una manifestació i altreds actes convocats unitàriament amb d'altres organitzacions d'esquerres.

Trobada-dinar per organitzar la Secretaria de Joves de la CGT

El proper dia 25 de març, està previst que es faci una trobada-dinar de joves de la CGT, per estructurar el temes i funcionament relacionat amb els joves de l'organització.

Per assistir-hi, caldrà confirmar el número de persones al dinar abans del 20 de març al telèfon 93 310 33 62 (Cristina o Francina)

El lloc on es farà és el CSA La Impremta, c/ Jacint Verdaguer, s/n (davant de Correus), a Terrassa. La trobada començarà a les 10 del matí i s'hi pot accedir a través de l'estació de Renfe.

JORNADES PER REFLEXIONAR, DEBATRE, TRANSMETRE... SENTIR LA CIUTAT

'Repensar Barcelona, recuperar la Ciutat'

Cadascú des de la seva finestra, observem una ciutat que no ens agrada, i que no creix a la mida dels nostres desitjos sinó en una direcció que ens inquieta. En l'última dècada Barcelona ha patit un procés dràstic de transformació cap a una ciutat desindustrialitzada. Des d'un grup heterogeni de persones de diversos col·lectius i entitats s'estan organitzant unes Jornades de reflexió entorn de la problemàtica de la ciutat contemporània des de les seves múltiples vessants (història, antropologia, arquitectura, urbanisme, economia, ecologia, cultura, moviments veïnals...).

El seu primer eix temàtic és el que gira a l'entorn de la participació-autogestió-autoconstrucció. El programa el podeu consultar a www.coordinadoraraval.org/repensarbarcelona i al correu repensarbarcelona@sitesize.net

3 de març, 19.30h

Casa de la Solidaritat, c/ Vistalegre, 15, <M> St. Antoni, "Repensar la ciudad en la sociedad del conocimiento", amb Luis-Ángel Fernández Hermana, periodista, investigador de noves tecnologies.

16 de març, 19.30h

Nostromo, c/ Ripoll, 16, <M> Jaume I/Liceu "Arrabales de la revolución", José-Luis Oyón, arquitecte.

28 de març, 19.30h

Ateneu Llibertari de Sants, c/ Maria Victòria, 10, <M> Pl. de Sants, "Gentrificación de los barrios populares", Franco La Cecla, antropòleg, arquitecte.

7 d'abril, 19.30h

Espai Obert, c/ Violant d'Hongria, 71, <M> pl. del Centre, "Com funciona participació?", Itziar González, arquitecta.

Organitzen:
Plataforma Veïnal Contra l'Especulació, Coordinadora Contra l'Especulació del Raval, Arquitectes Sense Fronteres, Ateneu Enciclopèdic Popular, Ciutat Cooperativa, Fundació d'Estudis Llibertaris, Oficina d'Okupació, Dep. Antropologia UB, Seminari d'Habitatge, Espai Públic i Precarietat del C.S.O Miles de Viviendas i Sitesize.

'Barcelona 1936-1939, viure i sobreviure en el marc d'una guerra'

Les biblioteques de Barcelona organitzen un cicle per al pròxim mes de març: "Barcelona 1936-1939, viure i sobreviure en el marc d'una guerra", coordinat per Emili Cortavitarte, secretari general de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya.

Setanta anys després, es proposa un cicle i un itinerari per tal de contribuir a la recuperació de la memòria històrica des de la quotidianitat de les persones.

Cicle: Març 2006

"La quotidianitat de les dones"
La vida silenciada de les dones a la guerra i a la postguerra i l'emigració des d'Andalusia a Catalunya. A càrrec d'Olga Merino, autora d'"Espuelas de papel". Biblioteca Nou Barris. Dimecres 1 de març, 19h.

"La família i la guerra"
Com la història afecta tothom, no només els governants, polítics o militars, sinó també totes les altres persones. A càrrec de Maria Barbal, autora de "País íntim". Biblioteca Guinardó - Mercè Rodoreda. Dijous 2 de març, 19h.

"L'educació en la guerra"
Els mestres republicans i els seus mètodes educatius, la difícil escolarització en ple conflicte bèl·lic. A càrrec de Claudio Lozano, professor de la Universitat de Barcelona Biblioteca Les Corts - Miquel Llongueras. Dijous 9 de març, 20h.

"Viure en la guerra"
El paisatge de la Guerra Civil en les vides de persones anònimes a la recerca d'una identitat. A càrrec de Lluís Anton Baulenas, autor de "Noms a la sorra". Biblioteca Jaume Fuster. Divendres 10 de març, 19h.

"La ciutat bombardejada"
A Barcelona, la difícil vida als refugis antiaeris es va convertir en un escenari quotidià. A càrrec de Judit Pujadó, coautora d'"El refugi 307. La guerra civil i el Poble Sec. 1936-1939". Biblioteca Poble Sec - Francesc Boix. 13 de març, 19h.

"El poble en armes"
La resposta popular i la construcció d'un món nou condicionat per la guerra. Projecció del film de Juan Pallejà i Louis Frank, "Un pueblo en armas" (1937). Fundació Salvador Seguí. Biblioteca Xavier Benguerel. 14 de març, 19h.

"Les veus de la memòria"
La memòria col·lectiva, la necessitat de recordar la veritat d'un passat, el dels vençuts de la guerra civil, que sovint s'ha volgut amagar o simplement ignorar.
A càrrec de Jaume Cabré, autor de "Les veus del Pamano". Biblioteca Collserola - Josep Miracle. Dimarts 21 de març, 19h.

"Els fets de maig del 37"
Crònica dels enfrontaments i de la greu crisi política entre les forces antifranquistes a Catalunya. A càrrec de Josep Maria Solé i Sabaté, historiador. Biblioteca Sant Pau - Santa Creu. Dimecres 29 de març, 19h.

"El comboi dels 927"
El testimoni del primer tren de deportats a un camp de concentració, que no van ser jueus com sempre s'ha cregut, sinó espanyols. A càrrec de Montse Armengou i Ricard Belis, periodistes i autors d'"El comboi dels 927". Biblioteca Joan Miró. 30 de març, 19h.

"Dones empresonades"
La dura realitat de les dones antifranquistes a la presó a través dels ulls d'un còmic, "Cuerda de presas", i del testimoni viu d'una d'elles. A càrrec de Jorge García, guionista de "Cuerda de presas", i Maria Salvo, de "Dones del 36". Biblioteca Ignasi Iglesias - Can Fabra. 31 de març, 19 h.

Més informació:
www.bcn.es/icub/biblioteques

Estades a les Residències de Temps Lliure de Catalunya

La CGT compta amb una sèrie de places per a aquesta temporada a les Residències de Temps Lliure de Catalunya. Les estades són de 9 i 10 dies en règim de pensió completa, i les places que ens han atorgat són les següents: una habitació per a dos adults a la Residència de Les (Pirineu Lleidatà), una habitació per dos adults a la Residència de Llançà (Costa Brava) i una habitació amb capacitat màxima de tres adults o dos adults i un nen a la Ciutat de Repòs i de Vacances de Tarragona (Costa Daurada).

Les sol·licituds s'han de presentar mitjançant el model oficial, tot adjuntant la fotocòpia del DNI de la persona sol·licitant i adreçar-les a CGT (Comitè Confederal Catalunya - Via Laietana, 18, 9a planta, 08003 Barcelona). Només s'admetran les sol·licituds que s'ajustin amb exactitud a la capacitat de l'habitació i tindran preferència les persones que en els darrers 3 anys no hagin estat a cap de les Residències. D'acord amb els criteris anteriors i per formalitzar la reserva, els beneficiaris hauran d'ingressar 100 euros en el termini màxim de deu dies a partir de rebre la notificació d'adjudicació al número de compte que l'indicarem. Transcorregut aquest termini sense efectuar l'esmentat ingrés l'adjudicació provisional s'anul·larà automàticament. La resta de l'import s'abonarà 45 dies abans de l'inici de cada torn.

El termini màxim de presentació de sol·licituds és el dia 31 de març del 2006. Adjuntem full informatiu sobre els torns de reserva i els preus de les Residències així com l'imprès oficial de sol·licitud. Per qualsevol dubte o aclariment podeu trucar al 93.310.33.62 i demanar per la Cristina.

Hamas i nosaltres

Gila Svirsky (Jerusalem),
extret d'Indymedia Barcelona

-A qui culpar?

-Escoltant les reaccions dels vianants a la recent vigília a Jerusalem de Dones de Negre podria pensarse que va ser el nostre petit i pacífic grup el que ha fet arribar Hamas al poder. Aquest és el resultat dels polítics d'Israel de dreta, que han estat afirmant que Hamas ha guanyat a causa de la retirada de Gaza i altres obertures conciliatòries, és a dir "premiant el terrorisme". De fet, Bibi Netanyahu & Cia. estan encantats amb la victòria de Hamas, amb la qual ells ara poden construir una campanya electoral saturada de por i recuperar votants al ramat que últimament s'havia mogut a algun sector més moderat.

Ara bé, aquí està la meva percepció sobre el que va fer sortir victoriós Hamas a les eleccions recents: El fracàs d'Israel a l'hora de negociar una fi a l'ocupació. Això s'ha articulat sovint com "el fracàs d'Al-Fatah per fer els progressos sobre la pau", però equival a la mateixa cosa: al-Fatah va fracassar perquè Israel es va negar a oferir qualsevol recompensa a la moderació i s'ha negat a seure i negociar amb ells.

I què hi ha sobre l'argumentació de la corrupció; que votar per Hamas també era un vot contra la corrupció dels polítics de Fatah? Això pot haver jugat un paper per alguns votants, però des de quan ha derrocat la corrupció un polític? Certament no a Israel, on la corrupció de Sharon ha estat un llibre obert, però perdonada per aquells que donen suport a la seva política. La corrupció es tolera quan les valoracions de l'aprovació són altes en altres aspectes. La corrupció de l'anterior govern palestí hauria estat passada per alt; els polítics només haurien d'haver aconseguit mostrar algun progrés un cop acabada l'ocupació.

-Quan els territoris es converteixen en polítics

-Recordo estant de peu al balcó de casa meva a Jerusalem un meravellós matí del maig del 1977 i haverme quedat bocabadada en sentir qui havia guanyat les eleccions a Israel: Menahem Begin, anterior cap d'una organització terrorista jueva que havia matat 91 civils a l'atemptat del 1946 a l'Hotel Rei David. I llavors va ser Begin qui va tornar la península del Sinaí i va negociar la pau amb Egipte. Al 2001, Israel va escollir Ariel Sharon, responsable dels episodis amarats de sang de Qibiya, Beirut, Gaza, Sabra i Shatila, i d'altres. I va resultar ser el mateix Sharon qui va tornar Gaza; imperfecte, però un precedent singularment important.

Jo condemno el terrorisme, tant el "canalla" com el que aprova l'estat, mai hauria votat Hamas (o Begin, o Sharon). Ara bé, qui té una millor posició que Hamas per arribar a un acord de pau? Tenim la imatge reflectida d'Israel a les eleccions palestines, així com la dreta israeliana (Begin i Sharon) podien fer concessions amb més facilitat que Isaac Rabin, que havia de lluitar amb la nostra dreta fins a no poder més, també Hamas pot mobilitzar més suport a les concessions de les que Al-Fatah, més moderat, podria escometre avui dia.

-Sobre el trepant fonamentalisme

-Sí, estic preocupada sobre el govern de Hamas, particularment pel que fa al seu programa intern a Palestina, preocupada per les dones, no-musulmanes, els periodistes, els homosexuals, la gent de les arts i tots aquells que es beneficien de la societat oberta. Fins a quin punt augmentarà Hamas el paper de la Sharia, llei (musulmana) en la vida civil? O l'educació religiosa a les escoles? D'altra banda, és bastant evident que els palestins han experimentat la democràcia i no toleraran fàcilment un tancament de la seva societat.

Un estudi d'aquesta setmana de la població de Palestina, publicat a "Al-Jadeeda", de l'Autoritat Nacional Palestina, i reproduït al "The Jerusalem Post", il·lustra el que he dit fins ara: el 84% dels palestins donen suport a un tractat de pau amb Israel. En el cas que vostè es pregunti si inclou Hamas, el 75% de votants de Hamas s'oposa a la crida de destrucció d'Israel. Hamas sap que els seglars comprenen una gran porció del seu electorat.

-I qui es beneficia que acabi l'ajuda estrangera?

-Durant molt de temps els polítics dels Estats Units i d'Israel han estat defensant una política que aïllés i castigués els palestins aturant l'ajuda financera. Tots sabem que això desestabilitzaria l'economia fràgil, perjudicaria els innocents (però no els polítics) i fomentaria la creixent amargura contra el seglar Occident. Un apropament molt més raonable seria ampliar l'ajuda i veure que Hamas la utilitza de forma responsable. O té interès algú en escampar el caos als territoris palestins?

Sí, m'agradaria també exigir una renúncia al terrorisme i a la violència com una condició prèvia per a les conversacions... M'agradaria exigir-ho a ambdues parts. Però d'una manera realista, això ha de ser fet com a part de les negociacions.

Mireu també: http://www.rebelion.org/noticia.php?id=26313 http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1138622512446&pagename=JPost%.

Traduït de l'espanyol al català per Àlex Tarradellas, membre de Tlaxcala (transtlaxcala@yahoo.com), la xarxa de traductors per la diversitat lingüística.

Aquesta traducció és copyleft.

Mahoma ha estat representada al llarg de la història per algunes de les interpretacions de l'Islam.

Integristes "aquí" i "allà"

Josep Llunas i Pujals

Els del xoc de civilitzacions estan molt contents perquè un diari de dreta xenòfoba danès ha irritat els integristes musulmans i els no tan integristes musulmans caricaturitzant Mahoma, el profeta aquell. Hi ha qui als mitjans d'aquí, ens en parla com si el normal, "aquí", fos el cristianisme i el normal "allà" fos l'islamisme. I totes i tots sabem que aconseguir aquest mínim espai laic que ha portat aparellada la llibertat d'expressió "aquí" ens ha costat segles, milers de morts i encara ara fortes discussions, només cal que recordem la Llei del matrimoni gai o la LOE darrerament. Els integristes musulmans que cremen ambaixades europees "allí" són els mateixos integristes -"aquí" es diuen cristians- que cada cop que han pogut han fet servir la religió per amortallar la llibertat d'expressió (i queda clar que la integrista no és l'única manera de viure una religió). Per això i quan xerren per la tele, per la ràdio o escriuen a la premsa els hem de recordar permanentment que no ha estat gràcies a ells que ara poden parlar lliurement sinó gràcies a nosaltres, ciutadans i ciutadanes lliures que hem posat la defensa de la llibertat d'expressió per damunt de les supersticions.

Sóc ateu en el meu pensament personal però defenso la laïcitat en l'espai públic, amb la possibilitat de seguir qualsevol superstició per part de qualsevol persona mentre aquesta no s'imposi en la vida pública.

Per això crec que la llibertat d'expressió, la crítica, la ironia o la lloança han de ser defensades arreu amb la mateixa força, si bé tenint en compte els desenvolupaments –diversos- que es donen de cada una d'elles a les diverses bandes del món. "Allí" els cal una revolta civil que trenqui el dogma islàmic i faci possible un espai laic, i "aquí" que els "capellanots" no recuperin el domini de la cosa pública mai més i perdin el que encara els queda... I les dones, els homosexuals i qualsevol que no combregui amb les seves rodes de molí tinguem reconeguts els drets a l'existència, malgrat el dogma i l'obscurantisme, malgrat les religions i malgrat els integristes d'"aquí" i d'"allà".

BALA PERDUDA

Elogi de l'impertinent

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Si hi ha un adjectiu del qual gairebé ningú es vol reconèixer mai acreedor, aquest podria ser perfectament el d'impertinent. El fem servir per qualificar aquell que parla quan no toca, que diu el que no convé o bé que no es comporta segons dicten les normes de socialització més assumides.

L'efecte resultant de la irrupció d'un personatge així en una situació determinada, és una immediata sensació de molèstia i/o enuig entre tots aquells que tenen la mala fortuna de ser-hi presents, cosa que no deixa de ser una reacció lògica si ens atenim a la necessitat inherent a la vida moderna de compartir la nostra existència amb molta gent que no hem escollit.

D'aquesta manera podríem definir l'impertinent com un individu que atempta contra les normes o els usos socials establerts, i és aquí quan la meva percepció de la impertinència canvia significativament. …és cert que les esmentades convencions faciliten cedir el pas davant d'un porta o escoltar atentament algú que parla, però també ens fan tancar la boca quan aquell que gaudeix d'una consideració social més elevada que la nostra (ja sigui per imperatius econòmics, laborals, familiars o qualsevol altra forma de discriminació que se'ns acudeixi) no calla ni sota l'aigua. Igualment, l'acceptació acrítica de tot aquest corpus social de comportament ens aboca massa vegades a seguir el ramat, sota l'amenaça de veure'ns exclosos, a causa de la por tel·lúrica al què diran.

És més, no seria agosarat afirmar que devem a aquesta estirp menyspreada l'existència de la majoria dels moviments de rebel·lia que en el món han estat, són i seran. En la gènesi de tot desobedient trobarem sempre el punt d'impertinència que li permeté d'empassar-se la incomoditat de dir no per primera vegada, d'atrevir-se a trencar el consens social un‡nim sobre una regla. No hi ha dubte que aquest individu va haver de patir en aquell moment la incomprensió, el rebuig i, fins i tot, l'exclusió de la resta de la comunitat. Però la llavor del qüestionament ja s'havia plantat i només caldria que l'adob de la lluita i el contagi de les idees fructifiqués en el canvi social. És per això, i pel que ja heu pogut llegir en aquesta columna els últims mesos, que faig avui aquest elogi de l'impertinent.

Grup sobre Diversitat Funcional-Discapacitat

Antonio Carretero, Secretaria d'Acció Social de la CGT estatal (sp-a.social@cgt.es)

Des de la CGT defensem que les persones amb diversitat funcional també tenen dret a una vida independent. Per això diem No a una Llei d'Autonomia Personal que posterga la dignitat de milers de persones i dóna suport a totes les persones amb diversitat funcional -així prefereixen denominar els qui anomenen paternalment "discapacitats i discapacitades"- que lluiten dia a dia per desenvolupar la seva vida amb igualtat de drets i oportunitats.

Des de la CGT considerem necessari ser summament crítics amb la Llei d'Autonomia Personal aprovada el 23 de desembre passat al Congrés dels diputats, que el PSOE vol vendre'ns com la gran aposta social de la seva legislatura. No obstant això, el tractament legislador de les persones amb diversitat funcional segueix desconsiderant la seva dignitat com a persones i com a ciutadanes i ciutadans amb plens drets.

No es contempla en cap moment la figura de l'assistent personal que atengui les cures quotidianes que necessiten, ni es recull el pagament directe, com a peces indiscutibles per a la promoció de la vida independent, reivindicacions sostingudes durant molt de temps pel col·lectiu de persones amb diversitat funcional. Per contra, es manté el pagament en funció dels ingressos, aspecte aquest que no s'aplica a la resta dels anomenats "pilars del benestar", com la sanitat o l'educació.

D'altra banda, esperem que l'administració prengui consciència, d'una vegada per sempre, de les difícils condicions de vida que han de suportar moltes persones amb diversitat funcional, que es troben, sovint en contra de la seva voluntat, internades en institucions públiques i privades.

Reivindiquem que s'adoptin les mesures oportunes perquè tant els/les professionals com els/les afectats/des que s'atreveixen a denunciar situacions d'abús i assetjament en aquests centres, deixin de rebre com a recompensa l'acomiadament o la incapacitació, condemnant d'aquesta forma milers de persones a la més absoluta indefensió, impròpia d'una societat democràtica.

No podem oblidar les persones treballadores dels Centres Especials d'Ocupació, víctimes innocents dels interessos polítics, utilitzats com a mà d'obra barata d'usar i llençar, i en moltes ocasions privades dels drets laborals i socials més bàsics.

Finalment, apostem per la lluita permanent, freqüentment callada i invisible, de les persones amb diversitat funcional en la consecució dels seus drets humans i socials per una vida independent.

En aquest sentit, des de la Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT es va convocar una reunió a Madrid el 17 de desembre per formar el Grup de Treball Confederal sobre Diversitat Funcional-Discapacitat, on es va parlar dels Acords de CGT sobre Discriminació i Lluites per la igualtat i de la implicació en l'estratègia de lluita contra la precarietat i pels drets socials, es va donar informació sobre la situació social i sindical de la CGT entre les persones amb discapacitats en els distints territoris, es va fer una anàlisi del Projecte de Llei d'Autonomia Personal i es van debatre les línies d'actuació que cal desenvolupar: possibles jornades, materials, campanyes pròpies, relacions amb altres organitzacions específiques, etc.

Acords de CGT sobre Discriminació al XV Congrés

La CGT en la seva actuació ha de tenir en compte les diferents situacions de desigualtat provocades per diferents eixos de discriminació: sexe, ètnia, orientació sexual, identitat de gènere, discapacitat, edat, etc., ja que tota persona que s'allunya del model de ciutadà/ciutadana segons el prototip neoliberal sofreix alguna forma de discriminació social, política i/o econòmica. Fem una referència explícita a l'assetjament moral en el treball, una realitat laboral cada vegada més estesa.

En la nostra lluita per un món que estigui basat en la justícia social, hauríem de tenir en compte de forma prioritària aquestes formes de desigualtat.

Línies d'actuació:

1. Buscar línies de treball comú amb aquelles organitzacions específiques que tracten les diferents discriminacions, amb les quals puguem compartir formes de pensar i actuar.
2. Engegada d'equips de treball sobre les diferents realitats de la discriminació (discapacitat, opció sexual...), elaboració de les diferents reivindicacions i consolidació de l'activitat antidiscriminació de la CGT.
3. Realitzar un estudi detallat de tots els locals de la CGT sobre el compliment o no de la mesures d'accessibilitat per a persones amb discapacitats físiques. Amb la finalitat d'anar detallant en un termini raonable i en funció dels mitjans disponibles els canvis que siguin necessaris.
4. Abordar els problemes derivats dels distints tipus d'assetjament i fer un treball sistemàtic referent a això.

Manifestació per la regularització cinc anys després de les tancades

El dissabte 28 de gener, tot i el mal temps, entre 300 i 500 persones es van aplegar a la plaça de la Universitat en una manifestació convocada per l'Assemblea per la Regularització sense Condicions. Coincidint amb el cinquè aniversari de l'aprovació de l'actual Llei d'Estrangeria, així com de les tancades a esglésies, es volia recordar que moltes de les problemàtiques que aquesta genera segueixen vigents.

D'una banda, en l'actualitat, després del procés de regularització del govern socialista, segueix havent-hi prop d'un milió de persones en situació il·legal a l'Estat espanyol. Aquestes persones pateixen diàriament la vulneració de drets fonamentals i conviuen amb la por a les detencions i les deportacions, que no han parat d'augmentar en els darrers anys. Es denunciava també que la situació dels regularitzats no deixa de ser precària per la por de perdre els seus permisos, vinculats a contractes de treball en molts casos sota situacions d'autèntica explotació. A més, moltes persones els estan perdent a causa de retards administratius, responsabilitat de les institucions.

La marxa, en què es va demanar un cop més la derogació de la Llei d'Estrangeria, va finalitzar davant la Delegació del Govern, on es va llegir un comunicat en diferents idiomes.

Pla d'Infraestructures del Transport de Catalunya

ADENC-Sabadell i Federació d'Entitats Ecologistes de Catalunya (EdC)

Davant el projecte de Pla d'Infraestructures del Transport de Catalunya (PITC) que vol tirar endavant el govern de la Generalitat, el moviment ecologista català s'ha començat a moure. Així, l'ADENC de Sabadell hem elaborat un manifest crític amb el PITC, que ha estat assumit per la Federació Ecologistes de Catalunya i al qual s'han adherit col·lectius ecologistes de tota Catalunya. A banda, diverses entitats presentem al·legacions particulars al document.

L'ocupació del territori, la pèrdua de biodiversitat, el consum energètic, les emissions... són aspectes ja comuns en el debat sobre els límits del creixement i la transformació territorial. Les infraestructures de transport estan sotmeses a aquestes limitacions i a la necessitat d'un canvi d'enfocament, de cultura, tal i com queda recollit en la Llei de Mobilitat.

La mobilitat, com a demanda que es projecta sobre les infraestructures i que aquestes han d'encarrilar, és clarament un dels elements que ha de ser objecte de contenció. El problema rau, doncs, en els límits de la mobilitat i en com fer eficient i de qualitat el seu exercici. La gestió de la mobilitat pot incorporar les noves infraestructures, però no pot ser a l'inrevés. El Pla d'Infraestructures del Transport de Catalunya (PITC) que vol tirar endavant el govern de la Generalitat de Catalunya proposa primer definir les infraestructures i després fer-ne la gestió. El PITC, per tant, encara respon als vells tics de gestionar les infraestructures, no la mobilitat. El plantejament positiu contingut en la Llei de Mobilitat s'ha deixat completament de banda en el PITC, que ha estat redactat en absència de les Directrius Nacionals de Mobilitat que la llei preveu.

Tot això ens porta a fer les següents consideracions sobre el document presentat a exposició pública.

1. El PITC és metodològicament incomplet i poc transparent, cosa que impedeix fer una revisió crítica dels procediments emprats en la seva elaboració. Més que un document coherent, el PITC és tan sols un Pla de Carreteres amb un Pla Ferroviari annexat.

2. El PITC es configura com el veritable Pla Territorial General de Catalunya (PTGC). Tot i tractar-se d'un pla sectorial, en tramitar-se amb anterioritat al Planejament Territorial i en incloure la major part de les inversions públiques que han d'ordenar el territori, esdevé l'instrument clau per garantir les opcions d'assentament i distribució geogràfica del PTGC.

3. Les hipòtesis de futur del Pla comporten un escenari de gran increment de la mobilitat, el qual és emprat per justificar una proposta desmesurada d'infraestructures viàries.

4. És molt poc ambiciós pel que fa al paper del transport públic i al transport de mercaderies per ferrocarril.

5. El PITC planteja escenaris de gran increment de la mobilitat, amb una progressiva reducció de l'autocontenció, poc d'acord amb allò que preveu el nou planejament territorial.

6. El PITC ignora absolutament les conseqüències del progressiu esgotament de les reserves de petroli i contradiu els objectius del Pla de l'Energia de Catalunya.

7. L'avaluació ambiental estratègica del PITC està plantejada per avalar-lo d'antuvi, amb l'argument d'una disminució de les emissions de CO2, i sense fer referència a la pèrdua de biodiversitat o de valors naturals en general. No esmenta el grau d'acompliment del Protocol de Kyoto, ni tampoc són tinguts en compte altres contaminants atmosfèrics (PM10 i NO_x) contemplats en directives europees i clarament sobrepassats actualment en l'àmbit metropolità.

8. L'accessibilitat viària i la congestió continuen sent els paràmetres clau per definir els objectius del Pla. L'anàlisi de l'accessibilitat és parcial, ignorant el paper estratègic dels trams viaris urbans. La congestió s'analitza sempre com a problema, ignorant-ne la inevitabilitat.

9. El PITC aposta per la incentivació de la mobilitat en vehicle privat a partir de la sobredotació d'infraestructures viàries. En cap cas es presenta un enfocament estructural que condueixi a fomentar la contenció de la mobilitat. El PITC continua proposant el creixement de les infraestructures com a solució, quan aquest creixement és, de fet, l'origen del problema.

10. El PITC opta per consolidar un país dual, amb una gran ciutat central positivament articulada en termes de model urbà i de transport i la resta del país desarticulada.

11. La proposta ferroviària està molt menys desenvolupada que la proposta viària. La meitat de les inversions ferroviàries previstes són en alta velocitat i les línies convencionals no creixen, sinó que només es milloren.

12. La dotació de xarxa viària que dibuixa el PITC és absolutament sobredimensionada. L'escenari de dotació de xarxa viària que ens planteja el PITC no és comparable amb els models existents en altres regions europees i nord-americanes. El PITC ens portaria a assolir una de les més elevades quotes mundials en xarxa bàsica.

Propostes que el PITC hauria de recollir:

1. El PITC ha de respondre a una visió global de la mobilitat. El document ha d'incorporar la totalitat de la informació utilitzada i generada per tal que sigui possible verificar la validesa de la diagnosi i les propostes que s'hi realitzen. L'adaptació a les previsions dels nous Plans Territorials i a escenaris de mobilitat menys continuistes podria donar lloc a una proposta d'infraestructures molt diferent.

2. Cal que es plantegin escenaris de repartiment modal de la mobilitat de persones i del transport de mercaderies amb menor percentatge dels desplaçaments en vehicle privat.

3. Els dèficits en infraestructures de Catalunya han de ser precisats i especificats millor, perquè no és cert que estiguem en una situació de dèficit en tot tipus de xarxes. Les dotacions de Catalunya, en termes europeus, són grans en xarxa bàsica viària i reduïdes en ferrocarrils convencionals o en xarxa secundària de carreteres de qualitat.

4. Els paràmetres d'accessibilitat han de fer referència al conjunt de la població i no només s'han de calcular per al transport privat motoritzat. Aquesta metodologia permetria posar de relleu els dèficits del model basat en el vehicle privat (VP) que el PITC prioritza.

5. La simulació d'escenaris de congestió i de més o menys oferta en transport públic (TP) permet plantejar el funcionament dels diferents corredors i els possibles equilibris VP/TP en àmbits específics de Catalunya.

6. És necessari no voler superar els referents en termes de Xarxa Bàsica Viària d'altres regions similars i plantejar-nos la possibilitat d'equilibrar-nos-hi en termes de xarxa ferroviària.

7. Cal parlar dels serveis de transport que s'exerciran i no només d'infraestructura. L'argument de manca de demanda per si mateix no és vàlid per negar la construcció d'una línia ferroviària.

8. Cal plantejar que es faci una xarxa extensa de ferrocarril, no pas molt cara ni d'alta velocitat, però que relligui punts del territori.

Un planejament d'aquest tipus ens permetria acostar-nos molt més al model dels països centreeuropeus.

Un escenari d'ampliació i millor oferta en TP, incorporant-hi la necessària intermodalitat ferrocarril-autobús-tramvia, ha de permetre més acoblament als objectius dels nous models de mobilitat sostenible, més autocontenció de la dependència energètica dels recursos externs, una contribució decisiva a la recuperació de la qualitat atmosfèrica local i una reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Per tot això demanem la retirada del PITC, l'aprovació de les Directrius Nacionals de Mobilitat i la reformulació del Pla en base a les observacions dutes a terme.

SALUT I ANARQUISMES

"Más duro, más a la cabeza!"

Josep Cara Rincón (Berga)

Crec que cal recuperar no tant el discurs -molt bo per cert- com la pràctica que evoca el reusenc Joan Garcia Oliver. Ben fet i amb la cara tapada. Posar l'altra galta és de submises i de ruques. Com veieu, avui això va de violència.

No faré apologia de la violència perquè no ho crec tàcticament intel·ligent, ja que l'Estat i la resta de poders en saben més de violència que no pas nosaltres. La violència és la base del poder i una i altre es retroalimeten. Per tant, estic d'acord que la violència és un tipus de relació que no és desitjable i ens ve imposada pels poderosos o pels que ho volen ser, ja que és creadora de poder. Ara bé, d'aquí a reconèixer el monopoli de la violència de l'Estat -i del poder econòmic, de gènere, etcètera- hi ha un bon tros.

Quan es genera violència des dels nostres àmbits (després d'una mani per exemple), a part de la criminalització mediàtica, no falten les acarnissades crítiques d'algunes companyes. Jo no crec que s'hagi de fer bandera de la violència, ni discurs, ni tan sols s'ha d'admetre com a pròpia; simplement s'ha d'exercir. S'ha d'exercir perquè em resisteixo a ser solament la víctima de constants i quotidianes violències. És el nostre dret a la defensa o de vegades ni això, és el nostre dret de picar de peus.

De vegades em sobta la càrrega de violència que hi ha en el discurs formal i informal de l'anarquisme i l'anarcosindicalisme. No criticaré ara la vigència o no d'aquest discurs, en tot cas hi ha un abisme entre el discurs i la pràctica. De fet, crec que estem en fora de joc en moltes qüestions, sobretot les que fan referència al món laboral, i per tant també a l'anarcosindicalisme. El cas de l'autodefensa individual i col·lectiva és un exemple clar de no correspondència entre discurs i pràctica i un tema on ens hem de posar les piles totes plegades, a nivell teòric i sobretot pràctic.

Per exemple: qui generaria més violència, qui fes fora, posem per cas, 660 treballadors o qui fes una cara nova a un empresari explotador o a un sindicalista groc? Bé, no m'allargo més perquè tot plegat és prou clar. Per tant, tot i admetre que per nosaltres la violència sol ser contraproduent, crec que no hi podem renunciar ja que constantment la rebem. Això sí: el cap fred i els ulls oberts. Un cop dit això, vull insistir, com sempre, que la base de tot és que hi hagi base, és a dir: ateneus, sindicats, mitjans informatius propis, espais alliberats i empreses autogestionades. Si no, merda.

Marxo, que me'n vaig de vacances. Salut i liquidació social!

ALGUNA COSA ES MOU

La guerra continua

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

Les imatges de tortures a les presons d'Iraq que novament han aparegut als mitjans de comunicació ens recorden que tot i la fi formal de la guerra (caldria aclarir què significa acabar una guerra), l'ocupació segueix humiliant un poble que tan sols demana poder governar-se a sí mateix. És inversemblant escoltar els portaveus del govern d'EUA afirmar que mostrar aquestes imatges per televisió vulnera els drets dels presos i que no ajuden a solucionar la crisi iniciada amb la publicació de les famoses vinyetes de Mahoma. És increïble que davant tot aquest allau de fets, els debats als mitjans tan sols girin al voltant de l'integrisme islàmic, i que ningú es molesti a recordar les dècades d'humiliació, ocupació i espoliació que el món àrab ha hagut de suportar. I ja podríem qualificar d'atemptat contra el sentit comú pensar que es pot anar escampant la islamofòbia arreu, i esperar un "ai, perdoni, em sento ofès" com a resposta.

Tot i que la guerra ha deixat de ser un tema central per a bona part de l'esquerra, és evident que el conflicte encara és lluny d'acabar. No passa una setmana sense que rebem noves notícies d'atemptats a l'Iraq o de la tensió creixent entre potències occidentals i països de l'Orient Mitjà. La campanya policial i mediàtica contra l'islamisme, relacionant-lo directament o indirecta amb terrorisme, està creant un sentiment de por i rebuig cap a tot allò relacionat amb el món àrab i musulmà que va més enllà de les diferències d'opinió. Tot aquest poti-poti d'informacions i comentaris genera, en conseqüència, una visió distorsionada de cada un dels fets, fins al punt que acaba semblant evident mantenir l'ocupació d'Iraq ja que els islamistes han guanyat les eleccions a Palestina i això demostra que l'escalada de terror i la necessitat de protecció per part dels EUA és bla, bla, bla.

L'esquerra ha de jugar un paper en tot aquest procés. Defensar el dret del poble iraquià a resistir, del poble palestí a escollir els seus propis representants o dels musulmans del nostre barri a tenir la seva mesquita no pot generar la menor vacil·lació entre nosaltres. Aquest 19 de març, novament, haurem de sortir al carrer a oposar-nos a l'ocupació d'Iraq i l'estratègia que hi ha al darrere. Ens ha de servir per denunciar la campanya d'islamofòbia i arabofòbia i, allà on sigui possible, construir ponts amb les associacions musulmanes que volen lluitar contra l'estratègia imperialista a l'Orient Mitjà.

L'acció social prepara un ampli calendari d'activitats

Text: **Col·lectiu Catalunya;**
foto: **Esther Sancho**

L'acció social de la CGT es mou. Si el 3 de febrer tenia lloc una trobada confederal d'acció social d'àmbit estatal al local de la CGT a Madrid, el dia 4 tenia lloc també a Madrid una reunió de l'àrea d'immigració del sindicat, i l'11 de febrer es va portar a terme la trobada d'acció social de la CGT de Catalunya al Centre Social Okupat de Can Vies, a la vila de Sants, Barcelona.

A l'Estat

En la trobada d'acció social convocada per la Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal de la CGT, amb participació de representacions de diverses confederacions territorials (entre elles Catalunya), es va treballar en la línia de consolidar la CGT com a sindicat combatiu i fomentar i articular l'emancipació social front al poder de l'Estat i del Capital, i es van acordar les següents propostes de treball per al futur immediat.

Per la seva part, en la reunió de l'Àrea Confedefal d'Immigració de la CGT, es va analitzar el resultat del recent procés de regularització, es va incidir en la necessitat de sindicalitzar els i les immigrants, es va valorar el treball realitzat per la CGT amb els immigrants en diverses localitats, i es van prendre diversos acords:

Catalunya

El dissabte 11 de febrer es van trobar al Centre Social Ocupat de Can Vies (Sants- Barcelona) companyes i companys de Lleida, Terrassa, Sabadell, Girona, Baix Llobregat, Anoia, Tarragona, Reus i Barcelona en la primera reunió convocada per la Secretaria d'Acció Social i la Secretaria de Joventut sorgides del darrer Congrés de la CGT de Catalunya.

Els companys de Can Vies van cedir la capella (convenientment desconsagrada) i els seus bancs per a realitzar la trobada que començà amb una breu exposició per la seva part de que es Can Vies i que s'hi fa. L'arribada de l'AVE a Barcelona pot suposar el desallotjament d'aquest Centre Social, per tant caldrà estar atents a un possible desallotjament!

La reunió era un primer contacte amb tota la gent que es mou dins d'acció social i les persones interessades a endegar el projecte que proposa la secretaria de joventut. Es van esbossar les principals línies de treball que des d'acció social es proposen i que emanen dels acords del darrer Congrés de la CGT de Catalunya celebrat a Sant Joan Despí, incidint de manera molt important amb l'idea de Secretaria col·legiada formada per grups de treball per diferents temes amb un coordinador/a.

Des de la Secretaria de Joventut es va exposar les seves propostes, la necessitat de coordinar tots aquells joves que tenim al nostre sindicat i fomentar l'afiliació dels que no hi són.

Cada sindicat o federació va fer una breu exposició de que esta fent en el seu àmbit per passar a un debat on es constata, un cop més, que molta part dels nostres afiliats i afiliades participen activament en lluites socials sense que sovint el seu sindicat se n'assabenti, sorgeix una necessitat d'una major coordinació i de, com va dir en Juanjo, conèixer-nos més.

De la reunió en van sortir diverses línies de treball que des de ja han començat a moure's. Per una banda preparar la campanya per l'objecció fiscal a la declaració de la renda d'aquest any, començar una campanya per la denúncia de les retallades de les llibertats (propera ampliació dels dies d'incomunicació de la llei antiterrorista, llei de partits, llei d'estrangeria...), reprendre la campanya de solidaritat amb la nostra companya empresonada Laura Riera, continuar i estendre el treball contra la precarietat que afecta a tots els àmbits de la nostra vida, continuar en la línia de treball en el tema d'immigració i començar a treballar la possibilitat de l'existència d'un banc de recursos dins la CGT on hi hagués documentació, contactes, etc.

En la trobada va sortir problemes concrets com el proper judici a Terrassa pel desallotjament de Can Kork o el cas de Pedro Álvarez del que la campanya anual en demanda de justícia es tornarà a iniciar a finals del 2006. Se'ns gira feina però després de la reunió, de la participació i de les ganes cal ser optimista, cal donar a l'acció social dins de la CGT la importància (que es molta) que aquesta es mereix.

Solidaritat amb Ruben i Ignasi, llibertat anarquistes preses!!!

Manifest de la campanya

Els companys Ruben i Ignasi van ser segrestats durant el matí del 9 de febrer com a conseqüència d'una investigació portada a terme pels Mossos d'Esquadra i el jutjat número 13 de Barcelona. Se'ls imputen dues accions de sabotatge i formar part de grups anticarcelaris i de suport a preses. La solidaritat i l'activitat política al marge del sistema democràtic també cau sota lleis de caràcter repressiu com l'anomenada «tolerància 0». Així, l'Ignasi es troba al C.P. de Quatre Camins i el Ruben al C.P. de Can Brians. Ja sabem que són dies durs per tots els impediments que ens posen per conèixer la situació dels nostres companys; això suposa una gran dedicació per part nostra per aconseguir que tant ells com nosaltres ens adonem que estem vives, que continua la nostra vida i amb aquesta, la lluita llibertària.

Es necessita la solidaritat de totes aquelles persones que sentin la més mínima necessitat de plantar cara a aquesta societat repressiva, que ens porta a situacions extremes i d'emergència.

La marginalitat no és la nostra casa, pretén ser la nostra presó; el que sí és nostre és el sentiment social que ens porta a lluitar i a fer front a les nostres vides com expansions de llibertat envers tots els àmbits socials. No entenem el segrest dels nostres companys sense pensar en tots els abusos als quals la societat està sent sotmesa. El jutge col·laborador i inhumà resulta ser una persona honorable i complidora d'una important tasca social. La policia, provocadora i educadament violenta, és tractada com a defensora de la seguretat i la llibertat. El maltractament a immigrants es comenta com a necessari per a la pau social. La destrucció de la terra, dels barris, dels nostres habitatges i espais de lluita s'estructura com una necessitat per al progrés i el benestar social; mentrestant encobreixen els guanys econòmics de bancs i caixes, constructores i paràsits polítics. Les regulacions de plantilla i les continues pèrdues de condicions laborals precaritzen la situació laboral, exprimint sense pausa a totes aquelles persones que per a sobreviure necessiten treballar. La banca supera el rècord de guanys gràcies a aquesta explotació laboral i a l'endeutament al que condueix la societat basada en el consum i la propietat privada. Les ordenances cíviques que es publiciten com normes ideals de conducta social són en realitat mesures de control, repressió i aïllament envers aquells sectors que, per la seva vulnerabilitat, són fàcilment assenyalats i maltractats per les institucions de l'Estat, així ho fan també amb aquella dissidència política que no disposa dels aparadors d'aquesta ciutat dissenyada amb multes administratives. L'increment de la presència policial respon a la desconfiança dels governants a tota la societat, saben que el que fan es tremendament injust, però també saben que tenen moltes riqueses i privilegis que conservar i amagar. Ho saben.

El Ruben i l'Ignasi no estan sols a la presó, no estem soles en la marginalitat, no estan sols els detinguts en els disturbis de St. Pere més baix, no estan soles les segrestades a Barcelona el setembre de 2003, tampoc ho està qualsevol persona que és aïllada en una comissaria, l'immigrant sap que aquí tampoc estarà sola, els veïns de qualsevol barri no estan sols. perquè aquí estem, aquí tenim mil raons per seguir lluitant.

Núm. compte corrent: solidaritat amb Ignasi i Ruben, BBVA 0182-4209-47-0201518073

Dia de la Dona Treballadora

Comitè Confederal de la CGT

Seguint en la línia que fa un any vam marcar en la CGT, el dia 8 de Març, "cap a la transformació d'aquesta societat capitalista i patriarcal en una altra igualitària, justa i lliure que prioritze les necessitats de la vida sobre els interessos del mercat", entrem en el tema de les cures.

Les tasques quotidianes de cures han sigut realitzades en la seva gran majoria per dones, sense rebre per elles cap remuneració sinó com resultat de l'assignació social de la dita responsabilitat. Estem parlant dels treballs necessaris per al manteniment de la vida, la seua perpetuació i les millores per a anar elevant la qualitat d'aquesta. Eixe treball invisible i gratuït representa el 80% del total del treball no remunerat i els dos terços de tot el treball que es realitza en la societat.

La cura de les persones ha patit un canvi qualitatiu en els últims anys. Està entrant en certa mesura en l'àmbit mercantil; i ho està fent per la línia del treball precari. Sostingut en gran part per les dones immigrants que es dediquen a ell i d'ell viuen o caldria dir que malviuen amb

En l'actualitat es parla que hi ha crisi de cures encara que realment el que està ocorrent és una reorganització del dit treball. Procés en què el treball del cuidat a les persones ha traspassat l'àmbit privat i invisible en el que es realitzaven. Es diu que la causa radica que les dones hem aconseguit introduir-nos en el mercat laboral - no sols en àrees considerades femenines- i per tant disposem de menys temps per a les cures. Acusant-nos inclús per això, a pesar que continuem aportant una enorme quantitat de temps i energia a aquesta tasca, naturalment sense cobrar, després d'una jornada laboral, ací sí, compartida amb els homes.

Davant de la crisi, s'ha desenvolupat tota una parafernàlia sota el nom de conciliació de la vida familiar i laboral. Normativa dictada respecte d'això i que es repetix en tots els protocols a què s'han apuntat ja moltes empreses, en les que es declara la desaparició de tot comportament discriminatori per sexe i tota penalització per maternitat i excedències per cures, mentre s'afavorix la coparticipació dels pares en les tasques de cures, en el cas de fills i filles.

Però una cosa és la teoria i una altra la pràctica, ja que en quant xafem la realitat quotidiana ens trobem amb les limitacions que imposa la lògica del màxim benefici, centre de la vida pública i que està assumida per tots i totes. Com assumir la responsabilitat social de les cures -seria la lògica de la vida- quan se seguix la lògica del màxim benefici? El conflicte entre ambdós es va mostrant en la vida diària, encara que volen fer-nos creure que són compatibles. Què major exemple que els acomiadaments de dones en Seat? El govern i les empreses com a Seat promouen la conciliació? La conciliació de qui, de les acomiadades?

D'aquesta manera, es volem veure la bona voluntat de les empreses, representants del capital, quan en la majoria dels casos els protocols es limiten a transcriure les normes d'obligat compliment. I no es vol no volem! veure les trampes que contenen i sobretot, les discriminacions que amb qualsevol disfressa es continuaran realitzant. No hem d'oblidar, que els drets no són concessions, sinó el resultat de les conquestes.

Mentre no siga obligatori, la majoria dels homes no agarraran permisos per paternitat ni cures, sinó que seran les pròpies dones les que continuaran assumint la responsabilitat de la vida, sense deixar de ser víctimes del mercat i de la impossible conciliació. En el seu treball remunerat i en la seua condició d'empleadora d'altres dones que realitzaran les tasques de manteniment de la vida que ella haja deixat de fer a l'entrar en el mercat laboral, passant a jugar en certa mesura els diferents papers de víctima i botxí, inevitables en el mercat.

La responsabilitat de la vida i per tant de les cures correspon a la societat en el seu conjunt. No ha de ser assignada exclusivament a cap ser individual ni a un col·lectiu específic, ni tan sols a l'Estat. Volem un estat que cuide per a poder estar cent per cent disponibles per a vendre la nostra mà d'obra en el mercat? O volem que el mercat i l'estat s'adapten a les exigències i necessitats de la vida? La CGT és partidària de la responsabilitat col·lectiva, la qual pot materialitzar-se en qualsevol tipus d'agrupació en què les persones decidisquen estructurar-se, formant-se així els nuclis de responsabilitat autogestionats dels que parlem.

Açò no significa alliberar a l'estat de les responsabilitats que li corresponen. Ha d'existir un sistema públic i universal que garantisca el dret a rebre cures i el dret a no cuidar. Rebutgem els termes de l'avantprojecte de llei de promoció de l'autonomia personal en la mesura en què fomenta els serveis privats, limita la universalitat dels drets en establir el copagament i seguix basant-se en la figura de les cuidadores familiars.

Augmentar la qualitat de vida de totes les persones, una vegada assumida la responsabilitat del manteniment d'aquesta, ha de ser també un objectiu de la nostra societat. Responent a les necessitats específiques dels diferents col·lectius que la formen, acceptant la diversitat i fomentant la seua independència.

Volem cridar l'atenció sobre la situació de les dones amb discapacitat, per quant són considerades subjectes passius, amb drets legals però no reals. Sent moltes vegades, precisament elles, les que assumixen el treball de cures, a pesar que la seua diversitat funcional els ocasiona majors dificultats a l'hora d'aconseguir el que anomenaríem una vida digna que és el que volem per a totes i tots!

La conciliació és mentida, fem de la cura de al vida una responsabilitat de tots i totes.

OPINIÓ: Aquest 8 de març, reivindiquem la Secretaria de les Dones

Carme Álvarez, Araceli Prieto, Isa Garnika, Amada Santos, Roser Pineda i Carme Seguí

En aquest escrit volem definir per què és la Secretaria de la Dona o de les Dones la que ha de portar endavant els acords fruit de les ponències presentades per grups de dones als congressos de Valladolid i de Manresa, transformant-se en un espai de col·laboració en la construcció de la CGT des de la nostra especificitat i des de l'enteniment que en les dones les desigualtats de classe s'accentuen encara més i cal posar-hi una Secretaria.

Els Acords del Congrés estatal de Valladolid, l'any 2001, recullen la creació de la Secretaria de la Dona "com un organisme per crear mesures actives que potenciïn la participació i la representativitat de les dones al Sindicat". Els objectius principals d'aquesta serien el foment intern de la consciència crítica de gènere; l'activació i la revisió de mesures a favor de la igualtat home-dona; la coordinació de polítiques de gènere; l'enfortiment de la interrelació amb les altres polítiques del sindicat; la dinamització de la comunicació entre dones, experiències, participació i compromís; el combat a totes les formes de discriminació en el món del treball i en el moviment sindical.

En aquest Congrés, Dones Llibertàries vam presentar la ponència "Les dones i la participació". En la mateixa línia vam defensar la creació de la Secretaria de la Dona com un mitjà per potenciar la visibilitat de les dones en el sindicat: per millorar la intercomunicació entre els sexes i per millorar la participació de les dones en el sindicat"

Al VII Congrés de Catalunya a Manresa, al febrer de 2002, diverses dones, components de Dones Llibertàries van presentar la ponència "Desitgem construir a Catalunya un sindicat que incorpori a l'anarcosindicalisme el principi femení: de classe, contra la violència, de repartiments de tot el treball i la riquesa, d'ajuda mútua entre els treballadors i les treballadores, ecologista i intercultural". Les dones autores de la ponència vam confiar que l'acord del Congrés de Valladolid era suficient per a la creació a Catalunya de la Secretaria de la Dona i no es vàrem tenir la precaució de concretar-ne la creació en les conclusions de la ponència esmentada, que va tenir el suport majoritari dels sindicats. En el Congrés va patir dues supressions ("Principi femení" i "No a la guerra") i un afegit ("Salari per a les persones que treballen a la llar"). Per contra, sense cap ponència que avalés la inclusió en el Secretariat Permanent de Catalunya, es va crear la Secretaria de Gènere.

Al VIII Congrés, a Sant Joan Despí, es va proposar sense èxit la votació d'un vot particular perquè la Secretaria de Gènere es digués de la Dona. La inclusió als VII i la continuïtat al VIII Congrés de la Secretaria de Gènere formant part del Secretariat Permanent ha creat confusió en el sindicat i a hores d'ara no sabem la finalitat d'aquesta secretaria. Mentrestant, Dones Llibertàries hem participat activament tant dins com fora del sindicat en espais de denúncia de la situació de les dones al mercat de treball i a la societat.

Secretaria de Gènere?

Conceptualment, "sexe" és la característica física del cos, d'origen biològic o genètic i "gènere" "és el sexe socialment construït" (De Barbieri, 1992) i al·ludeix a les qualitats diferents dels homes –identitat masculina- i les dones –identitat femenina-, que són creades socialment i culturalment. "Gènere" és, doncs, "el conjunt de característiques de personalitat, actituds, sentiments, valors, conductes i activitats que la societat adscriu diferencialment als sexes" (De los Ríos, 1991). Quant al patriarcat, podem dir que és una estructura social, conformada històricament i culturalment, les bases del qual es fonamenten en la dominació dels homes sobre les dones. La realitat patriarcal acaba definint les relacions de classe, gènere i ètnia: així com entre el que és privat, el que és públic, el que és personal i el que és polític. (Font: Ana C. Escalante, "Perspectiva social de género")

El sindicat CGT no és aliè a la dominació del gènere masculí en les estructures socials i per tant seria un error tractar per igual els dos sexes no fent distinció d'aquell que és dominat. Fent ús d'aquest domini, entenem que una Secretaria de Gènere tendeix a reproduir la societat patriarcal i per tant a afavorir-ne el masculí. N'és una mostra el darrer nomenament d'un home com a secretari.

Reivindiquem la Secretaria de la Dona o de les Dones al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya com a eina en la lluita de classes contra la discriminació de gènere.

Dinamita de cervell

> EL FAR

La tradició atea

Ferran Aisa

El far: l'any 1931 es constituïa a Barcelona l'Agrupació Cultural "Faros", la qual pretenia ésser més que un ateneu. La seva intenció era irradiar llum llibertària a la societat del seu temps. He escollit aquesta idea del far per a una columna dins de la secció "Dinamita de Cervell", invent del reusenc Josep Llunas i Pujals, per difondre, amb la cultura i el pensament, les idees emancipadores pròpies de l'anarquisme.

La tradició atea a casa nostra està molt arrelada, ja que des de finals del segle XIX eren habituals les publicacions, les conferències i els mítings que tractaven dels problemes ateus.

Cal destacar la figura de Josep Nakens, fundador dels periòdics "El Ateo" i "El Motín". Les idees racionalistes van tenir una gran acceptació en el camp llibertari. L'Escola Moderna i les escoles que Ferrer i Guàrdia va influenciar van centrar-se en una educació contrària al dogma.

La tradició antireligiosa té una llarga trajectòria en la cultura europea amb pensadors com Voltaire, Diderot, Rousseau o Nietzsche. Dins del camp obrer cal citar, entre altres, Marx i Bakunin. Al segle XX van aparèixer pensadors com Jean Paul Sartre o Albert Camus que també analitzaren la funció de la religió com a exponent de l'autoritat i del poder.

En els darrers anys hem vist el retrocés, malgrat que la societat era cada vegada més laica, del pensament irreligiós. La postura radical i integrista de la religió islàmica i l'arribada de milers d'immigrants musulmans a Europa ha creat aquesta paradoxa: mentre hi ha qui continua pensant que la religió és l'"opi del poble", altres en el nom d'un dogma o una gran veritat pontifiquen i són capaços d'enviar a la foguera a qui no pensa com ells.

El filòsof francès Michel Onfray, amb el seu llibre "Tractat d'ateologia" (Anagrama i 1984) ha donat a conèixer un manifest radical contra les religions i a favor d'un ateisme militant. Els tres monoteismes (cristià, musulmà i jueu) animats pels mateixos impulsos genealògics comparteixen –afirma Onfray- un mateix conjunt de menyspreus: "odi a la raó i a la intel·ligència, odi a la llibertat, odi a tots els llibres en nom d'un sol, odi a la vida, odi a la sexualitat, a les dones i al plaer; odi al femení, odi al cos, als desitjos, als impulsos".

En contra d'això el cristianisme, l'islam i el judaisme defensen la creença, l'obediència i la submissió, el gust per la mort i la passió pel més enllà. Michel Onfray, pensador llibertari, ha recreat amb el seu formidable assaig, l'estudi de les tres religions preponderants al món.

Si va haver una època en la que es deia que Déu havia mort, la nostra, afirma Onfray, seria més aviat la del seu retorn.

D'aquí la urgència, segons ell, d'un ateisme argumentat, elaborat, sòlid i militant.

El roig i negre no és una cosa del passat

Reinald Roca,
Secció Sindical de CGT a TV3

El dimecres dia 8 de febrer es va emetre el documental "Roig i negre", produït per TV3. Un documental que pretenia jutjar el comportament dels anarquistes durant la revolució del 36. Un documental, per tant, que parlava de la història del nostre sindicat, ja que els nostres colors segueixen sent el roig i negre, perquè la CGT es reconeix com a continuadora de l'organització sindical de la CNT. No podem utilitzar les sigles de la CNT per sentència judicial. No obstant això, som l'organització sindical més representativa dels cenetistes a l'Estat espanyol. Diem tot això perquè en el documental es planteja la CNT com una cosa del passat. Recordem als companys que han fet el documental, i que tan bé han parlat del nostre sindicat, que continuem existim, i fins i tot, possiblement, ens podran votar en les properes eleccions sindicals que se celebraran a la propera tardor.

La CGT continua defensant, ara com en el 36, els interessos laborals dels treballadors, o per dir-ho amb un terme molest a la sensibilitat de determinades orelles, defensem els interessos de la classe obrera; fins i tot els interessos professionals i laborals dels que han fet el documental. Ho fem juntament amb altres sindicats, que en aquesta etapa tenen una representació més àmplia entre la classe treballadora; tot el contrari de l'etapa històrica que fa referència el documental. En l'actual etapa predomina més la conciliació que la lluita. N'hi ha tanta, que fins i tot hi ha qui teoritza que ja s'ha acabat la lluita de classes i que ja hem arribat a la fi de la història.

Per què diem tot això? Perquè el documental presenta un episodi de la lluita de classes del segle XX transcendental, com tots els que es van viure a Europa durant gran part del segle passat, però sense explicar aquest context de lluita de classes.

Nosaltres creiem que un fet històric, fins i tot el prehistòric, no es pot deslligar del seu entorn, de l'espai i del temps per tenir-ne una comprensió objectiva. En el documental "Roig i negre" s'analitzen els fets d'una manera descontextualitzada. Un exemple és una de les preguntes que es fa al principi de tot, sobre si els "anarquistes" eren (ja no ho som?) uns menjacapellans. Davant de tant doctes bajanades s'hauria de recordar les paraules d' un catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra que diu que la televisió ha substituït la trona i els periodistes han ocupat el lloc dels capellans. Més violentes han estat les revolucions de la burgesia europea, que no van tenir massa contemplacions amb els colls dels Stuarts o dels Borbons, cosa que no han fet els revolucionaris de la classe treballadora a l'Estat espanyol. Però no per això li recordem al 'monsieur le president' l'assassinat i la massacre exercida damunt nobles i de religiosos que van fer els seus antecessors.

Com diu un afiliat de la CGT, professor i arqueòleg de la Universitat Rovira i Virgili: "No hi ha res més interessant que projectar tota la història del passat al futur." Certament, és més interessant que fer de jutge del passat. És més, els problemes que ara tenim sobre el model d'Estat van ser una de les causes del conflicte del 36. Allò va ésser una oportunitat històrica per transformar l'Estat espanyol. No es va aconseguir i ara no ens queda mes remei que tornar a abordar el mateix problema. Tot i l'hegemonia dels cenetistes, la divisió de la classe obrera no va possibilitar fundar un nou Estat a Espanya. La divisió de l'esquerra sempre afavoreix la dreta.

Però el sindicalisme que va representar la Confederació Nacional del Treball, el del Peiró i el del Garcia Oliver, entre molts altres, segueix existint. I ja no matem capellans, els han declarat espècie protegida.

El futbol i l'anarquisme: sobre una iniciativa a Lleida

Esther Sancho,
amb informacions de
http://www.alasbarricadas.org

En els nostres dies, el futbol és bastant despreciat per molts anarquistes potser com a conseqüència del fet que l'associem amb contractes multimilionaris, amb la lliga de les estrelles, amb el pa i circ i algunes coses per l'estil.

Però en l'època d'expansió del futbol com a esport, a inicis del segle XX, els anarquistes i els socialistes van ser-ne els seus principals impulsors. Per exemple, a l'Argentina molts clubs van estar fundats per anarquistes, i alguns, per socialistes. Com el Newell's Old Boys, que és un club creat en homenatge a l'anarquista Newell, d'aquí el color de la seva samarreta, que és roja i negra. També el Chacarita Juniors, els colors del qual són roig, negre i blanc; el club Nueva Chicago, de samarreta verda i negra, i uns quants casos més. També succeí una cosa semblant en altres llocs d'Amèrica Llatina, però també d'Europa. El Hadjuk Split de Croàcia fou fundat per anarquistes i s'anomenava Anarho.

En els últims temps ha nascut a Amèrica del Nord la iniciativa de tornar a reprendre el futbol per a la comunitat. Es tracta de les Anarchist Soccer League. Allí no existeix el futbol de base ni les desenes de lligues locals que hi pot haver a cada ciutat de l'Estat espanyol, així que els anarquistes s'ajunten i juguen a futbol.

A Lleida no pretenem emular cap d'aquests clubs però sí que hem aconseguit, mitjançant una lligueta de futbol sala amb equips mixtes, que els diversos col·lectius i moviments socials de la ciutat ens trobem el dissabte pel matí i fem petar la xerrada entre gol i gol. El que va començar com una prova s'ha convertit en tot un èxit. Quan ho vam començar a muntar dubtàvem que un dissabte al matí es pogués fer alguna cosa, i menys jugar a futbol!

La sorpresa ha estat que els col·lectius i les organitzacions participants -el casal La Maranya, el casal L'Ocell Negre, el bar La Falcata, Endavant Ponent, el Centre Social Okupat la Gàbia i nosaltres mateixos, la CGT de Ponent- hem acudit puntualment cada cap de setmana a la pista de futbol sala del casc antic i hem jugat a futbol. Val a dir que després dels partits pertinents, un dels dos casals que participen a la lligueta (anomenada "Casc Antic Champions League") ha organitzat un vermut que tots hem aprofitat per recuperar forces.

En definitiva, hem creat sense gairebé proposar-nos-ho un espai lúdic fora de xerrades, manifestacions i d'altres actes que resulten més seriosos, on ens hem trobat totes i tots i que ens ha permès teixir i enfortir encara més els llaços que ens uneixen; i dins mateix de la CGT, hem aconseguit fer participar afiliats que fins ara únicament cotitzaven.

Ara, l'únic que es comenta i que s'espera és la propera reedició d'aquesta lliga ampliant els equips participants.

Un libre explica la història de Pablo Díez

Col·lectiu Catalunya

El llibre escrit per Carmen de Celis explica el cas de Pablo Díez, conductor d'autobús de Transports Municipals de Barcelona que es va suïcidar després que l'empresa l'acusés de quedar-se amb l'import d'un bitllet (1,10 euros) i l'acomiadés. El cas d'aquest treballador ha inspirat un personatge de la sèrie de TV3 "El cor de la ciutat".

El passat 3 de febrer es va realitzar un emotiu acte de presentació pública al local de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona al qual hi va assistir molt de públic que va omplir la sala completament, i van intervenir-hi Eva Fernández Lamelas (presidenta de la FAVB), Julio Benet (delegat d'ACTUB), Saturnino Mercader (secretari general de CGT Autobusos), Evelia Díez Cuesta (germana de Pablo Díez) i Carmen de Celis (autora del llibre). Durant l'acte es va anunciar la convocatòria d'un premi literari que portarà el nom de Pablo Díez per a treballs relacionats amb temes d'assetjament laboral i abús de poder.

Els interessats a adquirir el llibre poden dirigir-se al Sindicat de Transports de la CGT de Barcelona i preguntar per la secció sindical de CGT a Autobusos de TMB Bcn, o al telèfon 669 17 19 57 (Garganté). Podeu aconseguir més informació al web www.cgtbus.com.

'Pablo Díez: la otra cara de TMB', o el que no apareix a la propaganda de l'empresa

Carmen de Celis
Autora del llibre "Pablo Díez: la otra cara de TMB"

El 31 de març es complirà el segon aniversari de la mort de Pablo Díez Cuesta, un conductor d'autobús de TMB (Transports Metropolitans de Barcelona) que es va suïcidar quan va ser acomiadat injustament per l'empresa després d'haver estat acusat sense proves de quedar-se amb l'import d'un bitllet d'autobús (1,10 euros). Abans de rebre la carta d'acomiadament va ser convidat a reconèixer que era un lladre, a demanar perdó i a prometre que no tornaria a fer això de què l'acusaven però que en realitat no havia fet. Si accedia a les pretensions dels directius de l'empresa rebria com a premi una suspensió d'ocupació i sou de sis mesos. Un cop passat aquest temps, podria reingressar amb la pèrdua de tots els drets adquirits i amb les condicions dels treballadors nous. Pablo (una persona honrada i lleial, que duia prop de quinze anys a TMB amb un expedient net) va preferir llevar-se la vida i defensar d'aquesta manera la dignitat i l'honor que li negava l'empresa.

L'autor de tan desgavellada proposta sancionadora i de l'ordre d'acomiadament va ser Lluís Forniés, director de Recursos Humans de TMB, que va comptar amb l'autorització del conseller delegat, Constantí Serrallonga i Tintoré. Ambdós són persones de confiança de Xavier Casas, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona i president de TMB. En l'època de la mort de Pablo, Casas tenia almenys divuit càrrecs, el que explica el desconeixement que ha mostrat del que ocorre a l'empresa que suposadament dirigeix.

Comportaments dictatorials

Si TMB fos una empresa normal, l'expedient acusatori contra Pablo s'hauria aturat en algun moment (només fa falta tenir un poc de sentit comú per adonar-se que les acusacions eren aberrants). O bé, davant un final com el qual va sofrir Pablo, s'hauria engegat una investigació i s'hauria produït algun relleu en la cúpula directiva. Però es tracta d'una empresa dirigida per polítics (persones gens acostumades a assumir responsabilitats), i a més, per polítics que duen massa temps en el poder, i això fa que resulti molt fàcil caure en comportaments dictatorials.

Després de la mort de Pablo TMB va intentar deslligar l'acomiadament del suïcidi i tapar l'assumpte. En adonar-se que la família no estava disposada a renunciar al reconeixement de la innocència de Pablo, l'empresa va passar al pla B, atès que no estava disposada a admetre que s'havia equivocat (tot al contrari; mai no van deixar d'afirmar que havien "actuat correctament i respectat de forma escrupolosa les garanties de l'expedientat"). TMB va emetre comunicats en els quals parlava d'"antecedents" de Pablo o de suposats problemes personals que "per respecte a la família" no donaven a conèixer. Mai va poder concretar ni els uns ni els altres perquè eren inexistents. A més, els sindicats CGT i ACTUB van denunciar una cruel campanya de desprestigi a les cotxeres encaminada a sembrar el dubte sobre l'honorabilitat de Pablo perquè els seus companys no participessin en la lluita per defensar la seva innocència.

Silenciar el tema

Per què un llibre sobre Pablo? Senzillament, perquè es conegui a fons la seva història i no s'oblidi. Com que aquest cas és vergonyós per a TMB i incomoda, l'empresa ha intentat tapar-ho i ha desplegat tot el seu poder perquè se silenciï el tema en els mitjans de comunicació de gran tiratge o amb molta audiència.

En algunes ocasions la seva estratègia ha tingut èxit, cal reconèixer-ho. TV3 és un d'aquests mitjans en els quals ha tractat d'influir TMB. Segons l'empresa, el personatge de Jose Planes de la sèrie "El cor de la ciutat" (un conductor d'autobús que sofreix les mateixes malifetes que Pablo i acaba suïcidant-se) danyava la seva imatge i calia "suavitzar-lo". Aquesta sèrie té una audiència molt elevada i, per tant, el coneixement de la veritat pot resultar molt perillós per a qui tracta de tergiversar-la. No obstant això, TMB no ha pogut impedir que el drama de Pablo s'hagi expressat amb tota la seva cruesa. En aquest moment s'està desenvolupant a la sèrie la lluita contra l'empresa. La història de Pablo no s'oblidarà mai.

TINDRAN LLOC EL PROPER DISSABTE 18 DE MARÇ A CATALUNYA I ARREU DEL MÓN

Mobilitzacions contra la guerra a l'Iraq i el Guantànamo global

Foto: **Mireia Bordonada**

> RACÓ TRANSVERSAL

Recuperem el cinefòrum

Pepe Gutiérrez-Álvarez

En uns temps socialment ascendents, de trobada entre el poble i la cultura, el 'cineclubisme' va ser un mitjà privilegiat per al debat, una inquietud àmplia que va passar de les universitats a les parròquies i als centres socials i arribà a ser un mitjà d'agitació cultural que, per exemple, permetia dur a terme una primera discussió sobre el significat de la paraula 'feminisme' amb l'ajuda inapreciable de films com "Un estiu amb Mònica" (Ingmar Bergman, Suècia, 1953), o com "La tía Tula" (Miguel Picazo, Espanya, 1964), de manera que les discussions es perllongaven fins a altes hores de la matinada, sobretot considerant que alguns dels participants s'emportaven el fòrum a l'últim bar obert.

En aquells dies les dificultats no eren poques: es necessitava una sala, un projector i calia llogar les pel·lícules en 16 mm, fet que restringia el repertori tret que no comptessis amb altres vies. Qui escriu no oblidarà el que es va arribar a sofrir per poder trobar un film que denunciés l'agressió nord-americana al Vietnam, fins que després de moltes voltes se'ns va ocórrer utilitzar la pel·lícula més definitòria de l'enemic, "Boines verdes" (John Wayne, 1968), i donar-li la volta, o sigui, desmuntar el seu discurs narratiu contrastant el missatge "fatxa" amb les dades extretes de les investigacions del tribunal presidit per Bertrand Russell, i de passada, posar en solfa tot el cinema de "fets bèl·lics".

L'experiència es va esgotar quan entre l'anomenat "desencantament" i la televisió van convertir els cineclubs en reductes de cinèfils normalment ben avinguts amb les autoritats municipals que pagaven l'absència d'un públic amb ganes de saber i parlar, de bon cinema i de tot el que plantejava tal o tal pel·lícula.

Actualment, les possibilitats 'cineclubistes' són infinitament més grans, qualsevol col·lectiu s'ho pot permetre. No és difícil trobar una entitat amb una sala, els projectors de "canó" es troben sense gaire dificultat (a més, no són tan cars), i pel que fa a les pel·lis, ara pots tenir "La sal de la terra" o tot Jean Vigo a casa. Existeix la necessitat de tractar temes que clamen un espai de retrobament per discutir: el racisme i l'emigració, la contaminació ecològica, les lluites socials, etc. A més de les condicions ja citades, es necessita un monitor, animadors si pot ser amb una documentació prèvia. Una vegada en marxa, no hi ha color.

Una bona pel·lícula té la virtut de plantejar quantitat de preguntes, de punts per debatre, i té la virtut de "deixar anar les llengües" sota la protecció d'aquella escena o d'aquell personatge. El que d'altra manera hauria estat potser una xerrada una miqueta aturadeta, amb el cinema club de vegades cal posar la bandera i dir, "Amics i amigues, hem de tancar. Qui vulgui continuar debatent, ja ho sabeu..."

> CONTRAINFORMACIÓ

PluràliaTV, la possibilitat de la ciutadania de crear la seva pròpia televisió

Núria Gónzalez (Pluràlia TV, comunicacion@pluralia.tv)

Continguts locals, socials i veïnals són la prioritat d'aquesta TV per Internet www.pluralia.tv que renova la seva programació cada 15 dies. En els seus orígens era només un projecte ple d'il·lusió. Ara, Pluràlia per fi ofereix una finestra al món des d'on es poden donar a conèixer les diferents realitats que envolten als ciutadans. Documentals, cultura, humor, notícies de València, art, música, ecologia... són només alguns dels temes que es poden trobar a la pantalla de PluràliaTV, una pantalla de televisió diferent que es pot veure per Internet, a www.pluralia.tv

Recentment, la concessió de llicències de Televisió Digital Terrestre per part del Govern Valencià ha deixat fora de l'espectre audiovisual televisions progressistes, universitàries i locals de tradició. Però l'existència de PluràliaTV demostra que hi ha formes d'escapar a la retallada de pluralitat en els mitjans de comunicació. Així, PluràliaTV aposta per un espai que oferix grans possibilitats a la informació alternativa: Internet. I ha instal·lat la seva pantalla de televisió en la pantalla de l'ordinador. El comandament a distància se substituïx pel ratolí, i en lloc de canviar de canal s'ha de canviar de contingut, a la carta, amb un "clic" al ratolí.

El nou canal de televisió www.pluralia.tv ha començat aquest 2006 amb una clara decisió de ser veu i imatge per als moviments socials i veïnals, mostrar l'art i la creativitat dels desconeguts o dels realitzadors independents, donar difusió als actes de les organitzacions i ser lloc on denunciar les injustícies. I sobretot aprofundir en la realitat més propera que l'envolta. Com a exemples tenim els seus especials com la lluita dels veïns de Patraix contra la subestació, la censura del Pintem Junts en el barri del Carme, l'artística reivindicació del Cabanyal Portes Obertes, la destrucció de La Punta, les reticències a la Reforma Educativa i Laboral, la creativitat dels alumnes de Belles Arts, literatura recomanada, humor, documentals o mordaces sèries com la de Michael Moore. I molts altres continguts, en valencià i en castellà, que cada 15 dies es renoven.

S'està creant una "Xarxa de Reporters Ciutadans" que graven allò que consideren d'interès. Per ampliar aquesta xarxa, PluràliaTV organitza periòdicament tallers de formació a ciutadans o membres d'organitzacions perquè aprenguin a gravar, editar i pujar a Internet els seus propis continguts audiovisuals que després PluràliaTV emetrà. Per exemple, des de la Federació de l'Àrea Pública de CGT s'ha participat en un d'aquests tallers i ha pogut comprovar el seu alt nivell tècnic i l'entusiasme de les i els participants.

ENTREVISTA A **NOAM CHOMSKY** (SEGONA PART, VE DEL "CATALUNYA" 72)

'El salari és una forma d'esclavitud'

-Pots donar-nos algun exemple d'alguna cosa que tu valoris positivament en la tradició del socialisme autoritari?

-Va haver-hi un debat entre Engels i els anarquistes en el qual més o menys es discutia sobre l'ordre temporal en què s'havia d'establir aquesta societat de la qual tots parlaven, la societat comunista. Calia prendre primer el poder de l'estat i després avançar cap al comunisme o, per contra, aquesta presa del poder estatal no portaria més que conseqüències desastroses? Bé, jo no crec que en la vida real aquests problemes es plantegin d' una forma tan simple. En una situació real, pot ser que no hi hagi opcions o que l'única opció s'estableixi entre la presa del poder de l'estat per a usar-lo, en la mesura que sigui possible, -i aquí ve la pregunta: «és possible?»- amb finalitats emancipadores o que s'accepti un sistema molt més opressiu. Aquests problemes sorgeixen contínuament i, de fet, van aparèixer durant la Revolució Espanyola. Aquella va ser justament la situació en la qual es va suscitar el debat que s'ha mantingut viu fins als nostres dies: sumar-se o no al govern. Realment, no crec que hi hagi una resposta senzilla per a aquestes qüestions.

Foto: Josep Puigdollers

- Això ens porta a una segona pregunta. Últimament has sostingut la possibilitat de donar cert suport matisat a certs governs [5] com a mitjà provisional per protegir els ciutadans de mals majors, com algunes corporacions multinacionals - l'estratègia d' ampliar "els límits de la gàbia". Alguns anarquistes han escrit a favor d' aquesta posició [6], però la majoria hi ha estat menys favorable [7], com òbviament tu sabies que passaria. Tenim diverses preguntes sobre aquest tema. En primer lloc, assumint de moment aquesta distinció, és possible donar suport a una funció «positiva» de l' Estat -per exemple, aquella que garanteix el benestar o la protecció dels ciutadans sense enfortir al mateix temps la seva cara «negativa» opressiva? L'estat modern és la millor garantia que la gent posseeix contra les grans corporacions? No estan la majoria dels estats controlats, precisament, per aquestes grans corporacions a les quals, segons la teva proposta, haurien de vigilar? Ets conscient del divorci entre mitjans i fins que suposa un suport als governs? Què en penses d'altres solucions alternatives, com les diferents classes de resistència comunitària, l'organització de la One Big Union [8] o, fins i tot, de milícies de treballadors, que són solucions que ens permetrien als sindicalistes afrontar les nostres maneres de construir? Finalment, quines són les implicacions dels teus punts de vista en relació a la teoria anarquista o anarcosindicalista? Per exemple, penses que la tradicional -i per a nosaltres immutable- oposició anarquista a l'estat és un principi llibertari fonamental que ha de ser revisat, o més aviat la teva actitud es deu a raons estratègiques, conjunturals, que no afecten aquest principi ni, en conseqüència, l'anàlisi anarquista del poder? En el primer cas, penses que hi ha altres principis fonamentals que també necessiten una revisió crítica?

- Són moltes preguntes, així que recordeu-me les qüestions que oblidi respondre. Comencem pel principi. La consigna «estendre els límits de la gàbia» no és de la meva collita sinó que procedeix de les lluites dels treballadors brasilers. A aquests treballadors se'ls va plantejar un dilema. D'una banda, podien simplement continuar subordinats a un poder brutal; per l'altra, podien tractar d'articular una mica així com un marc, una estructura, que els permetés organitzar-se i, a partir de la qual, estiguessin en condicions de mobilitzar-se a la recerca d'una mica més, d'avançar, -i tot això sense oblidar que eren en una «gàbia», és a dir, que continuaven immersos en un sistema d'opressió. Davant d'això jo em pregunto, podria cap anarquista seriós tenir algun problema a l'hora de decidir quina d'aquestes dues opcions ha de triar? Per què sotmetre's a un sistema d'opressió d'una gran duresa quan és possible obtenir alguns drets, usar aquestes victòries parcials com la base per a continuar avançant i anar més lluny, descobrir i provar que això és possible, que és possible aconseguir victòries? Posem un altre exemple concret.

Posem per cas el govern dels Estats Units. Una dependència d'aquest govern, la OSHA -Administració per a la Salut i la Seguretat Laboral- va ser obligada al seu moment a adoptar mesures relatives a la salut i higiene en el lloc de treball. No les sol aplicar massa, però en ocasions es veu forçada a ferho. Doncs bé, quan això passa, el resultat és que s'aconsegueix salvar vides. No oblidem que són molts els treballadors que moren o pateixen danys en l'exercici del seu treball. De fet, durant l'era Reagan, l'administració va deixar d'aplicar aquestes regulacions i el nombre de ferits es va disparar fins al triple. En relació amb això, recordo la vaga de la fàbrica d'alumini de Ravenswood de fa un parell d'anys; una vaga originada, en bona part, per problemes d'aquest tipus. L'empresa es va obstinar que els treballadors fessin torns dobles ficats en una espècie de clots on hi havia acer fos a unes temperatures altíssimes, unes condicions de treball molt dures. I van ser obligats a treballar en aquestes condicions fins que, irremeiablement, un parell de treballadors van morir. Això va conduir a un procés que va començar per exigir l'aplicació de la normativa en vigor i que va continuar amb un tancament patronal, una vaga i, per fi, una victòria per als vaguistes, amb unes mostres de solidaritat internacional impressionants. Una part crucial d'aquesta victòria va consistir a obligar a la OSHA a prendre part en l'assumpte i, gràcies a això, es van imposar multes que van ascendir com a mínim a un milió de dòlars per violació de les normatives relatives a seguretat i salut. Sense necessitat d'entrar en detalls, de debò algú podria qüestionar-se a quin costat del conflicte se situaria? [9]. Doncs bé, les problemàtiques que es presenten cada dia són d'aquest tipus. Vivim en aquest món i no en un altre. Podríem preferir viure en un altre lloc però només tenim aquest i, si volem que la nostra acció sigui rellevant per als altres éssers humans, si volem ser capaços de contribuir a solucionar els seus problemes, llavors necessitem aquesta gent perquè ens ajudi; necessitem aprendre junts com avançar. Si volem ser part d'aquest món, hem d'acceptar-lo tal com és. I si la gent mor a causa que no s'apliquen les normatives precises, resulta que en aquest món només existeix una institució capaç d'apli-

continua a la pàgina 25 >

Foto: Josep Puigdollers

car-les i aquesta institució, en la mesura que no està completament controlada per les grans empreses, es diu govern. Tots sabem que els governs estan molt influïts per les grans corporacions, però un govern sempre serà una mica diferent d'una empresa; un govern mai serà la General Electric.

La General Electric és, en principi i de fet, una tirania. Ningú pot intervenir en les seves decisions. No obstant això, un govern en principi, i de fet en ocasions, està subjecte a algun tipus d'influència popular i per això pot ser obligat a introduir mesures com aquestes normatives de la OSHA que salven vides i a més, com hem vist, contribueixen a guanyar conflictes importants per als treballadors, a incrementar la sindicació a la fàbrica, etcètera. Hem de negar-nos a usar aquests mecanismes que poden millorar les condicions de la gent i ajudar-los a comprendre que encara es pot anar molt més lluny? Això no té cap sentit i, de fet, no crec que ningú tingui dubtes referent a això. No hi ha forma de sobreviure en aquest món sense participar en alguna de les seves institucions. Quan heu vingut aquí, per exemple, si heu agafat l'avió, no només esteu donant suport a l'estat, sinó que també doneu suport al Pentàgon. Perquè, al cap i a la fi, què és un avió comercial sinó un bombarder modificat?

Podem dir que no ens preocupen els problemes de la gent -si un treballador del metall té un accident laboral, o si una mare pobra mor de fam perquè no ha aconseguit menja-, podem dir que passem d'aquests problemes perquè intentar solucionar-los significa usar l'única institució subjecta a algun grau d'influència i control popular, en fi, usar els mecanismes existents? Podem dir-ho, però si mantenim aquesta actitud, llavors no pretenguem per més temps formar part de cap lluita que persegueixi l'alliberament o la llibertat, perquè no serà així.

Aquesta actitud potser ens valgui si el que volem és asseure'ns en algun seminari universitari i xerrar sobre teoria anarquista, però no ens valdrà si el que pretenem és lluitar pels nostres drets, soscavar l'autoritat i augmentar la nostra llibertat. Si és això el que volem, llavors no crec que tinguem moltes altres opcions.

-Llavors, seria això un exemple d'allò que, des del teu punt de vista, està equivocat en la teoria anarquista?

- No, no crec que pugui haver-hi cap teoria anarquista capaç de negar això anterior. No puc creure que Kropotkin, Bakunin, Rocker o qualsevol altre autor que digueu, pogués dir «no, no volem que s'apliquin normatives de seguretat i salut en el treball que poden salvar les vides dels treballadors, perquè amb això enfortim l'estat». Simplement no puc creure-ho. Per a mi és molt clar.

Prenguem l'exemple dels salaris, del «salari vital». En aquests moments podem assistir a un bon nombre de campanyes locals que reivindiquen l'anomenat «salari vital», és a dir, el salari resultant d'augmentar el salari mínim d'acord amb el creixement real de l'economia. Com sabeu, més o menys fins als anys seixanta, la legislació derivada del New Deal regulava el salari mínim d'acord amb els índexs de productivitat, de tal manera que si l'economia creixia, el salari mínim creixia. Sabem que aquest model socialdemòcrata no desafia realment els mecanismes de dominació o control però, no obstant això, permet reivindicar alguna mena d'igualtat. Es tracta d'un marc en què això té sentit. Ara bé, en algun moment, a mitjans dels seixanta, els índexs econòmics i els salaris es van separar i, a conseqüència d'això, el salari mínim es va congelar mentre l'economia continuava creixent. Doncs bé, si avui augmentéssim el salari mínim al nivell que hauria de tenir ara si hagués continuat creixent al ritme de la productivitat, pràcticament el doblaríem. I certament, cal reconèixer que doblar el salari mínim pot significar una qüestió de vida o mort per a moltes persones, podria canviar molt les coses. Aquestes persones continuarien al llindar de la pobresa i, per descomptat, encara no hauríem acabat amb el treball assalariat i la dominació però, insisteixo, no és el mateix ser sobre la línia de la pobresa que estar-hi molt per sota. Es tracta d'una diferència que afecta la vida personal, la família, els fills, les oportunitats i la consciència de molta gent. No obstant això, una legislació sobre un «salari vital» no deixa de ser això, una legislació. Passa per algun tipus de gestió estatal.

Haurem de dir, en conseqüència, que la lluita per un «salari vital» està equivocada? No ho crec. En realitat, aquesta lluita pot constituir també a augmentar la consciència de la gent, una forma de mostrar que cal acceptar el que passa, que existeixen vies d'acció i que actuant junts es poden aconseguir coses.

I serà llavors, després de dur endavant aquestes campanyes i aconseguir aquests objectius, quan es podrà refusar l'acció del govern en la seva globalitat, quan es podran plantejar alternatives a la seva gestió de les coses. I és possible construir alternatives? Sí, si les condicions ho permeten; perquè si les úniques opcions que es tenen a mà consisteixen a seguir les ordres, muntar-s'ho cadascú per ell mateix i tractar de tirar endavant en un ambient opressiu, és clar que tampoc estem en disposició de plantejar alternatives. Ara bé, existeixen realment alternatives a aquest tipus de campanyes que prenen el govern com a interlocutor de les seves accions? I si n'hi ha, per què no s'organitzen simultàniament? He d'escollir necessàriament entre, per exemple, lluitar per unir-me a la One Big Union o unir-me a una campanya a favor del salari vital? No és necessari, es pot avançar en ambdós projectes simultàniament. No són contradictoris, sinó que signifiquen aproximacions diferents a una mateixa xarxa de problemes, mitjans diferents per utilitzar-los segons el context. I poden ser solidaris entre si: de fet tendeixen a ser-ho. Seguir o guanyar determinades campanyes, et permet posteriorment plantejar altres objectius i contribueix a organitzar els treballadors. Els fa comprendre que és necessari estar junts, reconèixer l'opressor i enfrontar-s'hi. Si avui es venç aquí, demà es pot vèncer en un altre lloc. La dinàmica de les lluites socials passa per aquí. No existeixen moltes alternatives a això.

Tornant a la qüestió de la «teoria», he de reconèixer que cada vegada que escolto aquesta paraula referida a qualsevol cosa que tingui una mica a veure amb qüestions humanes em poso en guàrdia. Vull dir, el nostre coneixement sobre aquest tema és molt escàs; no posseïm un coneixement sobre aquests assumptes que mereixi el nom de teoria, perquè implicaria alguns principis que, d'alguna manera, ja vam inferir, conclusions que no són òbvies, que verifiquem, etcètera. En termes generals, el terme «teoria» és usat més com un mitjà d'acte-promoció que altra cosa. Posseïm alguns pensaments, algunes idees, les posem més o menys juntes i anomenem teoria al resultat perquè soni més agradable. Deixant a part algunes poques àrees del coneixement humà, el terme s'utilitza sobretot per a legitimar a qui ho usa. Es diu que posseïm teories socials, teories literàries, aquesta mena de coses, quan en realitat no es tracta de res més que de sentit comú ben vestit i presentat, amb algunes ocasionals idees interessants. Fora millor ser més modestos. Si la teoria anarquista considera absoluts els seus principis, llavors està errant el camí: el nostre coneixement de les coses no és tan profund com per a poder dir que s'assenta sobre principis absoluts. Pot basar-se en algunes preferències, algunes idees, alguns principis-guia, però a condició d'estar en tot moment amatent a modificar-los. I això per la senzilla raó que el nostre coneixement de les coses és bastant limitat. Vegem un altre exemple. Sol dir-se que el salari representa una forma moderna d'esclavitud que a tots, començant pels anarquistes, ens agradaria veure superada. Aquesta idea no resulta particularment original i, en essència, ja era coneguda pels treballadors americans de fa cent cinquanta anys, uns treballadors que no havien sentit ni una sola paraula sobre anarquisme. En efecte, sempre ha existit la percepció que el salari és una forma d'esclavitud que no es diferencia massa de l'esclavitud pròpiament dita. I no obstant això, sabríem nosaltres com organitzar una societat sense salaris?

Potser descobriríem que aquesta societat és impossible. No és el meu punt de vista, però considero que qualsevol que no estigui obert a aquesta possibilitat no ha de ser pres massa seriosament. En realitat, encara no sabem prou sobre com administrar les societat.

La pregunta de si una estructura social complexa, composta per milers de milions de persones, pot funcionar a partir dels principis amb els quals l'anarquisme està compromès continua oberta.

> RECORDEM

El CENU: una experiència revolucionària a l'ensenyament

Emili Cortavitarte Carral, historiador

Sufocat l'aixecament militar, la política catalana restà en bona mesura en mans de les organitzacions obreres, que formaren una sèrie d'organismes col·legiats. Entre ells, el Comitè de l'Escola Nova Unificada (CENU).

En el seu decret de constitució es podia llegir és l'hora d'una nova escola, inspirada en els principis racionalistes del treball i de la fraternitat humana. Estava constituït per quatre representants del sindicat de Professions Liberals de CNT (Joan Puig i Elias -president-, Miquel Escorihuela, Joan Fàbregas i Albert Carsi), quatre representants de FETE-UGT i altres quatre nomenats per la Generalitat.

Del mes de juliol al setembre de 1936, exerceix una autoritat absoluta en matèria docent i cultural. Des de setembre del 36, amb l'estabilització de procés revolucionari i la participació de la CNT en el govern català, es convertirà en consell però mantindrà el seu protagonisme. Els fets de maig del 37 reduiran el CENU a un "organisme assessor i informador" del Departament de Cultura.

El Pla General d'Ensenyament del CENU dissenyà un sistema d'educació des de l'escola bressol fins a la universitat, com a cos unificat. Educació per a tothom, en condicions d'igualtat i amb llibertat perquè cada nen o nena desenvolupés les seves facultats i interessos: aquestes facultats determinaven les seves possibilitats, la riquesa deixava de ser un condicionant.

Es crearen 128.000 places escolars, que sumades a les habilitades pels ajuntaments, pràcticament van aconseguir la plena escolarització. L'economia de guerra i el mateix conflicte van obligar a situar els nous centres en mansions particulars, fàbriques o centres privats incautats i condicionats. Es nomenaren dos mil mestres interins, no obstant no es va poder garantir la cobertura de totes les places.

Es va establir la coeducació de nens i nenes i de joves en tots els nivells de l'ensenyament per primera vegada a l'Estat espanyol "..per fomentar la col·laboració espiritual, fruit d'aquest tracte, i crear en l'escola un ambient més humanitzat i més sensible". Quant a la presència del català a l'escola, es va seguir el decret sobre bilingüisme de Marcel·lí Domingo, ministre d'Instrucció Pública de la República, S'establiren cursos de cultura general per a treballadors; un pla general contra l'analfabetisme als sindicats, cooperatives, hospitals,...; campanyes a les ràdios, als sindicats i als ajuntaments per fomentar la lectura i ensenyar a llegir i escriure. I colònies infantils per als nens republicans refugiats. Per a molts pedagogs es tractà de l'alternativa revolucionària de l'ensenyament a Catalunya.

> CRÒNIQUES SOTA EL SOLC

ZULU 9.30
"CONECTA O REVIENTA"

"Siente el latido, el corazón... Oye mi son "

Carlos Undergroove
(undergroove @ mixmail.com)

"Arribem disposats a fer-te moure els malucs i a posar-te un somriure a la cara... Amb samba, amb salsa, amb rumba, amb reggae i, sobretot, amb bon rotllo!"

Totes les bones històries contenen algun viatge en el seu interior, i així comença el de Zulu 9.30, un viatge pel Carib que no entén de fronteres 5ni de diferències entre persones. Un viatge que continua per Amèrica Llatina, on fotografien el millor de cada lloc. Un viatge ple de color i alegria, un viatge ple de bona música i idees, un viatge criticant les injustícies, però al cap i a la fi, un viatge divertit, un 'collage' contagiós i personal. Sense alegria no hi ha vida. Aquest és el viatge iniciàtic per a una banda plena de color, calor i ritme. Connecta o rebenta!!!

Zulu 9.30, barcelonins, establerts al Poble Nou, amb un estil particular, concebuts a escenaris i festivals durant els últims anys, fan el salt cap al complicat mercat discogràfic amb aquest primer CD: un projecte de luxe, una diàspora plena de matisos càlids i paraules crítiques, una invitació a un viatge que no et deixarà indiferent.

Onze cançons que van des del reggae, el son i la rumba fins al hip-hop o la samba; una particular visió de la fusió llatina, ritmes que pretenen trencar totes les fronteres que es trobin i poder contagiar la seva visió positiva davant la vida.

Aquest treball compta amb un doble esforç per part de la banda, ja que a més de composar i presentar el temes, diversos dels seus components han realitzat la producció. A més, Stephane Carteaux, qui té una llarga experiència amb grups com Cheb Balowski o Trimelón entre d'altres, ha estat qui ha gravat aquesta joia colorista i fresca. També compten amb molt diverses col·laboracions

Cal dir que perquè un viatge musical tan divers prengui coherència els seus integrants han de ser primordialment amics. Aquest és el motor de Zulu 9.30: l'amistat, el respecte, idees afins i amb molt de sentiment pel que fan. Un resultat que cal escoltar.

Més informació: www.zulu930.com i www.kasbamusic.com

La 'superwoman', l'amazona i el cos 10

Associació de Dones Periodistes de Catalunya (http://www.adpc.cc/Donesdesem03sumari.html)

La publicitat, l'entreteniment mediàtic i sovint també els mitjans d'informació fan servir els estereotips com una forma de comunicació ràpida per explicar les petites i grans històries que hi ha darrera d'un espot publicitari, d'un programa o d'una notícia. Aquests estereotips són dreceres cognitives, simplificacions de la realitat (sempre inabastable i complexa) que, gràcies a l'economia mental que fan servir les nostres xarxes neuronals, es reprodueixen sense cap qüestionament i s'utilitzen per fer passar el missatge a l'audiència.

Si els mitjans i la publicitat fan servir aquest reservori d'imatges estereotipades és perquè formen part d'una cultura compartida, d'una mateixa cosmovisió patriarcal de la societat i, per tant, són imatges consensuades que, amb les recombinacions que cada època i situació reclama, el públic reconeixerà i acceptarà. I un cop allí, a la pàgina, a la pantalla o a la tanca publicitària, s'exposaran en tota la seva potència sancionadora, mostrant com cal ser dona, per ser femenina, i quines imatges han de ser desterrades si volem ser seductores, eficients, maternals, en una paraula, normals.

El problema és que en aquests models de feminitat (i de masculinitat també, és clar) s'hi poden emmirallar persones de carn i ossos, dones que es poden identificar amb aquesta "superwoman" que és capaç de treballar dins i fora de casa i, com una frontissa, situar-se al bell mig de l'àmbit públic i del privat, mirant d'abastar tan diverses activitats i competències, dones que en l'esforç pe tirar endavant una carrera professional i les responsabilitats familiars arriben a posar-se malaltes de fatiga crònica o de fibromiàlgia. O aquelles noies joves i adolescents que davant el requeriment social d'una bellesa sense fissures s'esforcen per controlar el seu cos, ni que sigui a costa d'entrar en la bulímia o l'anorèxia. Sense oblidar aquelles altres que arrasen per allí on passen, amazones modernes que semblen disposar de més virilitat que molts homes, entestades com estan en imitar el model masculí, amazones que rebran com a premi la soledat, ja que les dones les viuran com traïdores i els homes com a competidores. Cal plantejar-nos si aquests nous models són alliberadors, si corresponen a noves identitats i si val la pena que ens emmirallem i, un cop contestades aquestes preguntes, procurar no caure en el parany.

Ni putes ni submises, l'altra resposta dels 'banlieus' francesos

"Ni putas ni sumisas"
Fadela Amara.
Ediciones Cátedra.
Col·lecció Feminismes (2004).

Núria F.

Com una premonició, una intuïció -diuen que la intuïció és un tret molt femení-, aquest llibre, editat a França el 2003, alertava de la situació existent a les 'banlieus', les barriades de la perifèria de les grans ciutats. El llibre "Ni putas ni sumisas" s'escriu després de la "Marxa de les dones dels barris per la igualtat i contra el gueto" ,sota el lema "Ni putes, ni submises", que el 8 de març de 2003 va ajuntar 30.000 persones manifestant-se pels carrers de París.

S'hi denuncia la situació insostenible que viuen les dones en els barris: dones filles de la immigració, dones nascudes a França que són obligades a creure, a obeir, i si no, a rebre, com el cas de Sohane, assassinada cremada viva per un grup de joves en un soterrani de Cité Balzac per voler ser lliure i no sotmetre's a les normes masclistes del barri, dels barris, on la violència masclista marca les normes de funcionament i convivència. Rebre vol dir ser insultada, menystinguda, violada col·lectivament i fins i tot assassinada si no segueixes les directrius que t'imposen els mascles de la família i/o el barri. El cas de Sohane va donar origen al manifest "Ni putes ni submises", un cas en què un grup de dones de barris obrers denunciaven públicament el masclisme i la violència masculina, brutalment personificada en la mort de Sohane, assassinada per desobeir aquells que es creuen amb el dret de dir a les noies com han de vestir, quan poden sortir, amb qui poden parlar...

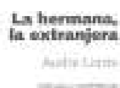
Els integrants del col·lectiu "Ni putes ni submises", dones i homes, fa temps que alerten dels problemes dels barris-gueto, de les relacions noves que s'hi detecten entre homes i dones, que les institucions, i fins i tot el feminisme institucionalitzat, semblen ignorar, en un context de reafirmació dels valors tradicionalistes i de falta de feina i futur per a molts joves.

Es tracta d'un moviment ciutadà que rebutja la lògica de la violència i les desigualtats socials, que té voluntat de treballar perquè es mogui alguna cosa a les barriades obreres, que lluita per eradicar la llei del més fort, que aposta pel laïcisme, per l'educació civicosocial i sexual, per la protecció de les dones víctimes de la injustícia, que prové de la "tradició", per acabar amb la precarietat i la discriminació laboral.

Les propostes d'aquest llibre sobre la situació a França haurien de tenir-se en compte també a altres països europeus per tal d'intentar prevenir situacions en el futur i no repetir errors que ens portin a problemàtiques similars.

Llibres

"La germana, l'estrangera"

Audre Lorde, Ed. Horas i horas

Col·lectiu Catalunya

Malgrat que apareix citada en les obres més recents dedicades als diferents feminismes, encara no s'havia traduït al castellà cap obra de la poeta i assagista Audre Lorde, famosa per la seva capacitat de descriure les identitats entrecreuades i nòmades que componen el viure i pensar contemporanis. En un acte a la Universitat d'Stanford, i parlant d'una forma similar a la de Virginia Woolf en les conferències que van donar origen a la seva obra més celebrada, "Una cambra pròpia", Audre Lorde va dir: "Sóc una feminista negra lesbiana guerrera poeta mare que faig el meu treball". I va afegir "Qui sou vosaltres i com feu el vostre?" Audre Lorde construeix un discurs feminista atravessat per identitats múltiples i heterogènies; identitats que han tingut un paper molt important en la configuració dels feminismes dels últims temps.

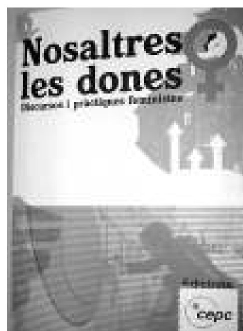
A "La germana, l'estrangera" Lorde utilitza l'assaig, els discursos i una entrevista amb l'assagista i poeta feminista Adrienne Rich per explorar les vivències entrecreuades del sexisme i el racisme, l'eròtica com a poder, la poesia com a necessitat o les relacions amoroses entre dones.

"Nosaltres, les dones. Discursos i pràctiques feminiests"

DD AA
Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans

Col·lectiu Catalunya

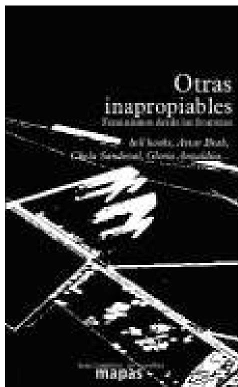
"Nosaltres les dones. Discursos i pràctiques feministes" recull la veu d'activistes feministes dels Països Catalans que ens descriuen quina és la situació de les dones a la societat catalana des de diverses òptiques i tractant les problemàtiques que existeixen en els àmbits com

el del treball (M. Jesús Izquierdo); la immigració (Ruth Mestre); l'educació (Aina Faus i Núria Llopis); la violència contra les dones (Magdalena); l'homosexualitat (Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona) i el paper de les dones a la literatura (Lluïsa Julià).

També hi trobem el testimoni de diverses dones i col·lectius de dones que expliquen les distintes experiències de lluita al seu barri (Silvia López de La Eskalera Karakola, un centre social feminista de Lavapiés –Madrid-), a les fàbriques ocupades de l'Argentina (Andrea d'Atri, per Brukman, l'empresa tèxtil autogestionada de Buenos Aires), a la guerrilla (Marta Harnecker, amb una entrevista a una comandant de la guerrilla d'El Salvador), al moviment d'alliberament nacional (Euskal Herriko Bilgune Feminista) i a la universitat popular (Claudia Korol, responsable d'educació popular a la Universidad Popular Madres de Plaza de Mayo); a més de reflexions al voltant dels mètodes d'acció directa duts a terme per les sufragistes a l'Anglaterra decimonònica (Ana Barradas, directora de l'editorial portuguesa Ela por ela).

"Otras inapropiables. Feminismos desde la frontera"

ADD. AA.Traficantes de Sueños.

Col·lectiu Catalunya

"Otras inapropiables" és una recopilació de textos feministes que presenta autores clau en el pensament feminista negre, mestís i postcolonial: Avtar Brah, Gloria Anzaldúa, bell hooks, Chela Sandoval, Khum-Khum Bhavnani, Margaret Coulson, Chandra Talpade Mohanty, M. Jacqui Alexander, Aurora Levins Morales.

Els seus pensaments de frontera ens conviden a construir polítiques articulatòries sense renunciar a l'especificitat de les diferències. Són frontereres, intruses, estrangeres, i parteixen de posicions socials múltiples i contradictòries on es generen unes pràctiques polítiques reflexives i crítiques que escapen de les narratives universals. Posicions que, declarant-se mestisses i impures, no busquen acollir-se ni a la seguretat romàntica d'una pretesa puresa identitària ni als suposats universalismes homogeneïtzadors sustentats en un capitalisme heteropatriarcal racialment estructurat.

"Dones en moviment. Una anàlisi de gènere de la lluita en defensa de l'Ebre"

Eva Alfama i Neus Miró (coord.) Cossetània

Col·lectiu Catalunya

"Dones en moviment. Una anàlisi de gènere de la lluita en defensa de l'Ebre" parteix de la incomoditat de percebre la persistència de les desigualtats de gènere fins i tot en àmbits -com en el dels moviments socials- en què es dóna un fort compromís amb la transformaió social.

Per això aquest treball pretén donar eines per reflexionar sobre com afecten les dinàmiques de gènere al funcionament dels moviments socials, prenent com a exemple la Plataforma en Defensa de l'Ebre. I en aquest sentit, les autores trenquen el mite de la passivitat de les dones en els diferents àmbits del moviment: les assemblees, les comissions de treball, les accions i els canals de comunicació. Aquest és un document rigorós en el seu treball de camp i lúcid en el seu marc teòric, que aborda una reflexió tan imprescindible com urgent en els espais de transformació social i política.

Revistes

LES CONILLERIES DE LA GENERALITAT
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a la Generalitat Valenciana, correu electrònic: cgt_cultura@gva.es

ANARCOTERRITORIS
Revista anarquista teòrica des dels límits, anàlisi de les fronteres. Es pot descarregar a www.berguedallibertari.org, anarco_territoris@yahoo.es

LA CAMPANA
Setmanari anarcosindicalista fet des de Galícia obert a tots els sectors del moviment llibertari. Textos teòrics, campanyes i creació.

CUBA LIBERTARIA
Dels grups de suport als llibertaris i sindicalistes de Cuba. 145, rue Amelot, 75011 París, França, movimientolibertariocubano@yahoo.com.mx

> IMATGES QUE PARLEN

Les perversions òptiques

Josep Estivill

Román Gubern, el conegut catedràtic de comunicació audiovisual a la Universitat Autònoma de Barcelona, ha publicat el llibre "Patologías de la imagen" (Anagrama, Madrid 2004), una actualització bastant fidel a un altre llibre que ja va aparèixer fa quinze anys amb el títol de "La imagen pornográfica y otras perversiones ópticas" (Akal, Madrid 1989). Tots dos llibres analitzen els gèneres cinematogràfics que la moral establerta ha considerat de mal gust i ha arraconat a la perifèria de la permissivitat. Es tracta, en concret, dels gèneres pornogràfic, religiós, nazi, obrerista i de terror explícit.

L'autor visita aquests gèneres amb una mirada nova, atípica, diferent i original. Analitza conegudes pel·lícules com "El triomf de la voluntat", el mític documental de Leni Riefestahl sobre el congrés del Partit Nazi a Nuremberg o "Gola profunda", un dels primers films porno que es va convertir en tot un fenomen de masses. Recull també un munt d'estudis acadèmics sobre la matèria que ha aplegat pacientment durant anys. Amb tot aquest bagatge, els cinc assaigs (un per cada gènere esmentat) són plens de reflexions erudites que relacionen la història amb la psicologia, i l'antropologia amb la sociologia o la semiòtica o la psicoanàlisi.

El lector quedarà realment sorprès a mesura que descobreixi les teories expressades, potser complagut i potser pertorbat. Hi surten, per exemple, fotogrames de pel·lícules pornogràfiques per explicar la narració d'un film d'Eisenstein o la composició d'una escultura barroca de Bernini. El cinema de Steven Spielberg, per la seva banda, s'interpreta a "E.T", "Trobades a la tercera fase" i altres films com una metàfora de l'espiritualitat religiosa des d'un vessant laic.

Gubern aconsegueix, d'aquesta manera, un dels llibres més originals que mai s'hagin escrit sobre el cinema; en particular, sobre els gèneres marginals, uns gèneres menystinguts pels historiadors (fins fa quatre dies ningú no considerava rellevant parlar sobre el porno o l''snuff cinema', i encara menys prendre-se'ls seriosament).

Estem segurs que molts espectadors que s'acostin als llibres de Román Gubern (els que hem comentat avui i molts altres de la seva dilatada trajectòria acadèmica) trobaran una bona eina de reflexió i anàlisi; potser se sentiran disconformes amb les propostes però serà difícil que oblidin la curiositat i inquietud que els desperta aquesta mirada.

JUDITH SUNDERLAND, MEMBRE D'HUMAN RICGHTS WATCH

'La detenció incomunicada hauria d'estar prohibida'

"Vam publicar tres informes sobre els drets dels immigrants a l'Estat espanyol el 2002"

> LA FRASE...

"Human Rights Watch no accepta fons governamentals"

"L'Estat espanyol no compleix plenament les seves obligacions internacionals en matèria de drets humans"

Text: **Ariadna Nieto i Esther Sancho;** foto: **Regino Hillera**

Judith Sunderland és membre de l'organització Human Rights Watch i va participar com a ponent en les Jornades per a la Prevenció de la Tortura el passat 3 i 4 de febrer a Barcelona.

-Què és i quin treball desenvolupa Human Rights Watch?
-Human Rights Watch és una organització independent i no governamental finançada mitjançant contribucions individuals i de fundacions privades provinents de tot el món. No accepta fons governamentals directament ni indirecta. El treball d'Human Rights Watch va començar el 1978 amb la creació de la seva divisió Helsinki. Avui en dia, compta amb cinc divisions regionals que s'ocupen d'Àfrica, les Amèriques, Àsia, Orient Mitjà i Europa. Human Rights Watch també compta amb tres divisions d'estudis temàtics, sobre tràfic d'armes, drets dels infants i drets de la dona. Té oficines a Washington, D.C., Nova York, Los Ángeles, Londres, Brussel·les, Moscou, Dushanbe i Hong Kong. Human Rights Watch realitza constantment investigacions sobre violacions dels drets humans a més de setanta països de tot el món.

-Què us va dur a l'Estat espanyol per investigar què havia passat amb els detinguts de l'11-M? Heu fet altres informes sobre l'Estat?
-Human Rights Watch va publicar un informe sobre la legislació antiterrorista a l'Estat espanyol el gener de 2005:"?Sentando ejemplo?: Medidas antiterroristas en España" (http://www.hrw.org/spanish/informes/2005/spain0105/). Aquest informe s'emmarca en el context d'un projecte global d'investigació sobre l'impacte de mesures per a combatre el terrorisme sobre els drets humans. Des de l'11 de setembre de 2001, Human Rights Watch ha publicat informes sobre la detenció d'immigrants als EUA, i l'actuació dels EUA a Afganistan, Iraq i Guantánamo, la detenció indefinida al Regne Unit, les mesures antiterroristes a Malaïsia, Xile, Uzbekistan i Marroc, i el fenomen global del trasllat de sospitosos de terrorisme a països on corren el risc de ser torturats utilitzant «garanties diplomàtiques» que no seran torturats.

Human Rights Watch va publicar tres informes sobre els drets dels immigrants a l'Estat espanyol el 2002: "La otra cara de las Islas Canarias: violación de los derechos de los immigrantes y los solicitantes de asilo" (febrer de 2002, http://www.hrw.org/spanish/informes/2002/inmigrantes.html); "Callejón sin salida: abusos cometidos por las autoridades españolas y marroquíes contra niños migrantes" (maig de 2002, http://www.hrw.org/spanish/informes/2002/callejon.html); i "Discrecionalidad sin límites: la aplicación arbitraria de la ley española de inmigración" (juliol de 2002, http://www.hrw.org/spanish/informes/2002/discrecionalidad.html).

-Quines conclusions vau extreure de l'estudi sobre la Llei antiterrorista i l'11-M? Es van traduir en recomanacions concretes al govern espanyol?
-Les autoritats espanyoles i la societat en general varen demostrar una gran maduresa front els atemptats de l'11 de març i no vàrem veure els abusos per part de las forces de seguretat ni l'onada de crims i odi que sí va haver-hi als EUA després de l'11-S. L'Estat espanyol té raó en combatre el terrorisme mitjançant el sistema de justícia criminal. Dit això, existeixen importants deficiències a la llei i el procediment penals que són incompatibles amb els seus deures d'acatar el dret internacional dels drets humans. Aquestes deficiències imposen serioses limitacions als drets dels sospitosos de terrorisme quant a l'accés a un advocat, el dret a una defensa efectiva, el dret a recórrer la legitimitat de la detenció, el dret a ser jutjat dins un termini de temps raonable i el dret a unes condicions humanes i dignes en la detenció. L'ús de la detenció incomunicada és l'aspecte més significatiu i més criticat de les disposicions antiterroristes de l'Estat espanyol. Existeix un consens, tant en Nacions Unides com en d'altres entitats internacionals dels drets humans, que la detenció incomunicada pot donar lloc a greus violacions dels drets humans i que hauria d'estar prohibida. A l'informe, fem recomanacions específiques al govern. Aquestes inclouen mesures per a reformar significativament la detenció incomunicada (per ex. garantir a tots els detinguts el dret a l'assistència lletrada des del principi i durant tot el període de detenció), millorar la supervisió judicial dels detinguts sota custòdia policial, garantir el dret a l'habeas corpus, garantir el dret a una defensa efectiva, assegurar garanties adequades per als detinguts sota custòdia policial, i millorar les condicions en la presó provisional, entre d'altres. Moltes d'aquestes feien ressò de les recomanacions ja fetes en el passat al govern espanyol per autoritats internacionals dels drets humans, com el Comitè de Drets Humans de Nacions Unides, el Relator especial contra la tortura de Nacions Unides i el Comitè europeu per a la prevenció de la tortura.

-A nivell pràctic, aquestes recomanacions han tingut alguna repercussió real en la política o la legislació antiterrorista espanyola?
-Pel que en sabem, no hi ha hagut cap canvi en la legislació vigent quant a garanties processals. Entenem que el govern actual pretén realitzar una reforma de la Llei d'Enjudiciament Criminal i considerem que el govern hauria d'aprofitar aquesta oportunitat.

-La legislació espanyola i la restricció de drets que a la pràctica suposa, difereixen de les adoptades per altres Estats arran de l'11-S?
-Considero que és més útil comparar les lleis i pràctiques d'un país amb els estàndards internacionals, més que no pas amb d'altres països. És el que fem a l'informe, amb la conclusió que l'Estat espanyol no compleix plenament les seves obligacions internacionals en matèria de drets humans. Com he dit, l'Estat espanyol té raó en combatre el terrorisme mitjançant el sistema judicial, però ha d'assegurar que els acusats de terrorisme gaudeixen de las garanties processals fonamentals, incloses aquelles necessàries per a tenir una defensa efectiva.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Revolució

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

El canvi general i profund en les relacions de dominació, l'acabament d'aquestes després d'un procés de transformació social més o menys ràpid. L'estructuració de la societat a partir d'altres bases que es basin en bastiments més que en portes completes que estarien, amb total seguretat, tancades. El trencament de les relacions de dominació aparents i reals i la seva substitució per altres més solidàries i col·lectives. Un canvi profund en les estructures productives que les posi al servei de la majoria i no dels desitjos induïts que aporten beneficis a una minoria petita petitona i molt cabrona. La porta oberta a una societat sense classes ni dominació dels uns sobre els altres. La força que trencarà la closca dels ous amb què farem la truita. Un avenç general en tots els àmbits de la vida en totes les classes i ordres socials. L'objectiu de la nostra classe un cop hem pres consciència de classe. L'amor portat a la seva màxima expressió. El combat per la vida plena. Assenyalar cada dia una circumstància que ens el faci únic. El gran canvi col·lectiu que encetarà i potenciarà tots els canvis individuals...

I mil definicions més que exclouen la violència per la violència, el nihilisme, la realització de l'odi, l'assassinat selectiu i no selectiu, la rancúnia, la revenja, l'anihilació de l'enemic, la venjança, els il·luminats fent "justícia revolucionària"...

I malgrat els esforços que farem, perquè ja sabem com les gasten els que manen i l'amor que desprenen per les seves possessions materials i pels seus dominis immaterials, al final, els segons taparan els primers quan podran perquè ells són part del vell món que diuen combatre, que ens asseguren que voler derrotar. La revolució no ha de ser mai més militaritzada, ni militar, ni militarista.

La nostra revolució es construeix en l'afirmació de la cultura com a eina bàsica de transformació social i els objectius són ben clars: la desaparició de l'opressió de tota mena exemplificada en l'acumulació de poder. I ja sabem que l'opressió té mil cares i mil noms que utilitza com a disfressa entre les quals l'Estat i el capital en són només dues i no les més importants. La revolució la farem, també, contra els nostres propis dogmes, mentre dissolem les nostres seguretats i en construïm de noves damunt de l'espai que l'esperit crític i autocrític ens faci possibles. És a dir, que mentre no aconseguim alliberar-nos de les nostres pròpies opressions no ens podrem plantejar tirar al terra les generals. I mentrestant això ens portarà a la immobilització? No pas. Les nostres pròpies opressions (les que patim i també les que fem com a opressors) són les mateixes i quan ens revolucionem farem la Revolució, que mai no serà ni una ni gran ni lliure. Què hi farem.